

Aino Pervik

ARABELLA

CON GÁI TÊN CUỐP BIỂN

HOÀ KIẾT BÀN
GIỚI THIỆU VĂN TÀI

Tác phẩm: Arabella, con gái tên cướp biển

Tác giả: Aino Pervik

Dịch giả: Trần Ngọc Thanh - Lê Dũng Trí

Nhà xuất bản: Giao thông Vận tải Hà Nội - 2006

Nguyên tác: "Arabella The Pirate's Daughter" - Nhà xuất bản Tallinn Periodika, 1985

Khổ sách: 12 x 20 cm

Số trang: 278

Giá sách: 30 000 VNĐ

Nhận dạng bằng VnDOCR4, kết hợp ImageConvertorPlus: 4DHN

Thiết bị chụp ảnh: Máy ảnh KTS SONY Cyber-shot DSC-W30

Sửa chính tả: 4DHN, tinhxd.

Chuyển sang ebook: 4DHN

Ngày bắt đầu chụp ảnh: 17/4/2009

Ngày hoàn thành: 22/04/2009

Nơi hoàn thành: Lâm Đồng

<http://thuvien-ebook.com>

MỤC LỤC:

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

ARABELLA

NGƯỜI BỊ BẢO GIẬT

THƯƠNG THUYỀN LÔRÂYĐA

NHỮNG TÙ BINH

MỘT TÊN CUỚP SUY NGHĨ ĐẾN GÌ NHIỀU NHẤT

HÒN ĐẢO CỦA NHỮNG TÙ NHÂN

"NGỰA BIỂN" CẬP BẾN

CUỘC ẦU ĐÁ TRONG QUÁN "LỢN QUAY"

VẾT THƯƠNG CỦA MAZIPAN

THẰNG THỌT

ADANBE SAY SÓNG

THẰNG BỊP

HALÊLUDA THẤT VỌNG

HẦM CHỨA CỦA

MỘT NGƯỜI BỊ THIẾU

ẠĐAM LÙN TRONG CƠN BỐI RỐI

VÀNG CỦA ẠĐAM LÙN

NHỮNG BỨC THƯ

HAI TÊN LÁI BUÔN

ĐỘ KIẾM

VỰC NƯỚC NGẦM

ĐÙA GIỖN VỚI TỬ THẦN

THUYỀN TRƯỞNG TÀU MATINĐA

CHẾT LÀ CÁI GÌ

CHIẾC NHẪN HÌNH CON RẮN

CON THUYỀN BAY NGƯỜI ĐỨC

TINH THẦN SA SÚT

ĐANIEN LÒNG DẠ RỐI BÒI

PAĐRÔNÊ CHIÊU ĐÃI

RÔSITA

CẢNH SÁT

NHỮNG DÂN DU MỤC

CÁU CÁ BÊN HỒ

ĐOÁN SỐ MỆNH

NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ ĐÔI HOA TAI VÀNG

ĐUÔI SAM SẮT

JUĐA TỚI THĂM

HATXAN RA ĐI

TRONG NƠI GIAM HẮM

CUỘC NỔI LOẠN TRÊN TÀU "BỌ CẠP"

BÀ GIÀ DIGAN

NHỮNG CHUYỆN XẢY RA TRÊN TÀU "BỌ CẠP"

NHỮNG BỨC TRANH TRÊN VÁCH

TRÊN MỎM CAO

ĐANIEN

MỘT KẾT THÚC BỊ THẨM

TRÊN BÃI BIỂN

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Câu chuyện bắt đầu từ một con thuyền không bao giờ cập bến - đó là tàu cướp "Bọ Cạp" của thuyền trưởng Đanien. Với tài bắn súng thiện xạ, ông được gán cho biệt danh "Cò súng" và trở thành nỗi khiếp sợ của mọi thuyền bè trên biển nhưng lại là niềm kiêu hãnh của bọn cướp. Sau nhiều cuộc chiến, Đanien tích lũy được một kho vàng khổng lồ. Danh tiếng và của cải đã khiến ông trở thành "mồi" của các băng đảng khác. Nhưng không ai biết trong lòng ông, tài sản quý giá nhất là cô con gái Arabella.

Cô bé rất mảnh mai, trong sáng và ngây thơ nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh vô hình để tồn tại như một chiến binh "bất khả xâm phạm" giữa đồng bọn hung dữ, hiểm ác và tàn bạo. Cô đã cùng ông vượt qua nhiều cuộc chiến đẫm máu, cô là lá bùa may mắn của ông ngay cả lúc "trêu ngươi" tử thần khi chèo lái con thuyền trên miệng vực xoáy thần bí của biển cả, cô cũng là người "bị" dẫn thân vào sào huyệt của kẻ thù nhưng lại kiên cường thoát hiểm và giúp người cha nhận ra chân giá trị của cuộc sống: đó là tình yêu thương. Không chỉ dám cứu mang một người lạ bị trôi dạt sau cơn bão biển, chính cô là người phá bỏ tất cả các luật lệ kiêng kỵ của cướp biển và chiến thắng được lòng tham lam, sự hung tợn, nỗi điên cuồng chém giết, sự ích kỷ... để giữ được tấm lòng trong trẻo tin yêu con người và ham muốn sống tốt đẹp. Và ngọn lửa yêu thương từ tấm lòng của một người con gái nhỏ bé ấy đã hóa giải được quá khứ đẫm máu để mở ra một trang mới tươi sáng của cuộc đời.

Với nhiều tình tiết hồi hộp và giọng văn kể chuyện đậm chất "cướp biển" câu chuyện là một chuyến phiêu lưu hấp dẫn của bạn đọc cùng nhân vật. Lòng nhân ái, tình yêu con người và cuộc sống là giá trị hơn mọi giá trị chính là thông điệp mà Ainôpévích muốn được truyền đạt qua câu chuyện: "Arabella - Con gái tên cướp biển" cùng bạn đọc.

NHÀ XUẤT BẢN GIAO THÔNG VẬN TẢI - 2006

ARABELLA

Bầu rời trên mặt biển màu tím và xanh lục. Những cơn gió mạnh làm cho mặt nước đen ngòm dậy sóng. Con giông đang kéo đến.

Một chiếc tàu buồm đang chao đảo trên mặt biển bồng bênh. Bỗng chiếc tàu bị đập mạnh, các cột buồm kêu răng rắc và các lá buồm bay phần phật. Mọi người vội leo lên cột buồm, cố thu bớt những cánh buồm, miệng thốt ra những lời chửi rủa thậm tệ.

Một người đàn ông râu ria rậm rạp, với cái mũi khằm rất to, đôi mắt rực lên như than hồng đang đứng trên cầu tàu. Đó là Đanien, biệt danh "Cò súng" - thuyền trưởng tàu cướp biển "Bọ Cạp". Bên cạnh thuyền trưởng tàu cướp có một cô bé mặc áo bằng vải buồm rộng thùng thình, đó là Arabella, con gái của Đanien.

- Cút mau đi. - Đanien quay về phía Arabella quát to Mày không thấy giông bão đang đến đây à? Mọi người đang túi bụi cả lên kia kìa. Xuống ngay buồng tàu đi!

Hình như Arabella chẳng để ý đến lời quát của bố. Đanien còn bức tức lắm lắm những câu gì nữa, nhưng Arabella vẫn không rời khỏi boong tàu. Thậm chí cô bé còn giương ống nhòm lên quan sát mặt biển mênh mông đang nổi sóng. Arabella là người duy nhất trên con tàu đôi khi dám cưỡng lại lệnh của thuyền trưởng.

Lúc ấy, Đanien phải hét to ra lệnh qua chiếc loa để điều khiển những con người đang chạy rối rít trên boong tàu. Mọi người lao vào công việc một cách nỗ lực đến căng thẳng. Ai cũng thấy rõ con tàu đang làm mồi ngon cho cơn giông tố. Không thể chậm trễ được, phải hạ ngay buồm xuống, phải rà lại toàn bộ các nút buộc, để cơn bão không còn chỗ nào có thể đánh vào hông lật úp tàu.

Đang giữa trưa mà trời sầm lại như đêm đen. Chợt Arabella nắm lấy cánh tay bố:

- Nhìn kia, cha ơi! Cha có biết cái gì kia không?

Cô bé đưa ống nhòm cho bố, Đanien nhìn theo hướng con gái chỉ, quan sát thận trọng và tỉ mỉ mặt biển dày đặc đang nổi sóng dữ dội. Rồi hần thốt lên câu rủa:

- Carãmba! Thằng ngu nào mà lại đi du thuyền giữa biển khơi lúc này? Không hiểu nó định làm cái trò gì?

Arabella đề nghị:

- Ta hãy vớt người đó lên?

- Mà y tưởng chúng ta không còn việc gì để làm nữa hay sao - Đanien nói - Hay là mà y cho đây là chiếc tàu đi cứu người chắc?

Arabella lại cầm lấy ống nhòm tiếp tục quan sát chiếc thuyền con đang trôi nổi bập bênh trên những ngọn sóng phía xa xa.

Hai cha con bỗng nghe thấy tiếng chân đập ầm ầm qua làn gió hú. Trên boong tàu một người đi khập khiễng trên chiếc chân gỗ. Một chiếc khăn đỏ buộc chặt từ đầu xuống cằm.

Thủ lĩnh, lên tiếng hỏi:

- Vẫn đau à?

- Như quỷ dữ bóp vào quai hàm thế này này! - "Chân Gỗ" trả lời rầu rĩ và thốt ra hàng tràng những lời chửi rủa. Đôi mắt Arabella mở to, ngạc nhiên nhìn "Chân Gỗ".

Arabella sinh ra và lớn lên trên chiếc tàu cướp này. Mẹ cô đã chết khi cô hãy còn nhỏ. Sau khi sinh Arabella được ít lâu, bà đã phát điên và nhảy qua boong tàu xuống biển. Halêluda kể lại cho Arabella nghe như thế. Chính Halêluda là người đã chăm sóc, rửa ráy và nuôi nấng cô bé, mặc cho những thủy thủ khác trên tàu chế nhạo. Anh ta còn mang một con dê lên tàu để lấy sữa cho Arabella uống. Một số người cười nhạo việc ấy, còn một số khác lại khó chịu và tiên đoán rằng chẳng sớm thì muộn đứa con gái này sẽ mang tai họa đến cho cả tàu.

Arabella không hề biết đến một căn nhà nào khác ngoài con tàu "Bọ Cạp". Cha cô và tất cả thủy thủ trên tàu cũng vậy. Họ đều là

những tên cướp sống ngoài vòng pháp luật, cứ phải lênh đênh mãi mãi trên mặt biển mênh mông rộng lớn...

"Chân Gỗ" là một trong những kẻ không chịu nổi mỗi khi nhìn thấy bóng dáng Arabella. Lúc nào có dịp hẫc cũng thúc giục Đanien giải quyết vấn đề cô bé này, nhưng chẳng bao giờ hẫc thành công cả.

Lần nào Đanien cũng phải gầm lên:

- Câm mồm đi! Đây không phải là việc của mày! Hay là mày lại muốn ăn một viên đạn đấy!

"Chân Gỗ" rất dè chừng khẩu súng lục của Đanien. Tay thuyền trưởng này có thể rút súng nhanh như chớp và bắn vào bất kỳ mục tiêu nào trước khi mọi người nhận ra là y có mang vũ khí.

Trong khi ấy giông đã chuyển thành cơn bão biển. Những người đang làm việc trên boong may mắn có đủ thời gian để giữ được thăng bằng và chống cự với bão tố tránh khỏi bị hất xuống biển. Những đợt sóng lưng quét rầm rầm trên boong đã dọn sạch những gì có thể dọn được. Đanien lại bực tức quát ầm lên với Arabella:

- Đi xuống buồng tàu ngay! Mày có nghe thấy không đấy?

Arabella nhìn bố, vẻ lo lắng:

- Con không thể để một mình cha ở đây với giông bão.

Thuyền trưởng tưởng cướp hét lên:

- Caramba!

Arabella hạ ống nhòm xuống, miễn cưỡng chậm chạp bước đi.

Con đường đi tới cửa khoang tàu không xa. Lại có cả một sợi dây thừng giòng theo vách lối đi để bám vào mỗi khi cơn tàu tròng trành, nhưng lúc này bão biển đang tới tấp dồn tới, cơn tàu chao đảo dữ dội và Arabella không sao lần bước đi được. Hai cơn sóng lớn đập xuống người Arabella trước khi bước xuống bậc thang khiến cho cô bé luống cuống ướn sững người.

Arabella không muốn đi về buồng riêng của mình. Cô rất ghét phải ngồi thu lu trong xó buồng và nghe biển gầm gió hú. Cô bé quyết

định đi vào gian bếp ấm áp, nơi bác Ađanbe đang chuẩn bị nấu súp, và chắc là đang bị say sóng.

Ađanbe làm đầu bếp trên tàu cướp này đã lâu lắm rồi, từ trước khi Arabella ra đời. Bác béo phì nhưng vẫn là một con người nhanh nhẹn, khéo léo và trong khi giáp chiến lại tỏ ra thiện chiến không ngờ. Chỉ có một vấn đề nan giải đối với Ađanbe là cái bệnh say sóng không bao giờ chữa nổi. Mỗi khi con tàu bắt đầu tròn trành, Ađanbe lại lảo đảo dữ dội vì say sóng. Quả thật Ađanbe đang co quắp trong xô buồng, chẳng để ý gì đến nồi cháo đang sôi.

Vừa bước chân vào gian bếp, Arabella đã thấy có gì đó không ổn. Cô bé bước vội đến bếp, cố sức quấy nồi cháo. Con tàu lắc dữ dội, cô bé lúng túng và không tránh khỏi bị bỏng vì nước cháo bắn tung tóe. Không làm sao khác được, Arabella đành bỏ mặc như cũ.

Ngồi vào góc nhìn Ađanbe đang kêu la rên rỉ ở góc kia, cô bé cảm thấy ái ngại cho bác. Bác phải chịu cái bệnh say sóng này quấy rầy cho đến hết đời thôi, bởi vì tất cả những người trên tàu cướp không bao giờ có thể đi thoát được. Đó là luật của cướp biển. Một khi đã trở thành cướp thì anh buộc phải là cướp cho tới lúc chết. Hễ một người nào đó bỏ tàu ra đi thì đó là một mối đe dọa cho những người còn lại trên tàu. Có thể trong thời gian đầu người đó giờ im lặng, nhưng sau đó y sẽ quên đi nỗi sợ hãi và phản bội lại đồng bọn, tố giác nơi cất giấu kho của cải của cả bọn. Nếu như có kẻ nào trốn thoát, kẻ ấy sẽ bị lần theo dấu vết và vĩnh viễn rơi vào im lặng. Đó là lý do để không ai bỏ tàu mà đi được.

Một tiếng sấm rền vang bên ngoài. Arabella co rúm người lại. Halêluda đã kể cho cô bé nghe nhiều chuyện rùng rợn về sấm sét trong con giông đến nỗi chỉ mới nghe tiếng sấm bắt đầu rền vang là Arabella đã run lên vì sợ hãi.

Ađanbe rên rỉ:

- Cả địa ngục đã vỡ tung đang đổ sụp xuống đây rồi! Con bão lần này dữ dội quá đi mất!

Con bão kéo dài vài hôm rồi bỗng dứt con đột ngột như khi nó chọt nổi lên. Bọn cướp trên tàu đều kiệt sức. Cuộc chiến đấu giằng

co với gió bão đã lấy đi sức lực của tất cả. Ai nấy đều lăn vào giường ngủ say như chết.

Chỉ còn có Halêluda và Arabella là thức. Halêluda phải trực tàu, bởi vì bao giờ cũng cần có người canh gác. Không thể liều lĩnh để một chiếc tàu cướp mà không có ai canh phòng. Còn Arabella thức vì một lý do đơn giản là cô bé không buồn ngủ vào ban ngày.

Cô bé đi vơ vẩn trên boong tàu, nhìn những vết tích do cơn bão để lại. Bùn lầy và rong rêu đã bị những đợt sóng biển hất lên khắp tàu. Một lớp dày đặc ẩm ướt phủ trên boong tàu. Trong lớp bùn dưới chân cột buồm chính, Arabella nhặt được một con trai biển màu đen. Cô bé cố sức mở vỏ trai ra xem bên trong có viên ngọc nào không, nhưng nó mím miệng rất chặt. Trong lúc Arabella đang loay hoay với con trai thì Halêluda xuất hiện, mắt quầng đỏ vì thiếu ngủ.

Anh ta vừa ngáp vừa hỏi:

- Mày kiếm được cái gì thế?
- Một con trai - Arabella trả lời - cháu không sao mở nó ra được.
- Đưa tao xem.

Arabella đưa con trai cho Halêluda, anh ta liền lấy cạnh con dao nhíp nạy ra. Bên trong con trai có một cái bóng mờ long lanh màu xanh và hồng, chẳng có gì khác nữa... Halêluda định trả lại cái vỏ trai cho cô bé, chợt dừng lại.

- Ồi thiên địa ơi! - anh la to, đôi mắt ánh lên vẻ ham thích. Thế là anh ta tỉnh táo hẳn. Trong con trai lấp lánh một viên ngọc lớn màu hồng. Vẻ mặt Halêluda biến đổi kỳ lạ, anh ta lấy viên ngọc ra khỏi con trai, đặt trong lòng bàn tay, rồi cứ lần đi lần lại, ngắm nghía... Sau đó, hầu như thản nhiên, anh ta nắm chặt tay lại.

Arabella sốt ruột nói:

- Trả cháu đây, cháu tìm thấy cơ mà!

Halêluda chẳng động tĩnh chút nào, anh ta không mở nắm tay ra, và vẻ mặt nom càng lạ lùng hơn trước. Halêluda rất mê ngọc trai. Mỗi lần chia của cải cướp được, anh ta cứ hau háu nhìn theo những

viên ngọc. Một viên ngọc hồng to và đẹp như thế là vật quý mà Halêluda chưa từng có. Quả là một của hiếm.

Arabella lại nói:

- Trả lại viên ngọc cho cháu.

Miễn cưỡng, Halêluda phải xoè tay ra, thở dài nói:

- Đây trả mày. Mày tìm thấy nó ở chỗ nào?

- Cạnh cột buồm chính. - Arabella trả lời, hất đầu về phía đó. Rồi cô bé dứt ngay viên ngọc vào túi. Cô lau sạch vỏ trai và cũng cất nốt vào túi.

Lúc này, Halêluda đang sục sạo trong đồng rong biển ngập bùn, vừa tìm vừa quảng những thứ vô dụng xuống biển. Arabella đến làm giúp anh ta.

- Nếu tìm được viên nữa thì là của tao đấy. Đúng không?

Arabella đồng ý. Cả hai làm túi bụi cho mãi tới chiều. Halêluda không gọi người gác tiếp để anh ta có thể tìm kiếm. Hai người đã dọn sạch boong tàu vứt hết rác rưởi, rong rêu xuống biển và tìm được khối thứ: vài cái chai, nửa bộ quần áo phao, một bao dao còn tốt, một con ngựa bằng gỗ đỏ và cả một đồng những ván với mảnh gỗ dùng cho nhà bếp. Nhưng không hề thấy một con trai nào khác.

Halêluda mệt nhoài, cúi kinh. Những người khác trên tàu vẫn ngủ. Anh ta muốn nghỉ ngơi quá rồi, phải đánh thức người gác tiếp theo thôi, nhưng ruột anh ta cứ rối bời, không sao mà ngủ được Arabella đứng tựa vào lan can ngắm mặt trời lặn. Bỗng cô nhìn thấy chiếc du thuyền đang ở gần mạn tàu, vẫn cái du thuyền mà cô đã thấy qua ống nhòm khi trời nổi cơn giông.

Chiếc thuyền lúc này trông thật thảm hại. Không còn cánh buồm nào nữa, nước thì ngập đến nửa thuyền. Một người đàn ông đang lắc lư bám vào cột buồm đã gãy. Có lẽ người đó đang gọi cầu cứu vì Arabella cảm thấy có một tiếng nói gì đó rất yếu ớt.

- Halêluda! Lại đây mà nhìn! Có một người đang ở trên biển kia kìa!

- Nó đang làm trò gì ở đó? Halêluda cúi kinh hỏi lại.

- Người ấy đang ở trên thuyền. - Arabella nói. - Chúng ta hãy kéo người ấy lên tàu! Cái thuyền có thể bị chìm bất cứ lúc nào.

Halêluda bước đến lan can. Anh ta nói:

- Một kẻ bị bão giạt. Chúng ta cần gì đến loại người như hắn? Hắn chẳng có của cải gì cả, mà cũng thấy đấy.

Arabella thúc giục:

- Chúng ta cứ cứu người ấy biết đâu người đó cho ta biết điều gì hay ho chẳng?

Bỗng Halêluda nảy ra một ý:

- Mà cần đến người đó à? - Anh ta hỏi với giọng đầy hy vọng - Tao sẽ vớt người đó lên và nếu mà cần thì tao bán hắn cho mà.

- Nghĩa là thế nào?

- À, thế này, hắn sẽ là riêng của mà. Tao sẽ giải thích với mọi người là hắn thuộc về riêng mà. Thế mà có cần hắn không nào?

- Có.

- Thế đưa viên ngọc cho tao. Tao sẽ bán hắn cho mà, bằng lòng không?

- Bằng lòng. - Arabella nói. - Một con người giá trị hơn viên ngọc nhiều chứ.

- Đưa tao viên ngọc.

- Vớt người ta lên trước đã! Thuyền sắp chìm rồi kia kìa!

Quả thật chiếc thuyền đang từ từ chìm xuống. Người đàn ông ngã xoài xuống nước, và đang cố dùng hơi sức còn lại bơi về phía tàu.

Arabella hét to lên:

- Kìa, còn đợi gì nữa? Ném phao xuống cho người ta đi!

Con giông bão đã quét sạch các phao bơi đi rồi, Halêluda thất vọng nhìn quanh. Con người kiệt sức bị chìm xuống mặt nước rồi lại nổi lên lần nữa.

Arabella hét to lên:

- Nhảy xuống đi! Cháu sẽ thả thang dây xuống!

- Chó đẻ! - Halêluda rửa lên một tiếng. Hấn cởi phăng áo đến rách toạc cả ra rồi lao xuống nước. Hấn bơi đến chỗ người đang chết đuối, nắm chặt lấy rồi lôi trở về tàu.

Arabella đã thả chiếc thang dây xuống. Halêluda xốc người kia lên vai rồi trèo lên thang dây, thở hồng hộc. Hấn quăng người đó qua lan can xuống boong tàu, rồi sau đó cũng trèo qua, miệng chửi rửa ầm ỹ.

- Nào bây giờ đưa viên ngọc đây! - Hấn vừa lâu bầu vừa lấy tay vuốt mó tóc ướt sũng.

Arabella đưa viên ngọc cho Halêluda. Lập tức con người hấn như biến đổi hẳn. Hấn chẳng thấy mệt mỏi chút nào nữa. Tên cướp cứ ngấm mãi viên ngọc một cách âu yếm rồi lặn nó từ lòng bàn tay này sang lòng bàn tay kia.

NGƯỜI BỊ BÃO GIẠT

Con người bị bão đánh trôi giạt gắng sức ngồi dậy.

- Cảm ơn anh bạn, - người đó nói với Halêluda. - Tôi làm cho anh phải vất vả quá. Tôi không biết đền ơn anh như thế nào nữa.

- Cảm ơn cô bé này này. Từ nay trở đi anh thuộc về cô ấy.

Người lạ cảm thấy thú vị khi nghe những lời của Halêluda.

- Thế nghĩa là thế nào? - Người đó hỏi lại.

- Tất nhiên là ông bạn đừng tưởng ta vớt ông bạn lên vì tình yêu, tình thương gì. Đúng không? Ta đâu có điên thế. Đây, nói thật, ta vớt anh bạn lên là để bán cho cô bé này lấy một viên ngọc. Đây này, anh bạn đã bao giờ thấy một viên ngọc quý như thế này chưa?

Halêluda mở bàn tay ra trước mắt người lạ. Người đó nhìn chăm chú vào viên ngọc rồi nói.

- Quả là một viên ngọc tuyệt mỹ. Như vậy thì tôi cũng đáng giá đấy chứ.

Người đó lại cười to. Halêluda cùng cười vang.

- Cuộc trao đổi cũng không phải là tồi, - hắn rất hoan hỉ nói, vừa nói vừa ngắm nghía con người đi chân đất đứng trước mặt hắn từ đầu đến chân.

Người bị trôi giạt quay lại phía Arabella:

- Thế là tôi đã bị bán cho cô lấy một viên ngọc. Bây giờ cô định làm gì với tôi.

Arabella nhún vai. Cô nói:

- Để rồi xem. Chú chẳng cần phải sợ ai ở đây cả. Họ sẽ không dám đụng đến chú đâu, vì bây giờ chú thuộc về cháu. Cháu là con gái của thuyền trưởng.

- Tôi hiểu rồi. Thế ai là thuyền trưởng? - Người lạ hỏi vẻ như không hoàn toàn tin rằng trên tàu này lại có thể có một thuyền trưởng.

- Thuyền trưởng tàu này là một quý khố thần sâu của ba đại dương, là nổi kinh hoàng trên biển cả là Đanien, tên cướp biển đáng gờm, với biệt danh "Cò Súng", - Arabella nói to một cách kiêu hãnh. Hơn nữa, thuyền trưởng chính là cha cháu...

Cô bé hy vọng những lời lẽ đó sẽ gây được ấn tượng mạnh đối với người lạ, nhưng người đó chỉ mỉm cười có vẻ thích thú.

- Chú là ai? - Arabella hỏi.

- Tôi chỉ là một anh chàng phiêu lãng tên là Hatxan, - người lạ trả lời - Và chẳng có ai phải sợ tôi cả.

Một tiếng động âm âm ở phía đuôi tàu.

- Lão "Chân Gỗ" đấy. Cái gì làm lão ta thức giấc không biết? - Halêluda lăm bắm và vội nhét viên ngọc vào cái túi nhỏ trong bao lưng.

Họ thấy "Chân Gỗ" tiến gần về phía họ. Từ xa, họ đã thấy nét mặt cau có, hăm hăm của lão. Bên trên chiếc khăn đỏ, lão ta trùm thêm một chiếc khăn viền vàng óng ánh. Cái răng đau đã làm tình làm tội lão không lúc nào yên.

Nhìn thấy Hatxan, lão tức giận quát lên:

- Thằng quỷ nào kia?

- Đó là anh chàng lãng tử của cháu - Arabella trả lời ngay tức khắc.

"Chân Gỗ" nói đốp chát ngay:

- Mày nói gì thế! Mày có muốn xem cái gì sẽ xảy ra với cái thằng phiêu lãng của mày không?

Lão rút con dao ra khỏi bao.

Dưới cái khăn choàng màu hồng viền vàng, đôi mắt ác độc của lão quắc lên vẻ dữ dằn. "Chân Gỗ" đang điên người và bất kể cái gì mà lão không thích đều như chọc giận lão.

Halêluda lăm bắm:

- Lão "Chân Gỗ" bị mất trí rồi!

- Không được đụng tới người ta! - Arabella la to lên - Người đó là của cháu.

"Chân Gỗ" tiến sát đến chỗ Hatxan vung con dao lên:

- Mày có muốn tao xiên cái này vào người không? - Lão hét to đến khản cổ.

- Kìa, ông bạn, - Hatxan nói, vẻ hơi bối rối. - Có lẽ ông bạn đang bị cơn đau răng hành hạ ghê gớm hay sao mà phải quấn cái khăn đẹp đẽ trên đầu thế kia?

Đó là điều mà "Chân Gỗ" không hề ngờ tới. Bàn tay lão thông xuống, mồm lẩm bẩm:

- Mày là thợ chữa răng à? Hay đại loại như thế?

- Không phải là thợ chữa răng nhưng tôi có thể làm cho ông khỏi đau. ông hãy cắt con dao đi đã.

- Lại đây, thử xem xem. - "Chân Gỗ" nói với giọng không tin tưởng lắm, nhưng cũng nhét con dao vào bao.

Hatxan nói:

- Bỏ khăn choàng ra! Cho tôi xem cái tai!

"Chân Gỗ" lại nổi đóa lên.

- Mày coi tao là cái gì? Một thằng điên chắc? - Lão quát.

- Sao tôi lại dám thế nhất là trong hoàn cảnh này - Hatxan nói. - Cho tôi xem cái tai.

"Chân Gỗ" lẩm bẩm điều gì có vẻ rất cáu giận nhưng vẫn cởi khăn quàng ra. Bên trong khăn quàng là chiếc khăn tay đỏ. Dưới tấm khăn đỏ là mớ tóc dày rậm rạp. Giữa đám tóc rậm, Hatxan nhìn thấy loáng thoáng cái tai trần của "Chân Gỗ".

Anh chàng lẳng tử lấy tay luồn vào cổ áo sơ mi, lôi ra một cái túi da dẹt. Trong lúc Hatxan mở cái túi da, Halêluda tiến sát đến xem xét một cách hiếu kỳ. Nhưng hẫng thất vọng, trong túi da chỉ có mấy cái kim mỏng và dài. Hatxan cầm lấy một chiếc kim, sờ nắn tai của

"Chân Gõ" rất cẩn thận, rồi nhanh như cắt, đâm chiếc kim vào dải tai của lão.

"Chân Gõ" thét lên, tay lại sờ vào con dao. Nhưng một loáng sau, mắt lão lóe lên vẻ hài lòng. Chưa bao giờ Arabella trông thấy lão tươi tỉnh như thế.

Hatxan hỏi một cách chăm chú:

- Có thấy đỡ không?

- Tốt lắm! Sao mày lại biết nhỉ? Sao lại làm nhanh đến thế nhỉ?

Hatxan chỉ mỉm cười. "Chân Gõ" sờ vào cái kim đang cắm lơ lửng trên tai.

- Thế cứ phải đeo mãi thế này à? - Lão hỏi.

- Đừng lo. Tôi lấy ra bây giờ đây. - Hatxan nói, anh ta rút chiếc kim ra khỏi tai của lão "Chân Gõ", lấy vạt áo lau đi rồi lại cho vào túi da như cũ.

Đúng lúc ấy, Đanien bước lại gần đám đông mà hẩn quan sát từ nãy nhìn thẳng vào đôi mắt hiền từ của Hatxan và nói với giọng khó chịu:

- Mày không bao giờ trở thành cướp được đâu. Những dù sao trông mày cũng có vẻ như một thằng ngố vô hại.

- Cảm ơn! - Hatxan nói.

Đanien không để ý đến lời ấy, hẩn quay về phía Halêluda quát lớn:

- Tại sao mày lại vót thằng này lên tàu?

- Dạ tại Alabella cứ nài nỉ hoài, - Halêluda lúng túng nói, đôi mắt nhìn xuống đất. Lúc này, hẩn không nói tới viên ngọc.

Đanien thét lên như sấm:

- Không được để ý đến ý muốn của trẻ con! Thế nó chỉ cần chỉ ngón tay là mày sẽ vót ngay vài thằng do thám lên hay sao?

Halêluda nói một cách khinh miệt:

- Vài tên do thám ư? Ta sẽ được một món tiền chuộc.

Đanien hỏi đốp luôn:

- Được, tên này, liệu chúng nó sẽ trả bao nhiêu để chuộc mày về, hả?

Hatxan nhún vai, lúng túng như mắc lỗi:

- Tôi e rằng, chẳng có xu nào cả.

- Carămba! - Thủ lĩnh "Cò Súng" thét lên.

- Có lẽ nên để cho cô Arabella quyết định số phận của tôi - Hatxan từ tốn đề nghị. - Vì theo tôi hiểu thì là người lệ thuộc vào cô ấy.

- Đúng. Người ấy là của tôi.- Arabella nói. - Tôi phải mua bằng một viên ngọc.

Đanien hỏi ngay:

- Gì thế?, Ngọc nào?

- Con tìm được một viên ngọc trong con trai nằm dưới đồng rong rêu. - Arabella trả lời. - Con đã đưa cho Halêluda viên ngọc để mua người lãng

tử này.

Đanien quay về phía Halêluda ánh mắt của hắn sắc như dao, kẻ nào nhìn vào cũng rùng mình sờn gáy.

- Bỏ ra đây! - Đanien nói.

Halêluda miễn cưỡng móc viên ngọc từ cái túi bí mật của hắn ra. Đanien quay về phía Arabella hỏi:

- Thế là mày đổi viên ngọc đẹp như thế này lấy một thằng lêu nghêu xương xẩu như thế kia phải không? Mày có còn bà con gái một tương cươp nữa hay không? Nói đi!

Arabella nói:

- Con đã có nhiều ngọc rồi. Ngọc cũng chán lắm. Con muốn có một người nói chuyện với con.

- Thiếu gì người trên tàu này để nói chuyện hả, con bé kia? - Đanien hét vào mặt Arabella làm cho cô bé giật nảy người.

Tuy vậy, cô bé vẫn kiên quyết.

- Những người trên tàu này đều xấu tính! Con thích Hatxan cơ.

- Caramba! - Đanien chửi thề một tiếng rồi nhét thuốc vào tàu, nói tiếp - Thôi được, mày sẽ có cái thằng ấy. Nhưng nhớ một điều là phải mang nó đi khuất mắt tao, nếu không thì viên đạn này sẽ găm vào ruột nó?

Arabella đưa Hatxan về buồng riêng của mình, mời anh ngồi trên chiếc đi văng, đây những lựa là găm vóc. Cô bé bắt đầu ngắm nghía Hatxan. Hatxan là một người đàn ông mảnh mai, cao, có mớ tóc dày màu xám mà chắc trước kia là màu đen. Dưới đôi lông mày rậm là đôi mắt nhìn chăm chú. Trên thân hình gầy còm của anh là bộ quần áo bạc màu ướn sũng. Chân Hatxan không giày, chắc đã bị chìm sâu dưới đáy biển.

Đến lượt Hatxan cũng nhìn ngắm cô bé và căn buồng. Cô gái có bộ tóc đen dày, da dẻ cháy nắng. Cô mặc chiếc váy sặc sỡ như những du dân, trên cổ đeo một chuỗi hạt san hô đỏ.

Hatxan bị lóa mắt vì vẻ huy hoàng, lộng lẫy của căn phòng. Sàn phủ một lớp thảm dày đắt tiền và nhiều lông thú đẹp. Xung quanh vách treo đầy những tấm nhung đủ màu sắc lạ và những đồ mỹ nghệ phương Đông. Những cái quạt bằng ngà chạm trổ, những lông công sặc sỡ uốn cong gài trên nền nhung. Nhiều loại đồng hồ bằng vàng và những bức tranh nhỏ treo trên tường. Một bộ đồ pha cà phê đặt trong một cái khay đế trên bàn. Rải rác khắp phòng là những đồ trang trí bằng hổ phách và kim cương, những chiếc mặt nạ bằng gỗ mun và những hộp, những tráp bằng gỗ đào hoa tâm.

Hatxan lắc đầu, nhìn Arabella và mỉm cười với vẻ không tin tưởng. Arabella lo lắng hỏi:

- Chú không thích căn buồng này à?

- Thích lắm chứ, - Hatxan nói - Nhưng, cô bé ơi, chưa bao giờ tôi được vào phòng riêng con gái vua cướp như thế này. Tôi đang ngạc nhiên vì những loại đồ đặc mà băng cướp đã chiếm đoạt được.

- Thế chú không thích những đồ đặc của cháu à?

- Thích chứ. Nhưng phải nói thật chú không hiểu những thứ này có lợi ích gì cho cháu - Nếu cứ phải sống suốt đời ở đây thì cũng nhàm chán, mòn mỏi đi thôi.

- Sao chú biết? - Arabella mở tròn mắt nhìn Hatxan ngạc nhiên - Cháu đã quá chán ngán những thứ này rồi, thế mà chẳng một ai trên tàu này hiểu được điều đó. Cháu chỉ mong được sống trên đất liền, được đi lang thang trong rừng. Nhưng cháu không thể lên bờ được, bọn người của "Đuôi Sam Sắt" sẽ bắt cóc và đòi chuộc nhiều của cải.

Arabella chợt im lặng đề phòng. Cô bé nhìn chăm chăm vào bộ mặt có vẻ chân thực của Hatxan và ngần ngại hỏi:

- Chú không phải là người cùng bọn với "Đuôi Sam Sắt" đấy chứ?

- Thế "Đuôi Sam Sắt" là ai?

Arabella kinh ngạc:

- Chú không biết ai là "Đuôi Sam Sắt" à? Đó cũng là một vua cướp biển. Họ nói rằng ông ta có một cái đuôi sam bằng sắt. Nhưng cháu không thể tưởng tượng nổi điều ấy.

- Như vậy là cha cháu và "Đuôi Sam Sắt" chống lại nhau để xem ai là kẻ mạnh nhất phải không?

Arabella cau mày, vẻ không tán thành:

- Cha cháu là vua cướp biển mạnh nhất trên khắp các đại dương!

THƯƠNG THUYỀN LÔRÂYĐA

Bỗng có tiếng ồn ào la hét trên boong.

Arabella tỏ vẻ lo lắng, cô nói:

- Ta hãy ra ngoài kia xem chuyện gì xảy ra.

Hatxan mệt quá không đứng lên nổi.

- Có lẽ tôi yếu quá rồi, - anh nói - cháu có thể kiếm chút gì cho tôi ăn được không?

Arabella la to lên:

- Chết thật sao cháu lại không nghĩ đến điều đó từ nãy nhỉ? Chắc là mấy hôm nay chú chưa có gì vào bụng rồi phải không?

- Có lẽ thế. - Hatxan đáp. - Tôi cũng không nhớ rõ là đã bao lâu rồi. Có những lúc ngày đêm cứ lẫn lộn với nhau.

- Thế thì chú phải cẩn thận, không được ăn nhiều một lúc kéo chết mất. - Arabella nói bằng một giọng tình cảm.

Cô bé đi vào gian bếp rồi mang ra cho Hatxan một bát nước súp. Trong khi Hatxan ăn, Arabella vào buồng của cha, lục trong tủ lấy ra một chiếc áo choàng màu da cam và một đôi hài nhung màu xanh mũi cong vút.

Arabella mang những thứ đó về phòng mình, rồi nói với Hatxan về như ra lệnh:

- Đây, chú mặc cái áo này vào, quần áo của chú bị ướt cả rồi. Và chớ có thò đầu ra ngoài buồng này đấy. Tốt nhất là chú ngủ đi một giấc. Cháu sẽ ra ngoài kia xem có gì xảy ra.

Trên boong, mọi người đang chuẩn bị một cuộc tấn công. Họ đã phát hiện một chiếc tàu đang chạy phía xa.

Arabella bị cấm không được ở trên boong khi xảy ra những cuộc đụng độ. Vì thế cô nấp kín vào một chỗ và không làm vướng chân

người nào. Việc này thì cô thạo rồi. Có một lý do buộc cô bé phải có mặt trên boong khi có cuộc chiến là Arabella tin rằng nếu mình để mắt đến cha thì cha cô sẽ không bị tai họa, sẽ tránh được mọi tên đạn, gươm đao và những rủi ro khác. Nhiều khi Arabella lo sợ đến tuyệt vọng cho sự an toàn của cha vì cô biết rằng những cuộc chiến trên biển vô cùng ghê rợn và tàn nhẫn.

Arabella trèo lên chỗ nắp quen thuộc mà cô gọi là cái tổ quạ. Từ đó, cô trông thấy một chiếc tàu buôn chở nặng đang cố sức chạy trốn. Như một loài sâu bọ có hại nhanh nhẹn, chiếc tàu cướp lao vun vút về phía tàu buôn. Những tiếng hét, tiếng hò la đằng đằng sát khí của bọn cướp trên tàu vang lên, lan xa trên mặt biển, khiến ai nghe thấy cũng có cảm giác như máu trong người đông đặc lại. Những tiếng la hét ấy cốt làm cho nạn nhân mất hết tinh thần.

Chiếc tàu buôn cố sức tránh tàu cướp bằng cách ngoặt nhanh sang phía khác, nhưng lập tức tàu cướp cũng đổi hướng nhanh chóng và tiên tặc đuổi theo.

Chiếc tàu buôn bỗng mở nắp hầm tàu phía bên sườn. Arabella biết rõ cái gì sẽ xảy ra ngay sau đó. Con tàu lạ kia sẽ nã pháo vào tàu cướp, may ra thì cũng trúng đôi ba phát vào sườn tàu bọc thép làm xây xát đôi chút. Hơn nữa một khi pháo thủ đang hoảng hốt thì rất khó có thể bắn trúng mục tiêu được. Và thủy thủ trên tàu buôn chưa kịp nạp đạn lần nữa thì tàu cướp đã tiến sát đến nơi.

Một loạt pháo nổ vang. Chiếc tàu cướp rung mình khi những viên đạn lướt qua hai bên mạn tàu. Thế rồi tàu "Bọ Cạp" như nổi giận, đâm thẳng mũi tàu bọc thép vào chiếc tàu buôn. Bọn cướp đổ xô vào sát tàu buôn, dùng những cái móc sắt to tướng móc chặt hai tàu lại với nhau. Thế là trước khi thủy thủ trên tàu buôn tập hợp lại được thì các khoang tàu đã đầy tràn bọn cướp. Một cuộc chiến đấu chớp nhoáng đẫm máu xảy ra.

Arabella muốn nhắm mắt lại để khỏi phải nhìn cảnh đó, nhưng cô còn bốn phận phải nhìn để che chở cho cha. Lưỡi gươm của tướng cướp Đanien vung lên loang loáng giữa đám người ẩu đả lộn xộn, gần ngay cửa hầm tàu.

Arabella lo lắng, cô bắt đầu lầm rầm một điệu hát lạ lùng không có lời cố định. Lời của bài hát cứ thay đổi theo mỗi lần cô hát. Chính Arabella tự nghĩ ra điệu hát này và cô tin rằng khi cất lên tiếng hát sẽ làm cho cha cô thêm bền bỉ, thêm sức mạnh và may mắn. Arabella luôn luôn ám ảnh một ý nghĩ. Cô không hề muốn cha cô nhúng tay vào việc giết người. Điều ấy thật ghê tởm. Nhưng càng khủng khiếp hơn nếu như cha cô bị một người nào đó giết. Cặp mắt lo âu của cô vẫn dõi theo cha. Lúc này Đanien đang lấy cánh tay quạt mồ hôi trên mặt và ra lệnh cho đồng bọn. Cuộc chiến đấu đã kết thúc.

Máu chảy lênh láng, trên boong tàu buôn, xác chết nằm la liệt. Một tốp thủy thủ tàu buôn ra hàng đang đứng dúm dụi và run lẩy bẩy trong một góc mạn tàu phía trước, lăm lét nhìn vào họng súng của Halêluda và Mazipan. "Chân Gỗ" đang chỉ huy một nhóm cướp lục soát các xác chết. Vũ khí, đồng hồ, dây chuyền, thắt lưng, nhẫn và hàng đồng những thứ khác nữa được vớt lẫn lộn vào một cái bị to tướng mang từ tàu "Bọ Cạp" sang.

Những tên cướp khác đã biến vào trong khoang tàu chứa hàng. Thế rồi đủ các loại hàng hóa được chất đống trên boong tàu trong tiếng hò reo vang trời. Mọi thứ cướp được đều chuyển nhanh gọn sang tàu "Bọ Cạp", kể cả một số tù binh đang run rẩy sợ hãi.

Khi toàn bộ băng cướp trên tàu đã trở lại đầy đủ, những móc sắt được nhấc lên, và tàu "Bọ Cạp" rời xa khỏi chiếc tàu buôn. Chiếc tàu bị bỏ lại giữa biển khơi chìm dần vì nước biển ủa vào qua một lỗ hổng lớn.

Chiếc tàu buôn Lôrâyđa rung mình một cái thật mạnh rồi chìm nhanh vào lòng biển, diễn biến sự việc xảy ra chưa đầy một tiếng.

NHỮNG TÙ BINH

Có khoảng hơn mười tù binh đứng run rẩy trên boong. Người nọ cố nấp sau lưng người kia xô đẩy nhau, tạo nên sự hỗn độn không yên.

- Tất cả đứng im! - Mazipan "Chân Gõ" quát, đôi mắt nảy lửa.

Lũ tù binh im thin thít, sợ cứng người lại. Những kẻ đứng ở phía trên mặt tái đi, nhợt nhạt như xác chết.

- Người của ta chết bao nhiêu? - Đanien lên tiếng hỏi "Chân Gõ".

- Ba tên, - "Chân Gõ" trả lời. - Thằng cai tàu, Viliem "huýt còi" và thằng "ảo thuật"

Đanien cau mày:

- Thằng "cai tàu" à? Vậy đứa nào sẽ thay thế nó?

"Chân Gõ" gợi ý:

- Thằng Húc chẳng?

- Không không được! - Đanien nói - Thằng ấy cứng đầu lắm. Nó sẽ xúi giục những đứa khác chống lại ta.

- Thế còn thằng "Thú biển"?

- Được đấy gọi nó lên đây.

"Chân Gõ" sai người đi tìm "Thú biển". Đanien lưỡng lự bước tới chỗ nhóm tù binh.

- Bây giờ chắc chúng mày đã biết là đang ở trên một con tàu gì rồi, - hắn cười khẩy và nhìn chăm chăm vào tốp người sợ hãi đến khiếp vía.

Đanien không sao chịu nổi những kẻ đầu hàng mà chưa chịu chống cự chút nào. Một kẻ xứng đáng được gọi là con người thì phải chống cự đến cùng.

Bất hạnh thay, băng cướp của Đanien cũng còn khối đũa nhút nhát và tham sống sợ chết. Chúng tụ tập trên tàu này phần lớn là do lòng tham vàng bạc rồi trở thành những tên cướp thực thụ, còn những tên không chịu thay đổi thì sớm muộn cũng sẽ bị loại trừ.

- Ta là Đanien, thuyền trưởng, biệt danh "Cò Súng". Chắc chúng mày đã từng nghe danh ta rồi đó. Bây giờ đến lượt tao muốn biết chút ít về chúng mày.

Đanien cứ lững thững vừa đi vừa nói trước nhóm tù binh. Đôi mắt từng trái của hắn nhắm sấn, đôi ba người trong số đó.

- Bước ra, nói đi! - Hắn bỗng hét lên như sấm vào một tù binh đang cúi dúi nắp sau đồng bọn.

Hoảng sợ đến hết hồn, người đó sụp ngay xuống chân tướng cướp, và bắt đầu rên rỉ. Đanien hỏi một cách thô lỗ:

- Mày là thằng quỉ nào?

- Dạ, bẩm tôi là một nhà buôn nghèo, thực thà. Dạ, chưa bao giờ tôi dám làm đau đớn một con ruồi ạ. - Tên tù binh lắp bắp nói tiếp, - Dạ, thưa, tôi không dính dáng gì đến công việc buôn bán đường biển này đâu ạ. Xin ngài cho tôi đi ạ.

- Thế mày muốn đi đâu bây giờ, hả? - Đanien nhếch mép hỏi một cách châm biếm, mắt nhìn ra mặt biển mênh mông. Cả bọn cướp đứng sau Đanien cười vang lên. Gia đình mày chắc hẳn có khả năng chuộc mày bằng một món kha khá đấy. - Đanien nhận xét.

Người kia vẫn rên rỉ than vãn là hắn không còn một đồng nào trong tài sản riêng của hắn. Đúng lúc đó, tên "Thú biển" đi tới. Đó là một tên cướp to khỏe, ưa hành động, giọng nói ồm ồm, vẻ mặt lạnh như tiền. Đanien bảo:

- Mày được làm cai tàu. Hãy trông nom cái thằng nhà buôn này.

"Thú Biển" nắm luôn áo con người khốn khổ kia, xách lên đi lôi xềnh xệch đi cách đó mấy bước.

- Thằng tiếp theo! - Đanien hạ lệnh.

Lần lượt đám tù binh được hỏi theo kiểu như vậy. Sau đó, một người to béo, đầu hói được lôi đến đứng cạnh tên nhà buôn. Những tên còn lại được lệnh đứng về một phía.

- Nghe đây! - Tướng cướp Đanien nói với số tù binh còn lại, - Tao cần có ba thằng làm cướp thay cho ba người của tao bị giết. Tao sẽ chọn trong số chúng mày ngay bây giờ. Điều kiện như sau, hãy nghe cho rõ. Trên tàu này có những luật lệ chặt chẽ, luật của cướp biển. Tao là chỉ huy tàu. Tao có quyền quyết định sống hay chết. Hai người giúp việc chính của tao là "Chân Gỗ" và "Thú Biển" Mỗi lần chiếm được của cải, tao chia làm ba phần. Hai tên này được hưởng một phần, phần còn lại chia đều cho những đứa khác. Nếu thằng nào bị chết, của cải của nó sẽ chia đều cho tất cả. Vàng và kim cương chúng tao có vô khối. Nào, có thằng nào tình nguyện không?

- Thế những người còn lại sẽ ra sao ạ?

- Quảng xuống biển? Đây không phải là một quán trọ nổi! - Đanien nói.

Trên khuôn mặt hẩn lộ vẻ ghê tởm khiến cho kẻ nào nhìn thấy cũng phải sồn gai ốc, co rúm người lại.

- Thế nào, tên nào tình nguyện trở thành nổi kinh hoàng trên biển cả?

Sáu người bước lên phía trước.

- Đội tuyển không đến nổi tồi! - Mazipan nói. - Chớ chọn cái thằng kia, nó bị thọt đấy.

Đanien ra lệnh:

- Chọn người đi cai tàu!

Tên "Thú Biển" tiến sát từng người, soi mói kỹ càng. Hắn sờ nắn từng bắp thịt, khám răng và nhìn chòng vào mặt từng tên một. Kẻ nào được chọn, hắn khẽ hất đầu ra hiệu đứng sang một bên. Sau đó, hắn nói oang oang:

- Ba thằng này quảng những tên khác xuống biển? Đó là thử thách đầu tiên của chúng mày.

Một tên cướp mới được chọn nhanh nhẩu hỏi:

- Các chiến hữu có muốn tôi làm cho chúng cảm hòng trước không?

- Lại được thêm một thằng nóng nảy nữa! - Mazipan nhận xét, làm cho mọi người cười ầm lên.

Tên "Thú Biển" nói:

- Thôi, hãy giúp chúng leo qua lan can. Phải để cho chúng một may mắn cuối cùng chứ. Có thể một tên nào đó trôi được vào bờ sẽ tuyên truyền cho Đanien và cả bọn!

Câu đó lại gây nên một tràng cười rộ. Mazipan lấy tay chỉ:

- Châu Phi ở phía này nhé. Châu Mỹ thì đâu như ở phía kia. Châu Âu ở đằng sau tàu, nhưng ta khuyên các người chớ có bơi về phía châu Âu vì đã quá xa rồi?

Mấy tên cướp mới gượng cười khi nghe những lời của Mazipan rồi xô vào túm chặt lấy đám tù binh còn lại, đồng bọn trước đó của chúng.

MỘT TÊN CƯỚP SUY NGHĨ ĐẾN GÌ NHIỀU NHẤT

Arabella đang ngồi ăn chuối trong buồng mình. Những quả chuối mà cô bé thấy trong hòm đồ cướp được trên chiếc tàu buôn. Cô biết rất rõ những gì đang diễn ra trên boong tàu và không muốn nhìn vào đôi mắt hung ác của cha cô.

Hồi còn nhỏ tuổi hơn, Arabella cho rằng đó là cái đảm bảo cho cuộc sống của những con người làm nghề cướp biển. Vì ngoài cuộc sống này ra cô không hề biết có cuộc sống nào khác. Do vậy, cô chẳng thấy gì đáng bận tâm. Thế rồi mỗi ngày một lớn, cô bé cảm thấy những sự việc xung quanh ngày càng phức tạp hơn nhiều. Cô cảm thấy có điều gì đó làm cho bọn cướp luôn luôn lo âu, hốt hoảng và cáu bẳn. Cha cô cũng thế thôi. Huênh hoang, khoác lác đấy, nhưng vẫn hoảng sợ, tưởng chừng như mỗi ngày, mỗi phút cuộc sống có thể bất ngờ phải đứt đoạn, và dĩ nhiên điều đó có thể xảy ra lắm chứ. Có những tàu chiến sẵn lòng họ. Có những ngày nào đó có thể xảy ra cuộc giáp chiến với một tàu khác mạnh hơn, cừ hơn thì họ sẽ phải nếm mùi thất bại. Một tên cướp có thể bị chết bất cứ lúc nào. Thật là kinh khủng!

Nếu đó là một điều kinh khủng, thì những hành động mà chúng gây ra cho người khác còn khủng khiếp hơn nhiều... Quả thực Đanien là một con người tàn ác. Nhưng đối với Arabella thì Đanien lại là người thân yêu nhất trên đời của cô.

Cái làm Arabella ghét nhất và ghê sợ nhất là ánh mắt độc ác của cha cô. Thế nhưng nếu có điều gì khủng khiếp đến với cha cô thì trái tim non nớt của cô sẽ tan ra mất. Cha cô sống một cuộc sống đầy sóng gió và hiểm nguy thì điều đó rất có thể xảy ra lắm chứ.

Từ trên boong tàu dội vào những tiếng la thất thanh, tuyệt vọng. Hatxan ngủ li bì trong suốt thời gian cuộc chiến xảy ra, bỗng giật mình mở mắt ra, tỉnh táo hẳn lên.

- Họ làm cái gì trên đó đấy? - Anh hỏi.

- Họ đang quăng tù binh xuống biển. - Arabella thở dài trả lời, - Tàu của cha tôi cướp một tàu buôn khi chú còn đang ngủ. Chú có ăn chuối không?

Hatxan ngồi yên lặng một lúc, mắt nhìn trần trần về phía trước về suy nghĩ. Sau đó, anh nói:

- Quả thực đây là một tàu cướp.

Anh đứng dậy nhìn chiếc áo khoác dài đang mặc. Lúc này anh mới nhìn rõ những con rồng thêu màu vàng và đen viền quanh gấu áo gần như quét lê trên mặt sàn. Anh nói:

- Ta phải mặc lại quần áo của ta thôi.

- Nó còn ấm lắm. - Arabella nói.

- Không sao, - Hatxan đáp. - Tôi không xứng mặc kiểu áo như vua chúa thế này.

Araella bóc một quả chuối khác. Cô bé lên tiếng hỏi:

- Thế chú định làm gì ở giữa biển khơi với chiếc thuyền xinh xắn như thế?

- Tôi muốn sang châu Mỹ.

- Sao cơ?

- Biết giải thích cho cô bé thế nào đây nhỉ? - Hatxan lưỡng lự, rồi nói tiếp. - Tôi muốn đi tìm xem đối bởi con người thì cái gì là tốt và cái gì là xấu. Vì vậy tôi phải tìm hiểu nhiều dân tộc khác nhau ở nhiều nước. Những nơi có cuộc sống khác hẳn nhau. Tôi muốn biết mọi người có cùng hiểu biết thế nào là hạnh phúc hay không, hay là mỗi dân tộc lại hiểu một cách khác nhau. Nếu thế những quan niệm khác nhau về hạnh phúc đó có xung đột lẫn nhau không? Nói một cách khác, có phải cái gì có lợi cho tôi thì có hại cho những người khác hay không? Điều ấy đối với cháu khó hiểu lắm phải không?

Arabella mở tròn mắt nhìn Hatxan:

- Chú cứ nói tiếp đi.

- Có rất nhiều dân tộc trên trái đất này. Tôi muốn biết một dân tộc ăn bằng tay có cái gì chung với một dân tộc ăn bằng đĩa. Tôi lại còn

muốn tìm hiểu xem hình dạng và chất liệu làm nên cái đĩa có gây cản trở cho các dân tộc khi cần hiểu nhau qua lời nói và ý nghĩ hay không. Tôi đã rút ra nhận xét là những người cầm đĩa tay trái coi khinh những người cầm đĩa tay phải và chẳng cần quan tâm gì đến những người khác. Lại có một số người khi ăn một món nào đó dùng tới hai cái đĩa, và thực sự những người này là những kẻ tồi tệ nhất vì họ coi thường đại đa số những người khác, chỉ có họ mới là cao quý nhất thôi.

Arabella vội ngắt lời:

- Cháu bắt đầu lẫn lộn chẳng hiểu gì cả. Tất cả những loại đĩa đó dùng để làm gì?

- Trên thực tế thì cái đĩa không phải là cái cơ bản. Có một số ít dân tộc tự coi mình là có sức sống mạnh nhất. Đối với họ thì màu sắc của ngôi nhà họ ở, quần áo họ mặc, cung cách họ chào nhau và nói chuyện với nhau là rất quan trọng. Họ chỉ tôn trọng những người nào sống giống như kiểu họ sống mà thôi.

- Lạ nhỉ, - Arabella nói. - Thế họ nghĩ gì về kẻ cướp. Những người làm nghề cướp chẳng bao giờ quan tâm đến những việc như thế.

- Cháu nói đúng đấy. Họ chẳng bao giờ chú ý đến những việc như thế. - Hatxan trả lời, đôi mày anh cau lại.

- Đây, cháu hãy nói đi, đối với kẻ cướp thì cái gì là tốt? Cái gì là quan trọng nhất trên đời này?

- Vàng và kim cương.

- Thế sao cháu lại đổi viên ngọc lấy tôi?

- Sao à? - Arabella trả lời một cách không rõ ràng. - Vàng bạc và kim cương đều chán cả.

- Thế cái gì là quan trọng đối với cháu?

- Cha cháu.

- Thế còn cha cháu thì sao?

- Cháu chẳng biết, - Arabella thở dài. - Cha cháu là một tướng cướp.

Arabella không muốn nhận là điều ấy làm cho cô rất phiền lòng. Cô nói tránh sang chuyện khác:

- Chú lại đây, cháu sẽ chỉ cho chú chỗ ngủ. Chú không thể ở đây được vì buồng cha cháu sát ngay bên này. Chú sẽ nghe được nhiều chuyện và mạng sống của chú sẽ bị đe dọa.

Arabella dẫn Hatxan đến một buồng nhỏ trong khoang tàu, chỉ vừa đủ chỗ cho anh nằm. Để cho Hatxan cảm thấy thoải mái đôi chút, hai người mang một ôm đầy những quần áo, vải vóc mềm mại lót vào chỗ nằm.

HÒN ĐẢO CỦA NHỮNG TÙ NHÂN

Ngày hôm sau, tàu "Bọ Cạp" đi tới một hòn đảo nhỏ lỏm chỏm đầy vách đá. Bọn cướp sẽ giam tù nhân ở đây để đòi tiền chuộc.

Arabella xin cha cho phép Hatxan lên đảo với cô cùng với một số thủy thủ, họ trèo lên một chiếc thuyền to, trong đó đã có hai nhà buôn bị bắt trên tàu Lôrâyđa ngồi sẵn. Người có vóc dáng nhỏ bé luôn miệng than thở đau đớn. Còn người béo phì, trán hói trông cũng ủ rũ. Trước lúc đó, hai người được dẫn đến phòng của Đanien. Ở đó họ đã phải viết thư về nhà theo yêu cầu của thuyền trưởng tàu cướp.

- Lấy gì đảm bảo là chúng tôi sẽ được thả sau khi ông nhận được món tiền chuộc? - Người trán hói hỏi Đanien một cách nghi ngại. Hắn không tin vào tên vua cướp này.

Đanien nổi cáu nói to lên:

- Lời hứa của tao và danh tiếng của tao đảm bảo cho điều ấy. Đã bao giờ mày nghe thấy "Cò Súng" này không thả tù nhân sau khi nhận tiền chuộc hả? Tao chịu trách nhiệm về việc ấy, chúng mày không phải lo! Chúng mày chỉ có mỗi một việc là làm sao cho gia đình chúng mày chịu trả tiền chuộc chúng mày thôi.

Hai người lái buôn vẫn rầu rĩ. Họ đều lo lắng không biết gia đình họ có đủ tình cảm thương yêu họ mà trả một món tiền chuộc lớn đến thế không. Biết đâu vì lý do phải đảm bảo đời sống cho cả gia đình mà những người thân của họ đành bỏ rơi họ? Cả hai đều cảm thấy mình đối xử với những người thân trong gia đình chưa tới mức gọi được chút tình thương của họ. Bởi vì làm nghề buôn bán thì suốt đời họ chỉ nghĩ tới của cải, đầu óc họ lúc nào cũng chỉ mơ tưởng tới vàng tiền... Họ là những con người đối xử tệ bạc với gia đình. Thế mà trong hoàn cảnh như thế này, chỉ có tình thương yêu là giải quyết được thôi.

Gần tới bờ, bọn cướp nhảy xuống vùng nước nông, rồi đẩy thuyền đi tiếp. Mọi vật ở đây rất quen thuộc đối với Arabella. Vẫn còn là một đứa trẻ, cô bé thường chơi đùa trên bãi biển với những hòn sỏi, trong khi bọn cướp bận rộn lo sắp xếp nơi giấu những người bị bắt và đi lấy nước ngọt cho vào các thùng.

Lần này cũng vậy, bọn cướp mang theo thùng đến lấy nước ngọt và bắt hai tù nhân phải khiêng thùng ra suối múc đầy nước vào. Tên nhà buôn béo phì, trán hói bước chậm chạp liền bị Mazipan mắng:

- Mày có muốn tao xéo một tai gửi kèm theo cái thư cho vợ mày không?

- Còn mày, lảng vảng ở đây làm gì thế? - Hắn hét lên khi thấy Hatxan nhìn hắn. - Mày muốn dò xét chúng tao à?

Arabella nổi cáu:

- Để cho Hatxan yên!

Arabella không sợ Mazipan, mặc dù lúc ấy đôi mắt của hắn nảy lửa dưới mái tóc đen bù xù trông rất dữ dội. Mazipan là một ăn cướp nổi tiếng ác độc, nhưng hắn lại biết khi vào nên dừng lại.

Thực tế Arabella chỉ sợ có hai tên là "Chân Gỗ" và thằng Húc. Tất cả bọn cướp đều ngán hai tên này. "Chân Gỗ" thì xảo quyệt, còn Húc thì đần độn nhưng "Chân Gỗ" sai gì là hắn làm luôn. Hắn trung thành với "Chân Gỗ" hơn với Đanien.

Trời nắng nóng nước biển âm ỉ. Hầu hết những tên cướp đang vùng vẫy dưới làn nước trong xanh. Đây là một khoái cảm mà không phải ngày nào chúng cũng được hưởng, dù cả cuộc đời, chúng sống giữa sóng nước mênh mông.

Khi hai nhà buôn mồ hôi chảy ròng ròng đã chuyển hết các thùng nước ngọt xuống thuyền, Mazipan liền sai họ vác hai cái túi nặng ở dưới thuyền lên bờ.

- Rồi làm gì nữa đây? - tên trán hói lẩm bẩm lưng trĩu xuống vì cái túi nặng.

Mazipan nói:

- Lương thực của chúng mày đầy, đồ bị thối ọ! Ai còn trả tiền chuộc cho những cái xác của bọn mày?

Sau đó Mazipan ra lệnh cho hai nhà buôn trèo lên con đường lỏm chồm những đá, rồi đi tiếp liền sau họ. Trời nóng như rang, những hòn đá trên đường cũng nóng bỏng. Mặt đỏ bừng bừng, đầu gối không xuống hai tù nhân chệnh choạng bước đi. Lên tới một đỉnh cao bằng phẳng, một luồng gió mát thổi qua làm mọi người dịu hẳn đi. Họ chẳng phải đi xa nữa. Từ trên một tảng đá nhô ra có một cái thang dây lưng lửng được móc chặt vào mô đá bằng móc sắt. Từ đó, cái thang dây buông xuống một vực sâu. Dưới đáy vực là một con suối chảy uốn quanh những mảnh đất mọc đầy cỏ dại. Bên cạnh suối là một ngôi nhà.

Mazipan lấy tay chỉ xuống đó:

- Lâu đài của bọn mày kia? Nào leo xuống đi, nhanh nhẹn lên!

Hai nhà buôn nhìn xuống vực sâu ngần ngại.

Người lái buôn bé nhỏ lấy hai tay che mặt quay đi:

- Không đâu. Tôi không thể leo xuống được đâu. Tôi chóng mặt lắm.

- Nào, bắt đầu leo xuống đi, - Mazipan cứ ra lệnh tiếp cho hắn. - Mày cứ tự leo xuống thì còn đỡ bị ngã. Hay là để tao phải đẩy mày xuống?

Người lái buôn hỏi đầu chẳng nói chẳng rằng đặt cái túi nặng xuống rồi bám vào dây bắt đầu leo xuống. Mazipan buộc cái túi vào một sợi dây dài khác rồi dòn xuống theo. Rồi đến lượt người lái buôn bé nhỏ cũng đành bám vào dây leo xuống.

Cả hai xuống đến đáy vực an toàn. Lúc ấy Mazipan mới cuộn sợi dây lại cẩn thận rồi treo lên cái móc sắt. Hai tay đứt túi, mồm huyết sáo hắn lưng thưng trở lại bãi biển. Hắn đã làm xong bốn phận. Hắn chẳng hề bận tâm đến chuyện những người lái buôn bị bắt kia nghĩ ngợi những gì.

"NGỰA BIỂN" CẬP BẾN

Vào một đêm tối trời, bọn cướp trên tàu nhìn nhìn thấy một đốm sáng ở phía chân trời

Đốm sáng cứ lớn dần lên và cuối cùng trở thành một chuỗi những đốm sáng phía duyên hải.

Chiếc tàu cướp đã vào gần một thành phố rực rỡ ánh đèn. Dĩ nhiên, thật là không an toàn cho một tàu cướp khi buông neo ở bất cứ bến cảng nào. Có một số bến cảng ít nguy hiểm hơn, vì bọn cướp đã có tai mắt của chúng trên bờ. Thậm chí một số nhân viên hải quan cũng bị mua chuộc, cứ lảng lạng ngậm miệng ăn tiền.

Đây chính là một bến cảng tương đối an toàn cho bọn cướp. Bọn cướp trên tàu rất cần cập bến để gửi thư đến gia đình những lái buôn bị giữ làm con tin. Tàu cũng phải lấy thêm lương thực dự trữ. Chúng cũng muốn nghe ngóng tin tức mới nhất và vui chơi giải trí sau một thời gian sống lênh đênh trên biển.

Nhận thấy tàu sắp cập bến. Hatxan bắt đầu quan sát. Anh hy vọng tìm được cơ hội để trốn thoát. Nhưng Arabella đã bảo anh phải vào khoang tàu trước khi tàu ghé vào cầu tàu. Và Hatxan bị nhốt vào buồng khóa lại. Ba tên cướp mới gia nhập cũng bộ khóa kín vì chưa đủ tin tưởng để có thể cho lên bờ.

Trong màn đêm tăm tối, bọn cướp được lệnh hạ bớt một cột buồm xuống cùng với toàn bộ dây dợ chằng chéo. Những khẩu pháo biển rất. Bên sườn tàu dòng chữ "Bọ Cạp" được quay ngược lại, để lộ ra hàng chữ khác: "Ngựa Biển". Thủy thủ được lệnh thay những bộ quần áo sặc sỡ bằng những chiếc quần vải thô nhả nhện và áo sơ mi kẻ sọc.

Chiếc tàu cướp ba cột buồm cao ngạo đã biến thành chiếc tàu hai cột buồm xấu xí mang tên "Ngựa Biển" nhanh chóng như có phép phù thủy, từ từ cập bến. Hàng hóa trên tàu toàn là lúa mì và ngô.

Một số bao bì được đặt lên miệng hầm nơi cất giấu những khẩu pháo. Cách nguy trang như thế này khiến không ai có thể ngờ được đây chính là một tàu cướp. Nhưng người nào tinh ý sẽ nhận thấy một điều khác. Nếu thủy thủ trên tàu buôn có đôi mắt như buồn ngủ, mệt mỏi thì ngược lại thủy thủ trên tàu này có những cặp mắt lóe lên những ánh ác hiểm.

Thùng chảo đã buộc xong, mọi thứ đều gọn gàng đầu vào đấy, hầu hết thủy thủ bước theo thuyền trưởng lên bờ và rảo bước tới quán "Lợn Quay". Chỉ có một vài thủy thủ được lệnh ở lại canh gác, đề phòng mọi bất trắc xảy ra. Arabella chạy đến bên cha cô.

"Lợn Quay" là một quán ăn của thủy thủ. Đây chính là nơi bọn cướp đang cần. Rượu rum và rượu vang ở đây ê hề. Có đầy đủ thịt quay, hành tỏi và bánh mì. Kẻ nào nặng túi đôi chút có thể gọi thêm các món khác ngon hơn và các loại rượu sang. Mọi thứ đều tươm tất. Ông chủ quán má xệ tên là Manuen và bà vợ nở nang trông coi cái quán này. Nếu như nhà hàng còn thiếu món gì khách cần, thì chỉ một loáng là có ngay trên một bàn, miễn là những đồng tiền vàng cứ reo lên xúng xém. Những cuộc trao đổi ngầm ngầm, những cuộc thương lượng, mặc cả đều diễn ra và được dàn xếp trong quán này. Lừa bịp và phản bội, âm mưu hai mặt và gian kế, và cả giết người nữa nếu cần. Chớ có tìm kiếm sự chân thực và tử tế ở đây, vô ích. Nơi đây chỉ có hai thứ đáng ghi nhớ: đó là vàng và tử thần.

Manuen là tay trong của Đanien. Nhưng biết đâu hẳn cũng nhận tiền của "Đuôi Sam Sắt"? Chẳng nên tin ai ở cái quán này. Mỗi tên cướp đều phải dựa vào chính sức mạnh và thủ đoạn của mình.

Thủy thủ tàu "Bọ Cạp" chiếm tới nửa quán. Manuen xoa tay vui sướng, đêm nay là đêm phát tài đây. Bà vợ chủ quán bắt đầu chạy lăng xăng sai một số cô hầu bàn lùn tịt dọn các món ăn và rượu cho những người đã ngồi vào bàn.

Đanien, "Chân Gỗ" và "Thú Biển" ngồi vào một chiếc bàn riêng cách xa đám thủy thủ. Arabella ngồi sát bên cha, Đanien kéo cái ghế nặng nề của con gái vào sát bàn ăn.

Lập tức Manuen tiến đến, nhoẻn một nụ cười cầu tài Đanien lạnh lùng quảng ra một túi tiền vàng và lên tiếng gọi món ăn.

- Rượu rum Giamaica, thịt lợn rán, đồ ngọt cho con bé này!

- Dạ, chúng tôi có bánh ngọt, rượu mật ong và cả mứt táo nữa đây ạ. - Manuen nói năng rất lễ phép.

- Cái gì có cứ mang ra đây, - Đanien nói. - Cho gọi ban nhạc sống nữa nhé? Đêm nay ta muốn tổ chức cuộc vui.

- Vâng, mọi việc đều sẽ chu đáo ạ. - Manuen nói, vẻ nịnh nọt.

Đanien nháy mắt:

- Ta vừa được một chuyến to, nhưng sẽ nói chuyện sau.

Manuen biến đi thật nhanh, rồi chỉ một loáng sau, trên bàn đã đầy đủ những món ăn chọn lọc. Arabella hiểu rằng bọn cướp nốc rượu chẳng lâu la gì và đó lại là điều mà cô bé lo sợ nhất. Khi kẻ cướp đã say thì sự giận dữ và tàn ác sẽ nhân lên gấp nhiều lần. Những tiếng hò la inh ỏi, những tiếng hát ồm ồm tràn ngập gian phòng. Những con dao dài vung lên loang loáng và kẻ nào không cẩn thận sẽ bị chảy máu như chơi. Những cuộc cãi lộn ẩu đả thường xuyên xảy ra và đôi khi có những kẻ bị loại khỏi vòng chiến đấu.

Ngay cả ở chốn này, Arabella cũng dùng đôi mắt che chở của mình giám sát chặt chẽ cho cha cô.

Bánh ngọt mật ong rất ngon nhưng Arabella lòng dạ bồn chồn chẳng muốn thưởng thức.

Trên một góc thềm, ba người da đen đang thổi tù và kêu the thé người thứ tư đang đánh trống dồn dập. Cả phòng ầm ầm, nhộn nhịp hẳn lên.

Giữa các bậc thang nổi từ buồng này lên tầng trên xuất hiện một người đàn bà tóc đỏ. Đó là Rôsit. Cô nàng mặc chiếc váy chật bó lấy thân hình, còn từ đầu gối xoè rộng ra như đuôi công. Xuống được nửa cầu thang, cô nàng la to:

- Ôi, hôm nay quả là cuộc vui hiếm thấy?

"Thú Biển" vội lảng xa, nhường chỗ cho Rôsită ngồi sát Đanien. Đanien nhìn Rôsită với một nụ cười tự mãn, rồi thò tay vào túi áo trong, ném ra trước mặt Rôsită một đôi hoa tai bằng ngọc bích. Rôsită vồ ngay lấy và đôi mắt sáng rực lên không rời khỏi đôi hoa tai.

Arabella không chịu nổi cô nàng Rôsită. Con người này chỉ là bạn khi nào có nhiều quà cáp, nếu không thì cô nàng sẽ nhốt toẹt một bãi rồi quay ngoắt đi như một con mèo rừng. Rôsită tháo ngay đôi hoa tai bằng san hô để đeo đôi hoa tai bằng ngọc bích. Sau đó cô nàng lấy một tấm gương nhỏ trong túi xách ra ngắm nghía với vẻ rất hài lòng. Đôi hoa tai màu lục rất hợp với nước da màu kem và mái tóc đỏ, làm cho cô nàng rực rỡ hẳn lên. Rôsită quàng tay quanh cổ Đanien nũng nịu rồi ngồi vào lòng thuyền trưởng.

- Bây giờ thì em hoàn toàn thuộc về anh, anh chàng tướng cướp của em?

Có một vẻ là lạ ánh lên trong đôi mắt của Đanien.

Arabella bực tức nhìn chằm chằm vào Rôsită. Cô bé hiểu rằng từ giờ phút này trở đi cô chẳng có nghĩa gì trước mặt cha nữa. Bây giờ nếu xảy ra chuyện gì thì cha cô cũng không hề cứu giúp cô, dù chỉ khẽ hẩy ngón tay. Ý nghĩ đó làm cho cô bé đau xót ghê gớm. Dù sao chẳng nữa, vốn là con gái một tướng cướp nên cô chỉ mong muốn nhìn thấy một con dao đâm vào lưng mẹ Rôsită ghê tởm này.

CUỘC ẢO ĐẢ TRONG QUÁN "LỢN QUAY"

Cuộc vui cứ tiếp diễn. Arabella vẫn ngồi co ro bên góc bàn, thỉnh thoảng nhấm nháp

mật ong và bánh ngọt.

"Chân Gỗ" và "Thú Biển" đang chuênh choạng đi quanh phòng như điên dại. Cả hai đều ngấm rượu rum say lảm rồi. Những tên khác cũng say khướt đang hát như gào lên. Một vài tên lấy chân đá vào cái rổ đựng hoa quả để đùa nghịch. Một điệu nhạc rống lên, mấy tên cướp ôm choàng lấy những cô gái nhảy điệu rum ba, đầu tóc bù xù, miệng cứ rú lên ầm ỹ.

Rôsitá đã dìu Đanien ra khỏi nơi ấy. Trước khi đi Đanien dặn con gái phải ngồi đợi ở đó thật ngoan ngoãn, không được rời khỏi quán khi cuộc vui chưa tàn. Cô bé cảm thấy cay đắng trong lòng. Cô chỉ muốn khóc oà lên, nhưng lại sợ những kẻ xung quanh cười nhạo trêu chọc.

Bỗng có tiếng gì kêu loảng xoảng dưới sàn. Arabella vội nhìn về phía đó. Halêluda đánh đổ cái bình rượu bằng đồng lăn lông lốc xuống sàn nhà, lăn vào gầm bàn, rượu rum đổ ra lênh láng.

Nhưng chẳng ai thèm để ý đến chuyện ấy. Kẻ nào cũng nghĩ đến việc của mình. Họ cứ để mặc tên Halêluda nằm lịm đi trong gầm bàn. Bọn cướp tiếp tục làm ầm ỹ gian buồng. Không khí sặc sụa mùi rượu và khói thuốc lá.

Chợt Arabella nhìn thấy một kẻ lạ mặt đứng ở gần bàn cô. Tóc hắc đen và xoắn tít, một bên tai lủng lỗ chiếc khuyên bằng vàng. Hắn lên tiếng hỏi:

- Cô đang làm gì ở đây thế, cô bé xinh xắn?

- Ông không trông thấy à, tôi đang ăn bánh ngọt - Arabella trả lời một cách xác xược - Nếu tôi mà là ông thì tôi không dám ngồi xuống

cái bàn ấy đâu. Cha tôi sắp trở lại rồi, và nếu nhìn thấy ông ở đây thì cha tôi sẽ điên lên đấy?

Người lạ mặt dường như chẳng để ý tới lời tuyên bố hùng hồn của Arabella. Hắn hỏi:

- Chắc cha cô là tướng cướp Đanien lưng lầy tiếng tăm, biệt danh "Cò Súng" chứ gì?

Arabella hoảng hốt. Chưa hề có ai biết tung tích bọn cướp ở đây cả. Cố nén hoảng sợ Arabella trả lời dè dặt:

- Tôi chẳng bao giờ nghe thấy cái tên "Cò Súng". Cha tôi là thuyền trưởng tàu "Ngựa Biển".

Nhưng người lạ có vẻ nắm vững tình hình. Hắn nói:

- Đừng sợ, cô bé ạ. Cha cô sai tôi đến đón cô đấy. Ông ấy đang đợi ngoài kia.

Arabella nhìn thẳng vào người lạ mặt, nghi ngại. Cha cô thường nhắc là không bao giờ cô được đi đâu với người lạ, dù xảy ra chuyện gì chẳng nữa. Chắc hẳn đây là người của "Đuôi Sam Sắt".

Arabella vội đứng lên và quay lưng về phía người lạ, cô định lại gần một người nào đấy trong toán "Bọ Cạp", kể cả "Chân Gỗ" hay thậm chí "Thú Biển" cũng được. Vì dù sao cũng là người của mình. Cùng lúc người lạ cũng đứng lên. Một tay hắn bịt miệng, tay kia hắn quàng ngang lưng cô bé và cố đẩy Arabella về phía gian buồng sau bức màn mỏng bằng những động tác thật nhanh và mạnh. Nhưng người lạ đã tính nhầm.

Hắn không hề biết rằng Đanien đã dạy cho con gái biết cách đề phòng. Mấy miếng võ tự vệ kiểu Nhật Bản đã được cô bé tiếp thu rất tốt từ hồi còn nhỏ.

Chỉ cần vài động tác nhanh nhẹn, cô bé đã làm cho người lạ giật thót người và lăn kềnh giữa đám bàn ghế bọn cướp đang ngồi.

Bọn cướp liền la hét náo động. Thế là một trận mưa bụi dầm vào mặt, vào bụng kẻ lạ mặt. Hắn cố trườn mình lăn dưới sàn nhà, nhưng bất hạnh cho hắn, bọn cướp đã bao vây xung quanh.

Thật ra kẻ lạ mặt không phải vào quán có một mình, đồng bọn của hắn lúc này cũng lao vào đánh bọn cướp túi bụi. Và một trận ẩu đả kịch liệt đã xảy ra.

Cả hai bên vớ được gì đánh nấy chai lọ bình rượu, bình nước, hoặc cả ghế nữa. Dao vung loang loáng sáng nổ ầm ầm.

Khi cuộc hỗn chiến xảy ra, Arabella chui xuống nấp dưới chiếc bàn gỗ sồi to tướng bên cạnh Halêluda say khướt. Từ nơi đó Arabella chỉ trông thấy những bước chân lộn xộn và những kẻ bị đánh ngã xoài xuống sàn nhà. Chẳng mấy chốc thân người chồng chất lên nhau.

Halêluda vẫn ngáy khò khò, chẳng hề biết gì đến chuyện xảy ra xung quanh. Arabella ra sức lay mạnh, nhưng hắn vẫn không tỉnh. Cần phải làm cho Halêluda tỉnh ngay tức khắc, vì kinh nghiệm cho cô biết rằng những cuộc xô xát huyên náo như thế này kéo dài không bao lâu. Họ phải chuồn ngay khỏi quán, thế mà cha cô thì chưa thấy trở lại.

Arabella muốn Halêluda đưa cô đi tìm cha. Cô bé đã hoảng sợ quá rồi. Halêluda lẩm bẩm chửi thề vài tiếng nhưng vẫn không tỉnh. Bỗng một tiếng còi từ xa vọng lại. Tuy mọi người đều inh tai nhức óc vì những tiếng la hét, nhưng tất cả đều nghe rõ có tiếng còi. Những kẻ tụ tập ở quán "Lợn Quay" này bao giờ cũng thính tai với tiếng còi. Vì đó là còi của cảnh sát.

Ngay đến Halêluda đang mắt nhắm mắt mở cũng bò lồm ngồm rồi bật dậy.

Chỉ một loáng, toàn bộ quán trở nên vắng tanh. Kể cả những tên nằm bất tỉnh dưới sàn nhà cũng biến đi đâu hết.

Giữa quang cảnh ngổn ngang, hỗn độn, chủ quán Manuen cùng với bà vợ và các cô hầu bàn vội vã dọn dẹp, lau chùi.

Arabella đã ra đến bên ngoài cùng với cả bọn cướp. Đêm đen dày đặc. Còn cha cô thì vẫn biệt tích.

Arabella không muốn rời khỏi cha, nhưng lúc này không thể làm khác được. Halêluda nắm chặt lấy khuỷu tay cô bé kéo chạy theo những người khác.

Một cái bóng cao cao mặc áo choàng bỗng nổi bật trên nền đêm đen ngay trước mặt họ. Arabella thở phào nhẹ nhõm và vui sướng. Đó chính là Đanien.

Arabella không lo sợ nữa. Cô bé vui vẻ chạy nhanh lên tàu cùng với bọn cướp. Thế là cha cô đã ở bên cạnh rồi.

VẾT THƯƠNG CỦA MAZIPAN

Khi về đến tàu, bọn cướp thấy Mazipan bị thương rất nặng. Vừa leo được lên boong hắc đã lăn ra bất tỉnh.

Đanien sa sầm nét mặt khi nhìn thấy vũng máu lênh láng dưới thân hình của Mazipan, hắc ra lệnh:

- Khiêng nó đi, lau sạch boong tàu ngay! Tao không muốn nhìn thấy một giọt máu nào trên boong tàu, nhỡ có kẻ lạ lên thăm tàu thì sao?

Mazipan bị lôi đi và quẳng vào một cái hố đầy rơm rác. Bọn cướp không bao giờ nghĩ đến việc săn sóc đồng bọn. Mỗi tên cướp chỉ biết dựa vào chính bản thân mình mà thôi. Chúng cho rằng thể hiện tình cảm sẽ làm yếu lòng, và sẽ dẫn đến một kết cục bi thảm. Tên cướp nào cũng quý và rất tin vào điều đó.

Trước kia Halêluda đã có lần lần trốn vào một tu viện giả làm thầy tu sau khi phạm tội nặng. Ở đó hắc học được cách băng bó vết thương. Hắc lau sạch những chỗ bị thương cho Mazipan trước khi băng bó.

- Những chỗ này rồi sẽ mím miệng lại thôi. Những người bị nặng hơn còn khỏi nữa là! - Hắc động viên Mazipan.

Trong lúc còn đang băng bó, mặt Mazipan bỗng tái đi rồi lại bất tỉnh lần nữa. Halêluda rẩy nước lạnh trong bình vào mặt Mazipan. Tên này mở mắt ra và bắt đầu rên rĩ.

- Mày cho cái đếch gì vào vết thương đấy, há cái thằng thầy tu khát máu kia? Sao nó cắn đau như quỷ dữ thế! - Mazipan nổi cáu quát lên.

- Rượu đấy mà, - Halêluda trả lời - Phải chịu đựng. Nó chỉ nhưc một lúc thôi, dù sao thì đây cũng là cách duy nhất để làm cho vết thương khỏi nhiễm trùng.

Mazipan vẫn tiếp tục chửi rửa và đòi uống nước. Halêluda đưa cho hắn một ít nước uống, ngáp dài một cái rồi lăn vào giường ngủ. Sớm hôm sau, những vết thương của Mazipan bắt đầu rỉ máu ròng ròng. Bọn cướp cho rằng giờ cuối cùng của hắn đã đến.

Trong cơn hấp hối, chợt Mazipan nhớ tới cái răng đau của "Chân Gõ". Hắn nhớ rõ là "Chân Gõ" bị đau đớn khổ sở đêm ngày và người lẳng tử của Arabella đã làm cho khỏi đau tức thì bằng một mũi kim đâm vào tai.

Hatxan là hy vọng cuối cùng của hắn. Hắn cố gượng dậy tìm Hatxan, nhưng vì mất máu quá nhiều, hắn chỉ bò lê lết được thôi. Khó khăn vất vả lắm, hắn mới lê bước đến buồng của Hatxan, vẽ đàng sau một vết máu dài. Dùng hết sức lực còn lại, Mazipan lết đến cửa phòng Hatxan. Mặt mũi và toàn thân hắn ướt đầm mồ hôi. Vẫn còn lại đôi chút can trường, hắn chửi thề một câu, hất người dựa được vào tường, cố mở cửa.

Nhưng cánh cửa lại bị khóa. Vừa ai oán vừa tức giận, nước mắt hắn trào ra. Dùng chút sức lực cuối cùng, hắn rút súng bắn vào lỗ khóa. Rồi hắn dùng chân đẩy cửa ra. Hắn đứng trước ngưỡng cửa một lát như ma quỷ hiện hình, họng súng đang bốc khói trên tay chĩa về phía Hatxan đang bị kích động đột ngột. Rồi hắn ngã dúi xuống. Đầu óc vẫn còn đôi chút tỉnh táo, hắn chĩa khẩu súng hết đạn về phía Hatxan, thêu thào một cách tuyệt vọng:

- Chữa khỏi cho tao ngay, nếu không tao sẽ bắn thủng đầu mày!

Hatxan lúc này đã tỉnh trí lại, nói:

- Ông bạn thân mến ơi, tôi có phải phù thủy đâu.

- Lấy kim mà châm vào tao. - Mazipan gào lên khản đặc.- Mày không thấy là tao đang chết vì hết máu à?

Hatxan ngần ngại lấy cái túi da đựng kim rồi từ từ nhặt hai cái kim trong đó. Cầm kim trong tay, Hatxan cứ nhìn Mazipan trân trân. Thấy thế, hắn liền găm gờ trong hơi thở hỗn hển:

- Còn đợi cái gì nữa, thẳng mặt khỉ kia! Làm đi, làm ngay đi! Không tao bắn bây giờ?

Hatxan sờ nắn cái tai của Mazipan rất thận trọng rồi châm chiếc kim vào vành tai của hắn. Mazipan cảm thấy ngay là máu của hắn đã cầm. Hatxan lại châm nốt chiếc kim kia. Vài giây sau, tên Mazipan kêu lên mấy tiếng kinh ngạc. Hắn không thấy yếu ớt nữa, sức khỏe trở lại với hắn.

Lúc ấy, bọn cướp nghe thấy tiếng động đã chạy ùa đến xem chuyện gì xảy ra. Bọn cướp đã từng chứng kiến nhiều chuyện trong đời, nhưng chuyện như thế này thì chúng chưa hề thấy. Chúng tròn xoe mắt nhìn Hatxan như bị thôi miên.

THẰNG THỌT

Ngày hôm sau, tàu "Ngựa Biển" đổ hàng lên bến cảng. Đêm qua, Manuen đã thông báo cho lão lái buôn người Ý là Pađrônê, một khách hàng quen thuộc của Đanien. Tên lái buôn Pađrônê này buôn đủ loại, thượng vàng hạ cám cái gì cũng xài, kể từ những con tem, phong bì, cho đến nô lệ da đen, da trắng.

Pađrônê sai người đến dỡ hàng, khuôn vác, chuyên chở tấp nập từ tàu "Ngựa Biển" sang những toa xe ngựa đang đỗ thành một dãy dài. Qua trạm hải quan, mấy nhân viên thuế quan uể oải chỉ thấy toàn những bao lúa mì và ngô. Pađrônê có một kho chứa hàng riêng ở ngay bến cảng này, những chuyến hàng đặc biệt như thế hẳn phải cho chuyển đi càng nhanh càng tốt.

Hắn giải thích với nhân viên hải quan:

- Tôi có khách hàng đang chờ.

Thế là những toa xe chở đầy lúa mì lần lượt rời bến cảng. Nếu có ai thọc tay hơi sâu vào các bao lúa mì hoặc ngô thì sẽ thấy một điều thú vị, lúa mì và ngô chỉ là lớp phủ bên trên, còn bên trong toàn là những bộ lông thú đắt tiền, những tấm vải lụa, len dạ cướp được từ tàu Lôrâyđa

Trong lúc ấy, Pađrônê đang ngồi ở phòng riêng của Đanien cùng nhấm nháp rượu vang thượng hạng Tây Ban Nha. Hai bên thỏa thuận xong về món hàng. Pađrônê phải đồng ý mua cả mớ như bắt một con lợn mò trong chuồng. Nhưng đây không phải là lần đầu tiên hắn giao dịch với Đanien. Cả hai đều hiểu là bao giờ cũng tính có lợi cho cả hai bên, vì là bạn hàng cũ với nhau.

Số vàng mà Pađrônê trả đã nằm gọn trong két của Đanien. Lúc ấy, Pađrônê mới thì thầm vào tai tướng cướp:

- Hai tuần nữa tàu Matinđa chở rất nhiều vàng sẽ nhổ neo. Có hai tàu chiến đi hộ vệ. Phen này anh của hơi khó đấy.

Đanien có vẻ nghĩ ngợi:

- Coi như một hạm đội còn gì. - Đanien nói - Hai tàu chiến có phải là đồ bỏ đâu. Nhưng dù sao vẫn là một miếng mồi hấp dẫn. Carãmba!

- Anh hãy tính kỹ đi. May ra có thể ổn đấy. Tàu sẽ tới nước Anh, cập bến ở Đảo Đá. Tôi có hai tay trong ở tàu đó, thằng Pêđrô cao kều và thằng Abraham mụn cóc. Hai tên này có nhiệm vụ làm cho toàn bộ thủy thủ trên tàu Malinđa luôn luôn bị đau bụng khó tiêu ngay từ khi tàu bắt đầu nhổ neo. Chúng sẽ làm cho các khẩu pháo trở thành vô dụng khi nào nhìn thấy bóng tàu của các anh xuất hiện.

- Nhưng còn hai chiếc tàu chiến. - Đanien khẽ lắc đầu nói - Quá nhiều rủi ro và liều lĩnh.

- Dĩ nhiên là anh biết rõ sức mạnh của anh hơn tôi - tên Pađrônê nói. - Tôi sẽ thường xuyên cản đường bọn "Đuôi Sam Sắt". Dù sao tôi cũng góp khoảng hai mươi phần trăm vào việc hỗ trợ và thông tin. Tôi sẽ lo về phần hai thằng Pêđrô và Abraham nếu có chuyện lộn xộn xảy ra.

Đanien gật đầu lạnh lùng, nói:

- Được, tôi sẽ suy nghĩ về tàu Matinđa. Trong lúc này anh hãy đánh lạc hướng bọn "Đuôi Sam Sắt" đi.

- Thế là anh lại nói chuyện được rồi đó - Pađrônê nói.

Đúng lúc ấy tên cai phu đến trước cửa phòng báo cho Pađônê biết hàng đã dỡ xong.

Pađônê đứng dậy từ biệt. Đanien tiễn hân ra đến boong tàu.

Chuyến xe ngựa chở hàng cuối cùng bắt đầu chuyển bánh ra khỏi cầu tàu, bao quanh đây những người bán rong hoa quả và những kẻ ăn xin. Trên cầu tàu có đủ loại thủy thủ thuộc nhiều nước khác nhau trên các tàu bè từ các nơi đổ tới. Nhân viên hải quan, nhân viên bến tàu, phu khuân vác rất đông. Người thì bận túi bụi, người thì nhớn nhơ chờ đợi. Cả bến tàu ầm ĩ, ồn ào vì các thứ tiếng khác nhau trên thế giới.

Khi Đanien, Arabella cùng với Pađrônê bước lên cầu tàu, chợt một thủy thủ quần áo tả toí, đi khắp khiêng qua chỗ tàu "Ngựa Biển". Nhìn thấy Đanien, người đó bỗng lặng người dừng bước, đứng sững lại rồi hét lên:

- Hãy bắt lấy tên kia! Vua cướp biển đấy? Đó là tên Đanien khủng khiếp, còn gọi là "Cò Súng" đấy!

Arabella vội nắm chặt lấy tay cha cô, nép sát vào Đanien, người run lên bần bật.

- Chính tên này đã tấn công tàu Lôrâyđa, tàn sát thủy thủ và đánh chìm tàu? Hãy bắt lấy nó?

Một tốp người xô nhau chạy đến đứng vòng trong vòng ngoài nhìn vào một cách tò mò.

Arabella hoảng hồn. Đanien lặng lẽ vòng tay ôm lấy con gái rồi quay về phía thẳng thọt, nhếch mép cười:

- Ông bạn thân mến ơi, sao lại có thể như thế được? Tôi là thuyền trưởng tàu "Ngựa Biển" chuyên chở lúa mì. Ông bạn trông đây này, tôi còn mang cả con gái cho nó đi chơi trên tàu. Chắc ông cũng chẳng nghĩ rằng tàu cướp mà lại có trẻ con chạy loăng quăng trên boong chứ? Thôi đừng hét lên nữa? Ông làm cho con gái tôi sợ chết khiếp lên đây này.

Nhưng kẻ lạ mặt kia không chịu thôi, vẫn cứ hô hoán ầm ĩ lên. Một số nhân viên hải quan và một viên cảnh sát rẽ đám đông đi tới.

Pađrônê bước ra nói:

- Tôi là nhà buôn Pađrônê. Tôi cam đoan với các ngài đây là thuyền trưởng tàu buôn chân thực. Hôm nay chính tôi vừa mua xong chuyến tàu toàn là lúa mì và ngô của tàu này.

- Bọn chúng cùng một giuộc với nhau đấy? Hãy bắt lấy chúng nó? Chúng nó đã đánh chìm tàu Lôrâyđa! Chính tôi là một thủy thủ trên tàu đó. Bọn cướp đã quăng chúng tôi xuống biển. Chỉ có mỗi mình tôi sống sót dạt vào bờ.

- Ông bạn thân mến ơi, - Pađrônê nói. - Tôi cũng có nghe thấy chiếc tàu Lôrâyđa bị đắm, nhưng bị chìm ở giữa biển khơi kia mà. Mấy

hôm vừa qua có tàu còn thấy những mảnh vỡ nát của tàu Lôrâyđa. Làm sao mà ông lại có thể bơi nổi từ đó vào bờ được?

Vừa nói Pađrônê vừa nháy mắt cho một tên trong bọn khuôn vác của hắn đang đứng lẫn trong đám đông.

Vừa lúc đó viên cảnh sát lên tiếng:

- Có chuyện gì ở đây thế này?

Pađrônê phàn nàn:

- Cái thằng quỷ đáng thương đến thế. Nó đang bảo là nó bơi từ chỗ tàu Lôrâyđa bị đắm vào bờ?

Người của Pađrônê lúc này đã tỏ vẻ thân mật quàng tay, ôm lấy thằng thọt.

- Thôi nào, Umbectô, - hắn nói một cách dịu dàng. - Họ không hiểu được là anh đang bị ốm đau.

Rồi nhìn vào viên cảnh sát, hắn phân trần:

- Thôi đừng để ý đến hắn. Hắn là anh vợ tôi đấy mà. Anh ta đau đớn đến phát điên lên khi nghe tin cha và hai em nhỏ của anh ấy bị chết đuối trên chiếc thuyền đánh cá lúc giông bão. Ở nhà thì anh ấy không đến nổi tệ thế đâu nhưng khi nhìn thấy biển và tàu bè là anh ấy cứ lẫn lộn cả lên. Thôi các ông các bà hãy tha lỗi cho con người điên rồ khốn khổ này. Ta về nhà đi, anh Umbectô. Chiều nay có món thịt băm viên nướng chả ngon lắm. Anh vẫn thích món này lắm phải không?

Từ trong đám đông lại xuất hiện một người nữa của Pađrônê trông khỏe mạnh, vạm vỡ. Thế là cả hai xốc nách lão thọt đang vùng vẫy la hét kéo di. Đám đông lảng lạng mở đường cho họ. Ai cũng thấy cảm thương cho con người khốn khổ.

Arabella giật thót người khi lão thọt lia ánh mắt lần cuối về phía họ, nó là ánh mắt đầy tuyệt vọng, ảo não và hận thù. Cô bé cảm thấy không đủ sức chịu đựng nổi cái nhìn như thế. Cô thấy thương xót cho lão. Vì nói cho cùng thì lão đã nói đúng sự thật. Song Arabella làm sao có thể phản bội lại cha cô được.

Cô bé biết rằng nếu cha cô bị bắt thì nhất định sẽ phải rũ xương trong nhà tù. Và bất cứ một thủy thủ nào của cha cô bị bắt cũng bị trừng phạt như vậy.

ADANBE SAY SÓNG

Bến cảng xa dần về phía chân trời. Con tàu "Ngựa Biển" hiền lành lại biến thành tàu cướp "Bọ Cạp". Dây dợ đã chằng xong, ba cột buồm căng lên no gió; con "Bọ Cạp" hùng dũng lại lướt nhanh trên mặt sóng.

Sau ít ngày bị nhốt trong buồng, Hatxan lại được phép lên boong hít thở không khí trong lành.

Anh hỏi Arabella:

- Có đúng là tôi phải sống suốt đời trên con tàu này không?

Arabella cay đắng trả lời:

- Ai mà biết được mỗi người còn sống được bao lâu nữa? Hãy cố mà hưởng cái ánh sáng mặt trời này.

Lời nói như vậy thốt ra từ miệng một cô gái bé bỏng khiến Hatxan phải mỉm cười. Anh lại hỏi:

- Cháu đang sầu muộn thế kia à?

- Vâng. Mọi người trên con tàu này lúc nào cũng có tâm trạng như thế. - Arabella trả lời.

Về chiều, trời bỗng nổi gió. Mây kéo đầy trời. Mưa phùn bắt đầu đổ xuống. "Bọ Cạp" ngả nghiêng vì sóng đánh.

Tàu lắc lư làm cho Arabella chợt nhớ tới Ađanbe. Cô quyết định đi vào gian bếp. Hatxan cũng đi theo. Quả đúng như Arabella dự đoán. Bữa súp mới bắt đầu được chuẩn bị. Thịt thì một ít đã cho lên chảo, còn mấy tảng đang thái dở. Rau chưa nhặt, chưa rửa. Ađanbe đang nằm co quắp trên ghế dài, mặt xanh nanh vàng. Như mọi lần, bác ta lại bị say sóng. Arabella đưa cho Hatxan một con dao ở trên bàn và nói:

- Chú thái thịt hộ đi. Nếu không thì tối nay chẳng có gì mà ăn. Bác Ađanbe đang lẫn lóc ra kia kìa.

Rồi cô lấy con dao khác trong ngăn bàn bắt đầu nhặt rau. Arabella thích làm những công việc trong nhà bếp này. Cô thường hay tới đây giúp bác Ađanbe, vì thế cô biết làm nhiều thứ. Nói chung bọn cướp lại thích nữa ăn trong những ngày giông bão, vì có Arabella nấu nướng. Tuy nhiên, khi Ađanbe không bị say sóng thì bác nhất định không để cho Arabella nhúng tay vào. Bác muốn nấu theo kiểu riêng của mình, dù rằng những món do Ađanbe nấu chẳng có món nào ngon cả.

Con tàu tròng trành làm cho Hatxan thái thịt rất khó khăn. Lúc thì con dao chệch đi, khi thì miếng thịt lại chạy tót lên mũi dao. May mắn là cái bàn có gờ, nên chẳng miếng thịt nào bị rơi xuống.

Arabella đã quen với cái điệu lắc lư của con tàu nên vẫn thành thạo thái rửa cà rốt, cần tây, hành tỏi

- Nấu súp gì đây? - Hatxan lên tiếng hỏi.

- Nấu kiểu Ái Nhĩ Lan, - Arabella đáp. - Bác Ađanbe chỉ biết nấu có mỗi món cháo hoặc súp hầm theo kiểu Ái Nhĩ Lan. Muốn nấu súp ư? Chỉ việc thêm ít nước vào cháo đặc hoặc thịt hầm kiểu Ái Nhĩ Lan là thành súp thôi mà?

Chẳng thấy Ađanbe tham gia vào câu chuyện. Lúc này bác chẳng còn biết giỏi đất gì hết. Hatxan đã thái xong thịt. Arabella cẩn thận cho những miếng thịt vào nồi canh đang sôi. Sau đó cô đi tới chỗ Ađanbe, hỏi một cách dụi dàng:

- Khó chịu lắm hả bác?

- Không thể nào tệ hơn được. - Ađanbe rên rỉ.

- Bác có muốn uống nước chanh không?

- Chẳng muốn gì sất.

Arabella nhìn bác Ađanbe lo ngại. Chợt cô nảy ra một ý.

- Chú có chữa cho bác Ađanbe được không?

Cô hỏi Hatxan.

- Không biết có được không, Hatxan nhìn Ađanbe nói. - Tôi chưa chữa say sóng bao giờ, nhưng chắc là được thôi.

- Thế thì làm cho bác ấy đỡ đi, - Arabella nói giọng kiên quyết. Trông thấy bác ấy đau đớn cháu không chịu nổi.

Hatxan có vẻ nghĩ ngợi, cuối cùng anh nói:

- Cháu đã đẩy tôi vào một tình thế nan giải. Nếu tôi giúp một tên cướp thì có nghĩa là đã đồng tình với hắn trong những tội ác mà hắn sẽ phạm phải sau này. Nếu tôi không giúp hắn, thì hóa ra tôi lại thờ ơ không cứu một người đang ngắc ngoải trước mắt tôi.

Ađanbe phều phào trong cơn ỉu rĩ:

- Nếu mày chữa cho tao, tao sẽ trút đầy vàng cho mày.

Hatxan mỉm cười trả lời:

- Vàng thì có nghĩa gì đối với tôi? Vàng cũng chẳng có nghĩa gì hết đối với bản thân bác nếu không bao giờ bác rời khỏi được chốn này.

Ađanbe khóc rưng rức:

- Anh nói phải đó, ta không sao thoát khỏi con tàu này - Ađanbe nấc lên. - Thế là ta phải chịu cái tội say sóng đến suốt đời. Thế mà cuộc đời ta lại cho có vàng là niềm vui duy nhất?

Hatxan cảm thấy đau xót cho Ađanbe, Anh nói:

- Thôi được. Vì tấm lòng thương xót con người của tôi, tôi sẽ chữa cho bác, dù bác là một tên cướp tàn ác.

Hatxan rút ra mấy chiếc kim và châm vào vành tai của Ađanbe.

- Ối! Đau quá? - Ađanbe kêu lên:

- Chịu đựng một chút, - Hatxan nói, anh cau mày quan sát Ađanbe một lát rồi hỏi: - Thế nào, thấy đỡ chưa?

Ađanbe ngồi yên lặng, như cố tập trung tư tưởng. Sau đó hắn nói:

- Có vẻ đỡ nhiều đấy. Ta không thấy như bị quăng quật đi nữa.

Hatxan lấy thêm một chiếc kim nữa định châm tiếp những tên cướp đã gờ cả hai tay ra như ngăn lại và nói:

- Đủ rồi! Đủ rồi! Thôi, thôi! Ta không cảm thấy làm sao nữa rồi.

Hắn đứng ngay dậy, nghiêng ngả thân hình theo con tàu đang lắc lư để xem thế nào. Đúng lúc ấy tàu "Bọ Cạp" lọt vào giữa hai con sóng lớn làm mọi người có một cảm giác lạ lùng trong người. Rồi sàn tàu trong gian bếp lại nhô lên, con tàu vượt lên đỉnh sóng.

Bỗng nhiên Ađanbe phá lên cười, làm cho Arabella giật nảy mình. Ađanbe bắt đầu nhảy nhót quanh gian bếp, mấy chiếc kim vẫn lung lẳng bên tai. Hắn la hét ầm lên:

- Hô! Hô! Hô... Khỏi rồi! Tao khỏi rồi!

THẰNG BỊP

Ngày hôm sau, trời yên biển lặng. Bọn cướp tha thân trên boong tàu. Đứa ngồi sưởi nắng, kẻ đứng trong bóng râm. Có nhóm ngồi hút thuốc, có đám đang đánh bạc. Thỉnh thoảng một tiếng hắt hơi to tướng trong nhóm ngồi hút tẩu hoặc một tiếng thét trong đám đánh bạc làm cho mọi người giật mình nhôm dậy. Bọn cướp luôn luôn bị chợt dạ như vậy cả khi sóng yên biển lặng lên khi tàu đang lênh đênh ngoài biển khơi xa.

Arabella và Hatxan đang lững thững dạo gót trên boong tàu. Hatxan lên tiếng hỏi Arabella:

- Có bao giờ cháu nghĩ rằng cháu sẽ lớn lên không? Lớn lên cháu định làm gì? Cháu sẽ trở thành một người như thế nào?

- Cháu muốn trở thành một người mẹ. - Arabella trả lời.

- Một người mẹ ư? - Hatxan ngạc nhiên hỏi lại.

- Vâng, đúng vậy, - Arabella trả lời với giọng vững vàng. - Cháu muốn trở thành một người mẹ có đông con, cả trai lẫn gái. Sao chú lại ngạc nhiên đến thế?

Hatxan có vẻ hơi ngần ngại, đáp:

- Đúng, đáng lẽ tôi không nên ngạc nhiên mới phải. Thế các con của Arabella có trở thành cướp cả không?

- Ồ không đâu! Lòng hám vàng bạc châu báu của kẻ cướp chính là lý do làm cho mọi người bất hạnh và trong lòng luôn luôn lo âu phiền muộn. Cháu không muốn điều đó với những đứa con của cháu.

- Thế thì cháu phải rời bỏ tàu này mà đi.

Hatxan nói.

- Cháu không thể bỏ cha cháu một mình ở đây được. - Cô bé cảm thấy khó trả lời. - Chú cũng biết là không ai được phép rời bỏ tàu

này, vì như vậy là đem lại tai họa cho cả tàu.

- Nếu vậy thì cháu định làm thế nào?

- Cháu không biết. - Arabella buồn rầu nói, nước mắt lưng tròng. - Nhưng cháu vẫn muốn có con.

Bỗng có những tiếng cãi nhau ầm ĩ ở phía cột buồm đằng sau tàu. Một đám cướp đang đánh bạc ở chỗ đó. Tiếng ồn ào ngày càng to làm mọi người trên boong tàu đều chú ý và chạy đến. Arabella và Hatxan cũng đi tới phía ấy.

- Nó chơi gian, nó bịp, cái thằng thối tha tởm lợm này! - Một tên cướp người Hy Lạp đang thét lên, lấy tay chỉ vào mặt tên cướp mới được nhập bọn. Bàn tay của hắn chỉ còn một ngón giữa. Hắn dùng cái ngón tay cuối cùng đó chỉ vào tên cướp mới nhập bọn đang đứng nước mắt mọi người, tay vẫn cầm bộ quân bài.

- Mày là một thằng đi lừa, một thằng cò bạc bịp!

Tên cướp Hy Lạp vẫn thét lên khoe chóa:

- Cái thằng quái gở khát máu này đã tước hết của cải của tôi! Cái thằng bạc bịp này nó đã lừa tôi để lấy hết những gì mà tôi đã phải đổ mồ hôi sôi nước mắt mới kiếm được! Đẩy nó đẩy, đồ con chuột bẩn thỉu!

Tên Hy Lạp gào như rú lên. Những tên cướp khác bậm môi đe dọa. Một tên cướp biệt danh "Bện Thừng" hằm hằm bước tới:

- Nào, lại đây, xem trong tay áo mày có cái gì không?

Cả đám đông cũng tiến sát đến tên cướp mới.

Sợ hết hồn, tên cướp mới lùi lại. Bỗng tên Hy Lạp kêu rít lên:

- Nhìn kìa, anh em ơi, thằng này không có bóng!

Giật thót người, cả bọn lùi lại. Tên "Bện Thừng" đang định tóm lấy thằng cướp mới bỗng nhảy lùi lại trở lại như sò phải một con cóc góm guốc. Tên cướp mới luống cuống đứng trơ trọi một mình giữa một vùng sáng chói lòa, mặt trời chiếu thẳng vào phía trước nó, thành tàu quét vôi trắng phản quang ở phía sau.

Quả vậy, mọi người đều nhìn rõ là nó không có tí chút hình bóng nào in lên sàn tàu. Ai ai cũng thử nhìn xuống chân mình và đều thấy mỗi người có một cái bóng kéo dài từ chân ngả ra trên sàn tàu, còn tên kia thì tuyệt nhiên không có bóng.

Tên Hy Lạp lại rít lên:

- Nó là quỷ đấy! Thằng này đúng là quỷ rồi! - Hấn hét đến sùi cả bọt mép. - Anh em ơi. Có con quỷ lên lên tàu của chúng ta!

Hatxan cố làm yên lòng tên cướp Hy Lạp.

- Nghe đây, hấn không thể có bóng được. Các anh thấy đấy hai luồng ánh sáng cùng cùng đổ vào đúng người hấn thì làm sao có bóng in xuống được.

Chẳng ai buồn để ý đến lời của Hatxan. Bọn cướp mê tín lúc này cứ nhộn nhạo lên, hỗn loạn rồi rít lên như thể có bầy ong vỡ tổ đang xông ra đốt. Bọn chúng vốn đã tin rằng hễ là quỷ thì không có bóng. Mọi người đều phải có cái bóng của mình. thế mà thằng này lại không có bóng thì dứt khoát nó phải là quỷ. Không thể nào nghĩ khác được.

Những con người đang la hét kia bị cái ý nghĩ rùng rợn đó chế ngự. Halêluda vội vàng làm dấu thánh giá, miệng thốt ra những lời cầu nguyện bằng tiếng Latinh. Tên chột Rasic quỳ xuống, cúi đầu sát sàn tàu, miệng lầm bầm những tiếng gì đó mặt quay về hướng thánh đường La Mêca. Còn tên Hy Lạp thì khóc tướng lên như một thằng hóa rồ.

Tên cướp mới cứ đứng giữa vùng ánh sáng chói chang run lên như cầy sấy không sao bước nổi vào bóng râm. Hai tên cướp mới đồng bọn với hấn cũng hoảng vía, liền hăng hái hét lên hòa cùng với tiếng la hét của những tên cướp khác vì sợ bị ghép vào tội liên minh với quỷ dữ.

Lúc ấy Ađanbe béo phịch chạy đến, tay cầm một cái bao tải, vừa thở hồn hển vừa thét lên.

- Cho cái thằng quỷ ấy vào bao tải ném xuống biển! Đừng để nó phá hoại chúng ta!

Mọi người đồng tình hét lên. Hatxan vội nắm lấy tay Ađanbe:

- Nó không phải là quỷ đâu! Hãy nhìn nó đang run bắn vì sợ kia kìa! Chính bác cũng không có bóng nếu đứng vào chỗ ấy. Hãy lôi nó ra chỗ khác sẽ thấy nó có bóng ngay mà.

Ađanbe vùng khỏi tay Hatxan. Hắn đang bị hốt hoảng đến cùng cực, và lúc ấy không có gì có thể làm cho hắn tỉnh trí lại được. Và lại bây giờ cái bóng không còn là cái quan trọng nữa. Bọn cướp chỉ nghĩ có một điều là làm sao loại trừ được con quỷ đang ở trên boong tàu này thôi. Thế là tên cướp mới bị nhét vào bao tải và quẳng xuống biển.

- Caramba! Cái gì ở đây thế này, hả? Có đứa nào nào muốn viên đạn găm vào ruột đấy? - Giọng oai vệ của Đanien át cả tiếng ồn ào.

- Có một thằng quỷ mò lên boong tàu. - "Thú Biển" nói khẽ cho thuyền trưởng rõ. - Mọi người đã quẳng hắn xuống biển.

- Toàn là bọn ngốc nghếch! - Đanien lẩm bầm trong miệng, nhưng rồi hắn cất cao giọng nói:

- La hét thế đủ rồi! Truyền cho Ađanbe rót cho mỗi đứa một cốc rượu rum để tỉnh táo trở lại!

Lệnh đó làm cho tinh thần của bọn cướp bốc cao đến tận trời.

HALÊLUDA THẤT VỌNG

Từ lúc Ađanbe được chữa khỏi bệnh say sóng, những tên cướp khác cũng tìm đến Hatxan để chữa nhiều chứng bệnh khác nhau. Tên Hy Lạp thì bị những con ác mộng giày vò, tên "Bện Thừng" thì bị bệnh quáng gà, cứ sau khi mặt trời lặn là hắn chẳng còn trông thấy gì, thằng chột Rasic thì bị ung thư. Hatxan chữa cho chúng một cách miễn cưỡng, và cứ mỗi ngày qua đi là lòng anh lại càng thêm rầu rĩ. Một hôm Hatxan nói với Arabella:

- Tôi phải bỏ cái tàu này mà đi thôi. Không sao có đủ lương tâm mà sống như thế này được. Mỗi ngày tôi cứ góp thêm chút ít lòng tốt của tôi vào những tội ác ngày càng tăng? Đấy cháu cứ xem Ađanbe thì rõ. Nếu như hắn còn bị say sóng, nằm rũ ra trong gian bếp, thì có lẽ chẳng ai nghĩ tới việc nhét con người khốn khổ kia vào bao tải quăng xuống biển.

Arabella hỏi lại:

- Thế chú có nghĩ rằng cái thằng bịp ấy nó có thương ai không?
- Có thể không. - Hatxan ngần ngại nói. - Nhưng dù sao, tôi hiểu rằng chỗ của tôi không phải ở trên một cái tàu cướp.

Dạo này lòng dạ Halêluda không lúc nào yên. Càng ngẫm nghĩ hắn càng cay đắng và tiếc là tại sao một con người quý giá như Hatxan mà hắn chỉ đổi cho Arabella lấy một viên ngọc. Nếu như Hatxan ở trong tay hắn thì cái tài chữa bệnh của Hatxan sẽ giúp hắn có một gia tài kếch xù. Con bé Arabella ngốc nghếch kia chẳng biết đòi bệnh nhân phải trả công cho Hatxan gì cả. Tiếc thật, vào tay hắn thì không bao giờ hắn để cho Hatxan chữa bệnh không công như thế. Hắn sẽ buộc Hatxan phải đòi trả bằng vàng trước khi chữa bệnh, và thế là vàng cứ việc chui vào túi hắn.

Ý nghĩ ấy làm cho Halêluda đau đớn khổ sở. Hắn cứ nhìn chăm chăm về phía Arabella và Hatxan, trong lòng nuối tiếc vô hạn.

Lúc này trước mặt Halêluda là tên Húc đàn độn có tâm địa độc ác đang nài nỉ Hatxan châm kim cho nó để chữa chứng bệnh đau lưng. Halêluda lóe lên một ý nghĩ láu cá, hắn liền mỉm cười khoái trá một cách hiểm ác, vì hắn biết thằng Húc không có tai. Trong một cuộc xô xát lâu rồi, thằng Húc bị người ta xẻo cả hai tai.

Hatxan vừa thở dài vừa lấy chiếc kim ra định châm vào tai cho tên Húc, nhưng khi nhìn vào đầu tên Húc anh bối rối:

- Nhưng anh làm gì có tai. Tôi không thể giúp anh được đâu!

- Sao vậy? - Tên Húc nổi cáu nói. - Mà y chữa cho những đứa khác, còn tao, sao mà y không giúp hả?

Hatxan giải thích:

- Anh cũng thấy đấy. Ở vành tai có nhiều điểm ảnh hưởng tới những vùng khác trong cơ thể. Chỉ cần biết vị trí những điểm ấy ở chỗ nào là xong. Cái bí mật của việc này là ở chỗ phải biết châm kim đúng vào huyết. Thế mà anh lại không có tai thì biết điểm nào dẫn tới lưng đau của anh được?

Nghe những lời giải thích phức tạp của Hatxan, tên Húc chỉ hiểu một cách đơn giản là hắn sẽ không bao giờ chữa khỏi bệnh đau lưng, vì lý do đơn giản là hắn không có tai. Mất tai đã là một chuyện làm cho hắn luôn luôn đau xót thể mà bây giờ cái thằng lêu nghêu này lại cứ cố giải thích mãi là hắn thấp kém hơn những kẻ khác chỉ vì mất tai.

Thế là cơn giận của hắn bùng lên. Hắn quát đến khản tiếng:

- Mà y phải chữa cho tao ngay bây giờ. Không thì tao băm vằm mà y ra thành từng mảnh.

Hatxan vẫn bình tĩnh nhét chiếc kim vào bao da rồi cất trong cổ áo.

- Tôi không thể làm gì được.

Thằng Húc vội lấy khẩu súng, song nó quên rằng còn có Arabella ở đó. Bằng một động tác nhanh nhẹn cô bé đánh bật khẩu súng khỏi

tay tên Húc và đẩy nó ngã lăn xuống sàn tàu.

Halêluda tiến đến nhặt khẩu súng. Hắn nói với tên Húc bằng một giọng thân mật.

- Sao lại nằm phoir ra thế này ông bạn? Chẳng nên quăng súng đi như thế, nhỡ ra đạn lại găm thủng bụng mình thì sao.

Tên Húc gượng đứng dậy, mặt tái đi vì giận dữ - Trả lại tao khẩu súng, - Hắn càu nhàu. - Phải cho thằng kia đi đứt thôi.

- Hãy bình tĩnh lại đã, - Halêluda nói. - Tao sẽ trả lại mày khẩu súng. Nhưng phải hiểu rằng, Đanien mà thấy náo động như thế này thì không có gì là vui vẻ với mày đâu.

Tên Húc nghe vậy cố bình tĩnh lại, hắn gườm gườm nhìn Arabella và Hatxan một lúc lâu. Sau cùng hắn đành rầu rĩ bỏ đi. Halêluda cũng linh ra chỗ khác coi như không có chuyện gì xảy ra.

Hatxan nhìn Arabella, anh nói một cách buồn bã, lo ngại:

- Từ nay trở đi thằng Húc sẽ thù cháu suốt đời đấy. Loại người như nó sẽ thù rất dai.

Arabella nói:

- Nó không thể làm hơn thế này được đâu. Nó rất vui sướng khi được cắt họng kẻ nào rơi vào tay nó. Nhưng nó rất kiêng "Chân Gỗ" và cha cháu. Thôi, chú đừng bận tâm đến nó nữa.

- Cháu sống một cuộc sống lạ kỳ trên con tàu này. - Hatxan nói. Sau đó anh lại lôi chiếc túi da đã sờn trong túi áo sơ mi ra ngắm nghía một lúc, vẻ tư lự. - Nếu việc chữa bệnh của tôi chỉ góp phần tạo thêm tội ác thì thà tôi không có những chiếc kim này còn hơn!

Nói xong, Hatxan ném cái túi da xuống biển. Halêluda ở đâu chạy lại định nắm lấy cánh tay Hatxan, nhưng đã muộn. Bao kim đã chìm sâu xuống biển. Halêluda lắc đầu lẩm bầm.

- Sao cứ ngốc mãi thế được nhỉ! Việc gì mà phải bận tâm đến những đứa như thế! Khi mà còn có những cái kim trong tay thì chẳng đứa nào dám đụng chạm đến mày, mà còn có thể làm giàu được nữa chứ.

Vừa nói hắn vừa dăm dăm nhìn vào những làn sóng gợn nơi cái bao kim bị ném xuống tuyệt vọng. Ôi, giá mà hắn có cái bao kim ấy trong tay! Hắn sẽ nhờ Hatxan dần dần bảo cho những điều bí mật về cái tai. Thật là một cách làm giàu quá dễ dàng!

HẦM CHỨA CỦA

Tàu "Bọ Cạp" từ từ tiến vào một hòn đảo nhiều hang đá, nơi cất giấu kho tàng to lớn của bọn cướp.

Hình dáng hòn đảo trông khúc khuỷu và tăm tối. Nhìn từ xa tưởng chừng như không có lối nào vào đảo được. Chỉ riêng bọn cướp là biết được con đường dẫn tới đảo, và chỉ vào những ngày đẹp trời, biển yên sóng lặng, bọn cướp mới dám bén mảng tới.

Danien và "Chân Gỗ" mồ hôi chảy ròng ròng vì đang tập trung lái con tàu tránh những mô đá nhấp nhô và nhọn hoắt. Công việc nguy hiểm và khó nhọc làm cho chúng hầu như kiệt sức.

Con tàu từ từ chui qua một con kênh hẹp như cái cổ chai, bên trên lơ lửng một tảng đá hình tháp, sau đó lướt vào một cái vịnh phẳng lặng xung quanh toàn là vách đá dựng đứng. Không một tia nắng mặt trời nào lọt được vào vịnh. Không khí ở đây khô cong và lạnh buốt.

Giữa những vách cao dựng đứng có một nơi tách ra thành một con đường hẹp dẫn vào bên trong núi đá. Một tấm cửa sắt chặn lối vào. Chìa khóa cửa nằm trong phòng thuyền trưởng Danien, tại một chỗ an toàn.

Con tàu ghé sát vào bờ thềm bằng phẳng. Thùng chèo trên tàu đã buộc lại, toàn bộ thủy thủ bước lên bờ. Khi đã vào được vịnh này thì coi như là an toàn, không cần phải canh gác tàu nữa. Và lại ai cũng nôn nóng muốn nhìn lại phần của cải mà mình tích lũy được.

"Chân Gỗ" và "Thú Biển" khiêng một chiếc hòm nặng chứa những của cải cướp được trên tàu Lô-rây-đa và số vàng thu được khi bán hàng hóa. Mỗi tên cướp cầm một chiếc đèn nhỏ để soi đường khi chui qua những đường hầm tối om. Mọi người đều phẫn chấn. Hai tên cướp mới gia nhập cũng run lên vì thèm khát và ham muốn. Cả

hai đều nôn nóng, chờ được xem kho tàng của bọn cướp và chờ được chia phần.

Ổ khóa kêu ken két. Đanien bắt đầu mở tiếp cửa sắt. "Chân Gõ" và "Thú Biễn" đi vào trước tiên, rồi lần lượt các tên khác theo vào. Đanien vào sau cùng và khóa cửa lại.

Cả bọn lần theo một đường hầm hẹp và tối. Tốc độ tiến chậm hay nhanh tùy theo bước chân của "Thú Biễn" và "Chân Gõ" ở phía trước với cái hòm nặng nề. Từng bước, từng bước một, người nọ lần theo người kia. Cuộc hành trình qua con đường hầm chỉ chút những lối rẽ ngang, rẽ dọc này ngốn quá nhiều thời gian. Quãng thì phải cúi mình xuống, chỗ thì phải bò lết mới qua được. Duy có "Chân Gõ" và "Thú Biễn" là biết được con đường này. Kẻ lạ nào vào đây sẽ bị mất tăm một cách tuyệt vọng.

Sau cùng, bọn cướp đi tới một lòng hang rộng có những cột đá lấp loáng. Đanien, "Chân Gõ" và "Thú Biễn" biến vào một đường hẻm sau cái trụ đỡ cao gần sát vách hang. Không một kẻ nào được phép đi theo. Mọi điều bí mật được giấu ở nơi này, chỉ có Đanien và "Chân Gõ" được biết. Bây giờ hai người để cho cả "Thú Biễn" biết, vì hắn là tên cai tàu mới.

Thời gian trôi qua khá lâu. Bỗng mọi người nghe thấy một tiếng rít rợn người phía trên đầu họ, khiến ai nấy co rúm người lại.

Những đôi mắt mở to ra, những bàn tay run rẩy. Một trong những vách đá trước mặt chúng từ từ nâng lên, để lộ một cái hang rộng hơn nữa, đó là một cái hang hình chữ nhật, xung quanh vách treo nhiều bức họa.

Khi bức tường đá được nâng lên vừa đủ, cả bọn ùa vào hang. Đó chính là hầm chứa của cải của bọn chúng. Sung sướng đến cuồng dại, những tên cướp sà ngay vào đống của cải của mình, thọc tay vào mân mê và như bị chết ngộp vì hạnh phúc.

Chỉ riêng có hai tên cướp mới, Arabella và Hatxan là đứng ở cửa hang. Hai tên cướp mới mặt cứ tái đi, mắt lóe lên những tia tham lam khát vọng. Vàng bạc, kim cương chính là niềm khát vọng của chúng, và giờ đây chúng cũng sắp được chia phần. Dĩ nhiên lúc đầu

chúng chưa có nhiều như đồng bọn nhưng rồi dần dần đồng của cải của chúng sẽ cao dần lên. Chúng sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để lấy được vàng và kim cương. Đối với chúng, ngoài các thứ đó ra trên đời này chẳng còn gì đáng kể nữa.

Đanien, "Chân Gỗ" và "Thú Biển" khiêng chiếc hòm nặng ra giữa hang.

Giờ chia của bắt đầu. Việc này được tiến hành trong bầu không khí tuyệt đối im lặng, chỉ đôi lúc thấy bật lên tiếng reo vui tắc nghẹn.

Khi chiếc hòm đã rỗng không, phần của những kẻ bị chết trong cuộc chiến đấu trên tàu Lô-rây-đa lại được đem ra chia đều. Lúc ấy chẳng một tên cướp nào nghĩ rằng lần sau có thể đến lượt của cải của mình sẽ bị đem chia đều cho những tên khác. Lòng tham lam, khát vọng có được nhiều hơn nữa và sự sáng khoái khi được nhận thêm của cải khiến cho bọn chúng không nghĩ tới điều ấy.

Của cải đã chia xong, hạnh phúc như tràn ngập trong lòng bọn cướp. Bọn chúng đùa nghịch với số của cải của mình. Như những kẻ rồ dại, chúng vuốt ve từng mẩu vàng, từng hạt kim cương, từng viên ngọc. Thằng Húc vạm vỡ cởi phất chiếc áo sơ mi ra khỏi thân hình chạm trổ để quàng những chuỗi ngọc, những dây chuyền vàng đính đầy kim cương lên cổ. Rồi nó cứ gù gù như chim cu quay vòng tròn quanh đồng của cải... Tên Hy Lạp nằm mộp xuống sàn, vừa đớp, vừa hít, vừa rải những đồng tiền vàng và những viên kim cương lóng lánh lên khắp thân hình xương xẩu của hắn. Tên Halêluda bốc cả nắm ngọc cho vào mồm rồi lần lượt nhổ từng viên vào đồng của cải của mình, trông cứ ngo ngoe ngẩn ngẩn như kẻ sướng quá hóa rồ.

Thật là một cảnh tượng kỳ lạ, Arabella đã được nhìn cảnh đó vài lần, còn Hatxan thì quả là kinh ngạc quá đời.

Chỉ riêng có Đanien là không đụng tay vào. Hắn cứ lặng lẽ nhìn đồng của cải lớn gấp ba lần so với những kẻ khác, rồi lấy chân khế hất chiếc cốc vàng lăn trở lại đồng của cải của hắn.

MỘT NGƯỜI BỊ THIẾU

Mãi tới đêm khuya, mặc dầu bọn cướp như bị kiệt sức vì chết ngộp trong đông của cải, chúng vẫn phải trở lại con tàu. Đứa nào đứa nấy vội vàng chui ngay vào chỗ nằm, ngủ thiếp đi... Tất nhiên, đó là những giấc ngủ đầy chiêm bao mộng mị. Bởi vì thần kinh của chúng lúc nào cũng ở trạng thái căng thẳng tột độ.

Sáng hôm sau, cả bọn trở dậy và phát hiện thấy mất một chiếc thuyền. Theo bản năng, lập tức cả bọn chạy ủa tới chỗ Hatxan, cho rằng trong đêm tối anh chàng đã lợi dụng thời cơ chuẩn đi trên con thuyền tốt nhất của chúng.

Thế nhưng, Hatxan vẫn đang ngủ say sưa trên chiếc giường đầy vải vóc mềm mại mà Arabella đã cố gắng chuẩn bị để cuộc sống của anh được dễ chịu đôi chút. Bọn cướp bắt đầu luống cuống. Chúng đi sục sạo khắp tàu và cuối cùng phát hiện ra thiếu thằng Adam lùn.

Danien hạ lệnh cho tàu nhổ neo ngay tức khắc. Con tàu "Bọ Cạp" lại quay mũi trở về theo đường cũ.

Tên Adam lùn chắc chắn chưa thể đi xa khỏi nơi đây. Sao hắn dám bạo gan đi thuyền len lỏi qua những vùng đá nhọn nhấp nhô, như thế hắn đợi cho gần sáng mới ra đi thì cũng chỉ cách đây mấy tiếng thôi.

Bỗng bọn cướp nghe thấy một tiếng nổ giữa các vách đá không vang xa được. Mặt nước phẳng lặng bỗng lặn tăn gợn sóng, và những con sóng bắt đầu đập tóe vào mạn tàu. Ở đầu kia của lối đi vào vịnh bốc lên một cột khói lẫn với nước và bụi.

- Caramba! - Danien hét lên - Thằng khốn kiếp đã lắp cái cổ chai đi rồi.

Tàu "Bọ Cạp" hạ tốc độ từ từ lướt về phía có tiếng nổ. Mặt biển lại phẳng lặng như cũ. Không khí trong trẻo trở lại.

Tảng đá hình tháp lơ lửng trên con kênh cổ chai đang từ từ đổ xuống. Tiếng nổ đã xé tung một mảng vách đá đúng chỗ tảng đá nhẵn hình tháp này dựa vào. Và lúc này tảng đá nhẵn như đang dò dẫm tìm một chỗ dựa khác để lấy lại thăng bằng. Nó cứ tiếp tục trườn xuống, đôi lúc dừng lại, rồi lại lặn xuống tiếp. Bỗng một tiếng ầm rung chuyển lan đến cả con tàu. Tảng đá xoay nghiêng đi, trượt nhanh rồi đổ ập xuống con lạch hẹp, bít lối vào vịnh duy nhất. Nó nằm chênh ềnh trên mặt nước, hai bên nê-m cứng vào vách đá.

Tất cả bọn cướp trên tàu như phát rồ lên. Chúng đổ xô vào tên Adam cao chửi rủa và gấn cho đủ mọi tội.

Tên Adam cao bối rối cũng tự vệ bằng cách chửi lại ầm ĩ nhưng chẳng ăn thua gì.

Cuối cùng tên Adam cao nói một cách bất lực:

- Tại sao chúng mày lại thét vào mặt tao như thế? Tao có dính dáng gì với thằng Adam lùn tịt đó cũng như bất cứ kẻ nào trong số chúng mày kia mà.

Tên Mazipan lên tiếng:

- Mọi thằng Adam đều như nhau hết! - Lúc ấy giọng nói oang oang của tên "Thú Biển" vang lên làm mọi người im bật.

Danien muốn nói với thủy thủ điều gì đó:

- Bây giờ ta phải phá tung tảng đá kia, nếu không chúng ta sẽ bị tắc nghẽn mãi mãi ở đây như những con thỏ nằm trong rọ. Có đứa nào biết về thuốc nổ không?

Halêluda và tên Hy Lạp bước ra. Trong quá khứ tối tăm, bản thủ của Halêluda đã có thời hấn làm ở mỏ vàng và học được cách dùng thuốc nổ. Còn tên Hy Lạp cũng được nhìn người ta sử dụng và nghĩ rằng không có gì phức tạp lắm. Tất cả công việc chỉ là đổ thuốc súng vào một khe sâu rồi chạy đi cho nhanh. Khi đã nổ tung rồi thì mọi việc đều ổn cả. Giản đơn thế thôi.

Halêluda nói:

- Chúng tôi cần thêm một người nữa.

Chẳng một ai thích dẫn thân vào chiếc thuyền đầy thuốc nổ. Mọi con mắt đổ dồn vào. Adam cao vì trùng tên với kẻ chạy trốn nên dường như Adam cao cũng phải chịu liên lụy.

Tên Adam cao kêu cũng thầm nhận thấy thái độ ghê tởm của mọi người chĩa vào mình. Không làm sao khác được, hắn đành thở dài bước đến bên Halêluda, nói:

- Tôi cũng có thể đi được.

Nhưng trong thâm tâm hắn vô cùng căm tức thằng Adam lùn đã làm cho hắn bị mọi người xử tệ như thế.

Một chiếc thuyền được hạ xuống nước. Halêluda cùng với Đanien và "Chân Gỗ" đi vào phòng chứa thuốc súng để lấy chất nổ. Trong phòng này rõ ràng có vết tích của thằng Adam lùn. Nhìn thấy mấy giọt nến đọng trên sàn, "Chân Gỗ" hoảng lên.

- Con chó bắn thủ, - Hắn nói, mặt tái đi. - Cái thằng dừng mớ ngu muội này suýt nữa làm tung hết chúng ta lên trời? Ai đòi mang ngọn lửa hờ như thế vào đây kia chứ?

Halêluda lấy một lượng khá lớn thuốc nổ. Đanien bảo:

- Cứ lấy thêm nữa đi. Nhiều hơn một chút còn hơn là không đủ, phải san bằng cả chỗ đó.

Ba người trở lại boong tàu, thận trọng với chỗ thuốc nổ. Lúc này Adam cao và tên Hy Lạp đã ngồi trong thuyền. Bằng một động tác rất nhẹ nhàng, cẩn thận, Halêluda từ từ dùng gói nặng xuống thuyền cho tên Hy Lạp đỡ lấy. Rồi hắn cũng leo xuống thuyền. Adam cao cầm lấy mái chèo.

Toàn bộ bọn cướp dồn lên phía mũi tàu, ai nấy đều nín thở theo dõi con thuyền lừ lừ tiến về phía tảng đá chắn đường. Halêluda và tên Hy Lạp bắt đầu đặt thuốc nổ. Công việc phải làm khá lâu.

Rồi đột nhiên cả hai nhảy vọt lên thuyền, cùng với Adam cao chèo lấy chèo để, cố đẩy thuyền ra khỏi chỗ đặt thuốc nổ càng xa càng tốt. Nhờ sự nỗ lực đó, nên khi tiếng nổ vang lên, chiếc thuyền đã ở một khoảng cách khá an toàn. Lúc này công việc của cả ba người là phải

giữ cho con thuyền khỏi bị tròng trành vì những đợt sóng lớn đánh vào.

Mọi con mắt đều đổ dồn về phía cái "Cổ Chai" đang hiện ra qua làn nước bắn tung tóe và bụi đá. Tầng đá tro trụi đã biến mất.

ADAM LÙN TRONG CON BỒI RỐI

Mọi biện pháp thận trọng nhất được thể hiện khi con tàu tiến vào kênh. Tốc độ chậm như sên bò. Ba người được cử đứng trước mũi tàu liên tục quăng dây dọi dò độ sâu. Chỉ cần một mô đá ngầm nhọn hoắt cũng đủ làm xước đáy tàu bất cứ lúc nào. Thật là một công việc căng thẳng hết sức. Song, dường như vẫn đủ độ sâu cho tàu qua.

Một không khí im lặng, ngột ngạt đến tức thở.

Bỗng mọi người nghe thấy tiếng lạo xạo đe dọa. Tiếng động này có thể là do một khối đá nhọn tách ra từ tảng đá hình tháp rồi chìm xuống đáy nước. Máu trong người bọn cướp như đông lại. Mỗi giây, mỗi phút con tàu có thể lướt qua một tảng đá ngầm, nước biển sẽ ập vào, thế là cả bọn sẽ chết chìm. Và như vậy giờ tận cùng của tàu "Bọ Cạp" sẽ điếm.

Nhưng không có gì xảy ra cả. Mấy người đứng ở mũi tàu vẫn tiếp tục công việc một cách căng thẳng. Số phận con tàu đang nằm trong tay họ. Đáy nước có vẻ như dần dần trong lên.

Chợt trên boong tàu xuất hiện bóng Ađanbe. Vừa rồi Ađanbe xuống gian bếp uống nước đã hấp tấp làm đổ một can to đựng hạt đậu khô trên bàn. Những hạt đậu lăn xuống sàn kêu lạo xạo tạo nên âm thanh lúc này. Ađanbe đang cố giải thích cho thuyền trưởng hiểu cái gì đã xảy ra và lúng túng như nhận lỗi:

- Thừa thủ lĩnh, chẳng có gì xảy ra dưới đáy tàu đâu, chỉ là do những hạt đậu rơi ra kêu lạo xạo thôi!

- Carãmba! - Đanien thét lên, mặt đỏ tía và giận dữ. - Lại muốn một viên găm vào ruột hả? Tao cấm tiết mảy không được xuống nhà bếp cho đến khi ra khỏi cái cổ chai này!

Thận trọng từng tí một, con tàu lướt dần ra khỏi cổ chai. Trước mắt một bãi đá ngầm nhấp nhô trải rộng ra trong vùng nước xoáy. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt họ là chiếc thuyền của Adam lùn đang

mắc kẹt trong những mỏm đá. Lúc này chiếc thuyền đã chìm một nửa. Adam lùn đang cố bám lơ lửng vào chiếc cột buồm tròn nhọn, cố giữ thăng bằng một cách tuyệt vọng. Toàn thể bọn cướp reo ầm lên thích thú.

Tàu "Bọ Cạp" tiến gần đến chỗ đó. Con người đang chơi với trên cột buồm kia quả là đang bối rối thực sự. Con thuyền ngày càng chìm nhanh, nhưng đó không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất đối với hắn.

Con tàu "Bọ Cạp" đang tiến sát lại cũng không phải là cái làm Adam lùn sợ nhất. Có cái gì khủng khiếp hơn cả cơn giận dữ của bọn cướp đang đe dọa hắn.

Adam lùn đã nhìn thấy hàng đàn cá mập bao quanh con thuyền đang đắm, há những cái mõm kinh khủng ra đớp đớp. Adam lùn cố trèo lên cao hơn, nhưng cột buồm cũng dần dần chìm xuống theo thuyền. Thật là rùng rợn!

Dựa vào lan can tàu, bọn cướp chăm chú nhìn cảnh vùng vẫy tuyệt vọng của Adam lùn, chế giễu hắn, nhạo báng hắn. Thật là một cảm giác thú vị khi bọn chúng đứng trên tàu từ xa một cách an toàn mà nhìn ngắm kẻ khốn khổ đang dùng hơi sức còn lại bám vào chiếc cột buồm lung lay nghiêng ngả, miệng cầu xin đồng bọn hãy vì danh Chúa mà cứu giúp hắn.

- Cố tí nữa thôi, ông bạn già đê tiện của tôi - Adam cao hét lên với một giọng ngọt ngào cay độc. - Cũng chẳng còn lâu la gì nữa đâu. Ông sẽ được ngủ một giấc bình yên trong bụng cá mập!

- Cái thằng thối thây ấy chắc là nhét đầy vàng trong túi nên mới tụt nhanh xuống thế kia chứ. - Halêluda có vẻ như tính toán khi nhìn Adam lùn cố leo lên mà không nổi.

Danien từ nãy cứ nhìn cảnh ngộ của Adam lùn một cách lặng lẽ, lúc này bỗng lên tiếng:

- Cần hai đứa cứu có mang lên đây. Tên nào xung phong?

Bọn cướp nhìn chủ tướng kinh ngạc. Chúng có bao giờ quen và cứu giúp con người trong cơn hoạn nạn. Chẳng ai muốn dấn thân

vào chỗ hiểm nghèo nếu không có lý do vì rõ rệt.

"Thú Biển" chậm rãi lên tiếng:

- Tôi cho rằng đó không phải là ý kiến hay đâu thuyền trưởng ạ. Hãy để cho hấn bị trừng phạt.

Đanien nói một cách ngắn gọn:

- Ở đây chỉ có một mình tao là có quyền trừng phạt, đưa nào tình nguyện đây?

Đanien đưa mắt nhìn khắp lượt. Mazipan gợi ý:

- Tôi cho rằng, thằng Ađam cao phải đi cứu thằng Ađam lùn.

Đôi mắt của Đanien nhìn xoáy vào Ađam cao.

Tên này co người lại vẻ khó chịu.

- Các ông còn định làm tình làm tội tôi cái gì thế?

- Mà phải đi! - Đanien ra lệnh. - Một đứa nữa?

Halêluda bước ra khỏi đám đông, gãi đầu gãi tai:

- Nếu đem được nó về đây tôi có được toàn bộ số vàng của nó hay không? - Hấn hỏi thuyền trưởng.

Đanien đáp, giọng kiên quyết:

- Mà với thằng Ađam này chia nhau.

- Thế thì được. Xin sẵn sàng! - Halêluda nói.

Hình ảnh số vàng vó được làm cho tên Ađam cao thay đổi hẳn giọng điệu. Lúc này nhiều đứa lại muốn đi. Nhưng Halêluda và Ađam cao cương quyết không cho đứa nào tham gia nữa.

- Chúng tao chẳng cần đứa nào đi theo nữa, chỉ tổ vướng chân. - Tên Ađam cao cứ gầm gừ như con chó bên miếng xương ngọt.

Hai tên cướp mang theo súng, nhặt mất cái lao nhọn một số móc thuyền, rồi leo xuống một một thuyền nhẹ.

Nhìn thấy có sự chuẩn bị để cứu mình, tên Ađam lùn đang chơi với trên đỉnh cột buồm thôi không hét nữa.

VÀNG CỦA AĐAM LÙN

Chiếc thuyền nhỏ tới gần không làm cho đàn cá mập hoảng sợ chút nào. Ngược lại bản năng kiếm mồi của chúng lại càng làm cho chúng kéo đến mỗi lúc một đông hơn, vây quanh chỗ thuyền của Ađam lùn.

Mặt nước lúc này nhúng nhúc những cái đầu tam giác của đàn cá mập. Nhìn cảnh đó Ađam cao thấy sống lưng ớn lạnh. Chết vì một nhát dao đâm hay một phát đạn là những cái chết đe dọa thường xuyên nhưng cũng còn quen thuộc, chứ không giống với cái chết khi phải ngã xuống làm mồi cho đám sinh vật có những cặp mắt hiểm ác, lạnh lùng này. Và bên dưới những cặp mắt ấy lại là những cái hang đá há ra đầy răng nhọn sắc như lưỡi dao cạo. Ôi, thật rùng rợn!

Nhận thấy Ađam cao lộ vẻ sợ hãi, Halêluda bảo:

- Chớ nhìn vào những con mắt của chúng. Sợ hãi sẽ làm cho mày bị tê liệt đi đấy.

Ađam cao cố gắng gượng quay mặt đi. Sau một lát, hai tên chèo đến chỗ thuyền đang chìm. Lúc này con thuyền đắm nghiêng sang phía kia quá xa nên khó mà tới sát chỗ Ađam lùn được, xung quanh toàn là chương ngại vật. Một bên là mạn thuyền đang chìm, bên kia là tảng đá mà thuyền vướng phải. Muốn tiến sát về phía nào thì khoảng cách giữa cột buồm có Ađam lùn đang bám vào với chiếc thuyền ra cứu cũng khá xa. Nếu tên Ađam lùn liều lĩnh nhảy xuống thì khả năng rơi vào miệng cá mập như bốn. Lúc này, đàn cá mập hình như náo động hẳn lên vì chúng cảm thấy miếng mồi ngon của chúng đang bị đe dọa.

- Nhanh lên. Mấy thằng ngu kia! - Từ trên đỉnh cột buồm, tên Ađam lùn hét lên. - Chúng mày không thấy cái vật vô dụng này đang chìm nhanh thế nào à?

- Đó là việc của mày. - Halêluda bình thản trả lời. - Ai bắt mày ra chỗ này sớm thế!

Ăđam lùn tuôn ra hàng tràng những câu chửi độc địa. Halêluda khoanh một vòng dây thừng quanh cánh tay rồi buộc một nút thông lọng. Hồi trước đã có lần Halêluda cùng với dân da đỏ trên đồng cỏ đuổi bắt ngựa rừng theo kiểu quăng dây như thế này, nên hắn vẫn còn nhớ.

Đoạn dây kêu vun vút trong không trung rồi móc đầu thông lọng vào đỉnh cột buồm.

Halêluda quát to lên.

- Leo theo đường dây xuống thuyền này đi!

Chẳng chờ gọi tới hai lần, Ăđam lùn bám ngay lấy dây thừng bằng cả bốn chân tay rồi tuột nhanh xuống thuyền cứu.

Quả thật chậm vài giây nữa thì khó mà thoát được. Cột buồm mà Ăđam lùn bám vào chìm xuống thấp đến mức đàn cá mập có thể nhảy lên khỏi mặt nước đớp được mấy mảnh áo phía lưng của hắn khi hắn đang trượt xuống thuyền của Halêluda. Đàn cá mập cũng hoảng sợ trước những cái móc do Halêluda quăng vào chúng. Tuy nhiên, trước khi Ăđam lùn đặt chân được vào thuyền cứu thì một con cá mập đã đớp thủng cái túi của Ăđam lùn, làm rơi mấy đồng tiền vàng xuống biển.

Trông thấy vậy Ăđam cao liền vươn tay ra hứng lấy. Hắn tóm được một đồng tiền vàng, nhưng đồng thời la thất thanh lên một tiếng, rứt ngay tay lại.

Đồng tiền vẫn nằm trong bàn tay hắn, nhưng ngón tay út của hắn không còn nữa.

Ăđam cao nhét đồng tiền vàng vào túi rồi bắt đầu lên tiếng chửi rủa thậm tệ làm cho tên Ăđam lùn cũng phải bối rối. Tất cả mọi đấng cay giận dữ tích tụ trong lòng, bây giờ lại thêm nỗi đau đớn vì mất ngón tay làm cho hắn trút hết bực bội lên đầu Ăđam lùn. Tên này chẳng dám làm gì, cứ ngồi gục đầu xuống. Lúc này hắn đang nghĩ đến những điều không tốt đẹp đang chờ hắn trên tàu "Bọ Cạp",

nơi mà hắn sẽ là nạn nhân của tướng cướp Đanien đang trong cơn thịnh nộ. Tại sao người ta lại đến cứu hắn thoát khỏi đàn cá mập? Những ý nghĩ rùng rợn làm cho hắn bước không vững khi thuyền đã ghé sát bên tàu.

Hắn kiệt sức đến mức không leo nổi lên thang dây. Người ta phải kéo hắn lên cùng với chiếc thuyền. Vừa lên tới boong tàu, người đầu tiên chạm vào người hắn là Halêluda. Halêluda lục soát thật kỹ người hắn, lôi ra một lô những túi vàng mà hắn buộc quanh thân, chất lên sàn tàu thành một đống trước con mắt chăm chú của Ađam cao. Các túi quần, túi áo của Ađam lùn được lộn ra hết. Những tên cướp khác nhìn đống vàng hau háu. Đối với Ađam cao thì hôm nay quả là một ngày sung sướng nhất đời.

Còn Ađam lùn thì lúc này chẳng còn hồn vía. Sau khi tước hết số vàng, Halêluda tổng cho bắn một quả vào gáy làm cho hắn lăn đi vài vòng đến đúng chân Đanien.

Đanien lên tiếng hỏi, giọng cay đắng:

- Thế là mày định chuồn, hả?

Ađam lùn run lên bần bật, giọng rên rỉ.

- Nói cho to lên! Tao không nghe thấy gì cả. - Đanien quát lên như sấm.

Nhưng không ngờ lúc đó Ađam lùn lại thốt lên một câu lộ vẻ can trường:

- Chắc ngài cũng thẳng mong giữ mãi tôi làm tù nhân trên chiếc tàu đáng nguyên rủa này, phải không nào?

"Chân Gõ" rút xoẹt con dao ra.

Nhưng Đanien giơ tay ra hiệu ngăn lại, rồi nói:

- Đây chính là hình phạt cho mày. Mày vẫn là một thằng cướp trên tàu này nhưng không bao giờ được chia phần của cải và không được lên bất cứ một bến cảng nào.

Khuôn mặt Ađam lùn bỗng bừng lên một vẻ hớn hởi. Nhưng ngay sau đó, nụ cười chưa kịp nở đã bắt đầu tắt, hắn hỏi to lên:

- Thế còn phần vàng riêng của tôi?

Đanien trả lời:

- Mày phải chuộc lấy mạng sống của mày rồi. Thôi đi đi cho khuất mắt tao!

Ađam lùn mệt mỏi bước đi, thất thểu ỉ ỉ.

Thằng Húc nhìn hẩn đi khuất, vẻ không bằng lòng, nó bị thất vọng.

"Thú Biển" thì nói:

- Lẽ ra phải thủ tiêu hẩn đi, thuyền trưởng ạ.

Còn "Chân Gỗ" bực bội nhớ toẹt xuống biển.

NHỮNG BỨC THƯ

Một đêm tối trời, tàu "Bọ Cạp" lại cập bến. Khi gần tới bờ, tàu dừng lại đợi, không để lộ chút ánh sáng nào.

"Thú Biển" đứng ở mũi tàu chăm chú nhìn vào đêm đen dày đặc. Hắn vẫn còn đủ thời gian nhai dập một mồi thuốc, nhổ đi, rồi mới thấy một ánh đèn lóe lên ở trên bờ, ánh đèn lóe lên hai lần liền rồi tắt ngấm. "Thú Biển" lấy áo choàng che kín thấp lên một ngọn đèn rồi cũng để lộ hai lần ánh sáng về phía bờ. Sau đó hắn cất đèn đi, ngồi lên một đồng dây thừng, lấy thêm một mồi thuốc nhai nữa.

Khoảng mười lăm phút sau, hắn lại lấy đèn làm hiệu như thế, rồi một lát sau lại làm một lần nữa. Chờ một lúc khá lâu, hắn bắt đầu nghe thấy tiếng mái chèo khua nước trên mặt vịnh lặng sóng. Một chiếc thuyền đang bơi tới gần con tàu.

"Thú Biển" thả thang dây xuống cho người khác leo lên. Đó là chủ quán Manuen.

- Đanien đang đợi. - "Thú Biển" nói.

Manuen vội tiến về phía buồng thuyền trưởng.

Đanien và "Chân Gỗ" đang ngồi chơi bài. Ở buồng bên cạnh, Hatxan đang dạy toán cho Arabella.

- À, tin tức thế nào rồi? - Đanien hỏi khi Manuen bước vào.

- Rôsitá gửi lời chào âu yếm, - Manuen cười nhăn nhó nói. - Cô ấy đang nóng lòng chờ anh đấy.

Hài lòng vì câu nói đó, Đanien cũng nhếch mép cười rồi quay về phía phòng bên cạnh nói to.

- Arabella? Bỏ đấy đã, cùng với thằng lãng tử của mày đi ra ngoài kia. Chúng ta có việc phải bàn.

Arabella bảo Hatxan:

- Ta đi thôi.

Sau khi hai người đi khuất, "Chân Gỗ" hỏi:

- Tình hình trên bờ thế nào?

- Mọi sự đều im ắng. - Manuen trả lời.

- Còn nghe thấy gì về thằng thọt sống sót trên tàu Lôrâyđa không?

- Nó vẫn cứ rêu rao đấy, nhưng chỉ có mấy mụ đàn bà xúm lại nghe thôi.

- Có mang thư đến không?

- Có đây.

Manuen móc trong túi áo lấy ra hai phong thư đưa cho Đanien. Đanien mở một lá thư ra đọc.

- Được đấy - Hấn lăm bắm rồi để lá thư thứ nhất sang một bên. Đến lá thư thứ hai, mới chỉ đọc vài dòng hấn đã cười phá lên.

- Carămba! - Đanien la lên.

- Thư nói gì vậy? - "Chân Gỗ" hỏi.

Đanien cầm bức thư đọc to lên:

"Để trả lời yêu cầu của các ông, chúng tôi xin báo cho các ông biết rằng cha chúng tôi, tên là Bendamin Oét mà các ông kể trong thư, đã bị chết khi tàu Lôrâyđa đắm. Việc này đã được tòa xác nhận có nhân chứng hấn hoi. Vì vậy chúng tôi coi món tiền chuộc mà các ông đòi chỉ là một trò bịp.

Xin chào.

Benô Oét và Bena Oét"

- Các anh thấy chưa? - "Chân Gỗ" kêu lên.

- Thật là một bọn gian dối lừa đảo! Chúng kệt cả cha chúng, cứ việc nhét chặt tiền vào túi đã! Làm gì có chuyện nhân chứng nào ở đây khi mà chúng ta gửi cho chúng nó bức thư của chính cha chúng viết cơ chứ!

"Chân Gỗ" sôi lên vì tức giận. Hấn cảm thấy mình bị bóc lột và lừa đảo một cách hèn hạ. Hấn cứ đi quanh phòng, đập cái Chân Gỗ

thình thình, miệng chửi rửa đủ mọi thứ.

Sau cùng Đanien nói:

- Thôi. Mà làm thế cứ như đâm vào thần kinh của tao ấy, không chịu nổi. Nghe tao hỏi đây. Đứa nào là thằng Oét?

Chỉ nghe đến cái tên là "Chân Gõ" lại nổi cáu chửi rửa ầm ĩ một hồi. Mà thực ra "Chân Gõ" có để ý gì đến chuyện đứa nào trong hai thằng bị bắt tên là Oét.

Manuen còn một chuyện nữa cần bàn với Đanien. Hắn nói:

- Padrônê muốn biết rõ quyết định của anh về tàu Matinda. Chỉ còn một tuần nữa thôi. Nếu anh không làm chuyến này thì Padrônê sẽ tiếp xúc với bọn "Đuôi Sam Sắt".

- Cái lão Padrônê ấy cứ rối lên về tàu Matinda, Đanien nổi cáu. - Sao hắn cứ thích đương đầu với hai cái tàu chiến như thế nhỉ?

Manuen vắn vẹo đôi bàn tay, nói:

- Vâng. Dù sao chỉ có anh mới hiểu được thực lực của anh.

Câu nói của Manuen gợi lên trong đầu Đanien một ý.

- Người của tôi cũng có đủ đâu. - Đanien nói tiếp, hơi buồn bã. - Cái bọn ngốc kia vừa mới quảng một thằng trẻ khỏe xuống biển rồi, còn thằng Adam lùn thì lật mặt.

- Vâng. Tôi cũng đã nói là chỉ có anh mới biết rõ thực lực của mình.

- Manuen nhắc lại.

- Caramba! - Đanien hét lên. - Sao cứ nhắc lại mãi như con vẹt ấy! Lại muốn găm một viên vào ruột, hả?

Manuen khom người xuống, giọng phân trần:

- Sao anh cứ điên lên vì chuyện ấy. Padrônê chỉ muốn biết câu trả lời cuối cùng của anh thế nào thôi. Tàu Matinda là một mẻ ngon, Padrônê không muốn nó lọt khỏi tay anh.

- Đối với cái lão ấy thì dễ quá đi. Chỉ việc nói thôi mà!

Đanien rót thêm rượu, nói tiếp.

- Làm một hộp nữa cho nó dịu thần kinh. - Hấn đưa cho Manuen cốc rượu rồi nốc cạn một hơi.

- Anh có thể về báo cho lão ấy biết rằng Đanien này sẽ đương đầu với Matindã, nhưng lão ta, phải chuẩn bị cho người của lão hành động đúng nơi, đúng lúc như đã thỏa thuận.

- Thuyền trưởng chớ lo về những con người này. - Manuen nói. - Tôi sẽ đảm nhiệm chúng. Mọi việc sẽ được tiến hành như đã hứa.

- Phải như thế. - Đanien quát lên câu kính.

HAI TÊN LÁI BUÔN

Tàu "Bọ Cạp" tiến về phía hòn đảo giam tù nhân. Lần này Đanien chỉ sai Mazipan cùng với mấy tên nữa lên bờ. Đanien muốn thanh toán ngay cho xong chuyện hai tên tù nhân để hắn còn chuẩn bị đương đầu với chuyến hàng của Matinda. Đây là một vụ khó nhằn, như đưa một hạt cứng vào hai hàm răng khỏe của Đanien. Hạt cứng thật đấy, nhưng Đanien không muốn lè ra. Chẳng phải vì món vàng kếch xù của tàu Matinda hấp dẫn, mà chính vì hoàn cảnh hiểm nguy của vụ này. Đanien ưa liều lĩnh, thích xông vào nơi nguy hiểm. Hắn muốn trở thành tên cướp biển mạnh nhất có thể hoàn thành những việc không ai làm nổi.

Cơm chiều xong, Đanien tự rót cho mình một cốc rum, rồi sai "Thú Biển" dẫn hai người lái buôn vào. Lúc này thuyền trưởng có vẻ như muốn có người để nói chuyện.

Hai người lái buôn bị nhốt trên đảo râu ria mọc xồm xoàm, da bị cháy xém và gầy đi chút ít. Đanien bảo họ ngồi, rồi vừa nhấm nháp ly rượu vừa ngắm một cách khoan khoái.

- Hình như chút ít khí trời trên biển này cũng làm cho hai ông khá lên đấy chứ. - Đanien nói. - Một ít ngày nghỉ ngơi giữa thiên như thế này tất nhiên cũng phải tốn kém đôi chút.

Hai người lái buôn ngồi lặng im. Cả hai đều tưởng rằng mình sẽ được tự do vì đã có tiền chuộc. Họ cứ nghĩ tới món tiền chuộc khổng lồ để đổi lấy tự do là đã buồn ử rũ cả người. Dĩ nhiên cả hai đều muốn thoát khỏi tay bọn cướp, nhưng lúc này khi tự do chỉ còn một bước ngắn nữa là đạt được thì họ lại xót xa cay đắng vì phải mất quá nhiều tiền bạc. Người tên Oét lại càng ử rũ hơn. Thà hắn cho đi một cánh tay hay một cẳng chân mà tiền bạc vẫn còn nguyên thì hơn. Hắn quý tiền bạc hơn cả mạng sống của mình.

Bỗng Đanien lên tiếng hỏi:

- Trong hai người, ai là Oét?

Người lái buôn nhỏ người giật mình đánh thót một cái, lắp bắp:

- Dạ, tôi... tôi ạ.

- Những đứa con của ông không đồng ý đưa tiền để chuộc ông. Chắc là chúng bị ông đối xử rất tệ nên bây giờ chúng mới gạt ông ra rìa như thế chứ!

Oét run lập cập. Những ý nghĩ trái ngược nhau đang dồn dập trong đầu hắn. Hắn rất thú vị khi biết rằng chưa một đồng xu nào của hắn lọt vào túi bọn cướp. Những đứa con của hắn đúng là biết suy nghĩ chín chắn. Chúng theo gót cha chúng được đó. Mặt khác, hắn nghĩ như thế có nghĩa là những đứa con đồ da thắm thịt của hắn đã đưa hắn vào chỗ chết mà không hề chớp mắt một cái nào. Chúng chẳng thèm bận tâm đến cha chúng, mặc cho những gì xảy ra cho cha chúng nếu như chúng cứ trì hoãn việc gửi tiền hoặc nhất định không nhả ra một đồng nào.

- Có thể ông có một người bạn nào đó muốn trả cho ông?

Oét nhìn chằm chằm vào mặt Đanien, và bối rối. Một người bạn ư? Hắn mà lại có một người bạn, nhất là một người có gan vùng tiền ra để chuộc hắn thoát khỏi tay bọn cướp như trong trường hợp này?

"Mình chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện kết bạn với ai", hắn lẩm bẩm. Lúc này hắn mới chợt thấy rằng suốt cả cuộc đời hắn chưa hề có một người bạn nào quan tâm săn sóc đến hắn. Một nhà buôn giàu không bao giờ có bạn. Hắn có nhiều tiền. Và không một ai có thể địch được với hắn về mặt tiền của. Hắn chẳng bận tâm đến việc mọi người ghét hắn, kể cả những đứa con của hắn. Chính hắn cũng ghét mọi người thậm tệ kia mà. Lúc này hắn cũng muốn có một người bạn đem tiền chuộc hắn, nhưng dĩ nhiên là không phải tiền của hắn. Song hắn chẳng có một người bạn nào như thế cả. Và nếu như hắn có bạn thì bạn hắn sẽ vui mừng vì đã loại được hắn.

Oét cúi gằm mặt xuống.

- Tôi không có cách nào khác giúp ông được. - Đanien nói. - Như thế có nghĩa là ông đã xây xong cho ông một con đường đi xuống

địa ngục. Nếu như ông đã dạy dỗ con ông để cho chúng không hề nghĩ tới mạng sống của ông, thế rõ ràng chỗ xứng đáng nhất đối với ông là ở bên cạnh qui sứ.

Oét than thở, rên rĩ.

- Tôi sẽ cố gắng thu xếp với con tôi.

- Ông điên rồi à? - Đanien nói. - Không phải đến lúc gay go như thế này mới cố hòa hợp với con cái, ông phải đối xử tử tế và âu yếm với chúng từ thuở chúng còn thơ dại. Có như vậy chúng mới không ngoảnh mặt làm ngơ và ruồng bỏ ông trong những lúc như thế này!

"Thú Biển" bật lên một tràng cười:

- Hãy lắng nghe những điều thuyền trưởng răn dạy.

Đanien hất tay tỏ vẻ sốt ruột, rồi ra lệnh:

- Quảng nó xuống biển! Còn mày đừng có huyền thuyên nữa.

"Thú Biển" lòi xềnh xệch Oét đi. Oét run rẩy như gà bị cắt tiết, miệng rên rĩ van lơn. Đanien nhấp thêm một ngụm rượu rồi quay về phía người lái buôn thứ hai:

- Thế nào? - Đanien nói. - Còn ông thì thế nào? Con cái nó chưa đến nỗi bỏ rơi ông. Chắc ông cũng được gọi là một ông bố tốt đấy chứ?

Nhìn thấy số phận bi thảm của Oét, người lái buôn đầu hói mặt cắt không còn hột máu.

- Dạ, thực thà mà nói. - Hấn nói bằng một giọng run run. - Tôi là một người cha quá tốt đối với con cái. Vợ tôi cũng là một người đàn biết nuôi dạy con gái nên người. Chúng đều là những đứa con trung thực và một tôn trọng người khác. Vợ tôi luôn luôn chăm sóc đến con cái, đôi khi còn bênh vực chúng trước mặt tôi.

Đanien phá lên cười:

- Thật tốt cho ông vì ông quá thực thà như thế. Tôi hy vọng khi về nhà ông càng yêu mến chúng hơn đấy.

- Vâng, dĩ nhiên phải thế ạ. - Người lái buôn đầu hói vội tán đồng ý kiến. - Bây giờ thì tôi hiểu rằng tiền bạc chẳng có nghĩa gì hết. Ông

Oét kia giàu hơn tôi rất nhiều, nhưng của cải chẳng giúp gì cho ông ấy nữa rồi!

Bỗng nhiên tâm trạng của Đanien thay đổi.

Nhìn thấy tên "Thú Biển" đã trở lại, hắn quát:

- Đem tên hói điên khùng này đi. Cho cái bụng thối chứa đầy luân lý rởm này vào nhà giam. Cho hắn ngồi suy nghĩ thêm xem hắn còn để lại được bao nhiêu tiền. Một tên lái buôn thì công việc là đếm tiền chứ không phải là dạy luân lý. Đêm nay thằng Mazipan chịu trách nhiệm đưa hắn về cái gia đình quý hóa của hắn. Đã đến lúc phải thanh toán cho xong các chuyện vớ vẩn này đi!

Đanien nổi cáu, nốc thêm vài cốc rượu nữa. Hôm ấy, không còn ai dám đến gần Đanien. Hắn đang ở trong tâm trạng căng thẳng khủng khiếp.

ĐO KIỂM

Những ngày tiếp theo đó, bọn cướp trên tàu "Bọ cạp" thật bận rộn. Đanien hạ lệnh chuẩn bị cho cuộc tấn công chiếm tàu Matinda.

Vũ khí được chọn lựa cẩn thận. Các khẩu pháo được tháo gỡ ra để lau dầu lại toàn bộ. Súng trường, súng lục và các thứ vũ khí khác cũng được lau chùi sạch sẽ, xếp gọn thứ nào vào chỗ đó. Gươm kiếm, giáo mác đều được mài sắc. Mọi thứ đều trong tư thế sẵn sàng. Phần lớn công việc chuẩn bị dành cho những cuộc tập trận. Đanien đứng trên boong tàu chỉ huy, tay cầm chiếc đồng hồ vàng, loại bỏ túi, để kiểm tra giờ giấc. Thủy thủ cứ tấp nập trên boong, chạy đi chạy lại chỗ này chỗ khác để điều khiển con tàu chạy nhanh và lướt sóng nhẹ nhàng. Rủi cho tên nào luống cuống vụng về, sẽ bị trừng phạt không thương tiếc. Con tàu "Bọ Cạp" phải lướt nhanh như một luồng ánh sáng. Lại còn phải làm thế nào cho con tàu giả như bị hỏng, lê đi nặng nề trên mặt biển để cho kẻ địch có cảm giác là nó sẽ bị chìm bất cứ lúc nào.

Mọi người trên tàu không phàn nàn điều gì, tất cả đều gắng hết sức mình. Bởi vì tàu Matinda là một món bèo bở chưa từng thấy. Khi nhìn thấy Hatxan cứ lững thững đi lại trên boong với thái độ dửng dưng, bọn cướp rất tức giận.

Một buổi trưa, Mazipan hỏi độp Hatxan:

- Mày có biết đánh đấm gì không hả thằng còng lưng kia? - Bọn cướp đang ngồi nghỉ trên boong cười âm lên.

Thằng "Bện Thừng" nói:

- Chúng mày không thấy hỏi như thế thì hần buồn à? Chẳng ai có tấm lòng tốt như hần đâu?

Halêluda chêm vào:

- Không hiểu hần có bỏ được quả táo làm đôi không? Có khi đối với hần đó cũng là một việc khó khăn lắm rồi. Dù sao đây cũng là

một người có đạo đức. Cuộc sống của kẻ cướp chẳng bao giờ phù hợp với hắn. Đối với hắn thì chúng ta toàn là những kẻ độc ác

Ánh mắt của Arabella lộ vẻ khó chịu, cô nói:

- Để cho Hatxan được yên!

"Thú Biển" giọng an ủi.

- Hờ! Hờ! Anh chàng lãng tử của cô chỉ như cái bọt biển trên tàu này thôi.

Mazipan nói:

- Hãy xem hắn cầm vũ khí đang chuôi hay đằng lưỡi. Mang kiếm ra đây!

Tên Hy Lạp chạy ngay đi tìm vũ khí.

- Tôi đi báo cho cha tôi đây!

Arabella cảnh cáo chúng. "Thú Biển" vẫn bình tĩnh nói:

- Thuyền trưởng đang thiếu người. Cần phải xem anh chàng còm nhom này thuộc vào loại chất liệu gì chứ.

Arabella hét lên:

- Ai bảo bày cái trò ngu ngốc quăng thẳng cò bạc bịp xuống biển để bây giờ thiếu người? Tôi không muốn các người biến Hatxan của tôi thành một kẻ cướp!

Hatxan lắng nghe mọi chuyện một cách im lặng. Khi tên Hy Lạp đưa kiếm cho anh, anh cau mày lại. Sau đó Hatxan nắm chắc đốc kiếm trong tay, rồi lên tiếng hỏi:

- Ai muốn thử tài với tôi đây?

Mazipan thấy có vẻ thú vị, hắn đứng dậy liền Hất từ từ nhét vạt áo vào trong quần rồi nói một cách giễu cợt:

- Anh bạn đã cứu sống tôi một lần, vì vậy chúng ta hãy nương nhẹ tay thôi nhé. Khi nào có một giọt máu chảy là dừng tay.

Hatxan lắng lắng nhún vai. Nhanh như cắt, tên Mazipan giật thanh kiếm từ tay tên Hy Lạp tấn công Hatxan. Hatxan nhanh nhẹn tránh được mũi kiếm đầu tiên.

- Chúng mày thấy chưa?

Một tiếng la trong bọn cướp lộ vẻ ngạc nhiên Cả bọn vội đứng dậy thích thú sấn lại gần, vây quanh hai đấu thủ.

Hai thanh kiếm chạm nhau kêu loảng xoảng. Trận đánh lúc đầu còn chậm rãi. Hatxan và Mazipan còn đang dò sức nhau.

Bọn cướp đứng ngoài hò la thúc giục. Chúng nóng lòng muốn thấy những động tác mạnh mẽ hơn. Nhưng Hatxan và Mazipan vẫn vờn nhau như chưa vào cuộc.

Bỗng tên Hy Lạp kêu lên một tiếng. Những tên cướp khác xì xào. Lưỡi kiếm của Hatxan đã làm toạc sống tay áo của Mazipan.

- Đưa xem nào.

"Thú Biển" cầm lấy cánh tay của Mazipan quan sát nhưng không có máu. Bây giờ thì Mazipan tỏ ra hăng hái tấn công hơn. Hắn không để cho cái tên còm nhom này làm mất mặt. Điều đó sẽ làm cho hắn bị mất uy tín hoàn toàn.

Hatxan lặng lẽ phòng vệ. Còn Mazipan cứ một lúc một xông xáo hơn. Trận đấu bắt đầu tăng nhanh nhịp điệu. Cả hai bên đều thở dốc. Bọn cướp lộ vẻ hào hứng ra mặt và bắt đầu đánh cuộc.

Bỗng Hatxan trượt chân, ngã quì xuống. Lưỡi kiếm của Mazipan lướt vèo qua đầu Hatxan. Hatxan lại đứng ngay dậy rồi cúi xuống nhìn chỗ đầu gối bị xước. Vài giọt máu rỏ xuống ống chân anh.

- Có giọt máu đầu tiên của ông bạn làm rồi đây. - Hatxan bình tĩnh nói rồi trả lại thanh kiếm cho tên Hy Lạp.

Mazipan vội kêu lên:

- Gì thế? Cầm kiếm tiếp tục đi!

- Chúng ta đã thỏa thuận với nhau là phải dừng lại khi có giọt máu đầu tiên! Hatxan nói.

- Máu nào cũng là máu.

Mazipan hỏi lại về không tin tưởng:

- Thế anh bạn nhận là thua à?

- Chẳng hề gì. - Hatxan trả lời.

Bọn cướp thất vọng. Một trận đấu thú vị đến thế mà không có kết cục. Chúng không thỏa mãn.

Chúng đồng thanh la to lên:

- Tiếp tục đi? Không được dừng lại!

"Thú biển" thấy cần phải can thiệp. Hắc nói với Hatxan:

- Chúng nó đang hăng. Mà anh thì biết rõ là thuyền trưởng không ưa gì những cuộc cãi lộn ồn ào.

Hắc đưa Hatxan đến chỗ thuyền trưởng báo cáo lại sự việc.

- Hóa ra anh cũng biết cầm kiếm kia đấy.

Đanien quay về phía Hatxan nói, Arabella cũng nói xen vào vẻ tự hào:

- Kể cả Mazipan cũng không thắng nổi Hatxan.

- Ta đang thiếu người. - Đanien nói.

- Tôi không bao giờ trở thành một kẻ cướp. - Hatxan nói ngay. - Ông cần phải hiểu điều ấy trước đã.

- Nếu tao bắt buộc mày phải làm thế sao? - Đanien hỏi với giọng đe dọa.

- Sao ông có thể buộc tôi được? - Hatxan đáp lại, mỉm cười.

- Tao sẽ sai quật cho mày một trận. - Đanien lăm bằm.

- Cha đừng làm thế. - Arabella nói tỏ vẻ lo âu.

- Nếu ông cho đánh tôi, tôi sẽ chạy sang phía địch ngay từ trận đầu. - Hatxan trả lời. - Tôi chẳng có ích gì đối với ông đâu.

- Tao sẽ quăng mày xuống biển! - Đanien thét lên như sấm.

- Đó là nơi tôi được vớt lên. - Hatxan nói. - Cuộc sống của tôi chỉ được kéo dài chừng nào tôi còn ở trên boong tàu này.

Arabella mặt cứ tái ngắt đi. Đôi mắt mở to nhìn vào Hatxan, cô nói:

- Hatxan là của con. Con sẽ bảo vệ chú ấy.

- Carămba! - Đanien nổi giận nhìn con gái quát ầm lên. - Tao không thích kiểu nói leo của mày đâu!

Arabella cúi xuống nhưng mắt vẫn nhìn cha.

- Hatxan là chàng lãng tử của con. - Giọng nói của Arabella chỉ đủ nghe. - Con phải bảo vệ Hatxan.

Vua cướp biển Đanien đầy quyền uy, biệt danh "Cò Súng" nhìn chằm chằm vào cô con gái bé bỏng của mình. Arabella rùng mình, nhưng đôi mắt cô vẫn không chịu rời khỏi cha.

- Thế ra mày vẫn kiên quyết bảo vệ cái thằng lãng tử của mày? - Đanien hỏi với giọng không tin tưởng lắm.

Cô bé lẳng lặng gật đầu. Đanien phá lên cười:

- Carămba! - Hấn hét to lên nhìn vào "Thú Biển". - Con bé này đây can trường. Đúng là con gái một tướng cướp!

- Ta cần có con người ấy. - "Thú Biển" nói cụt lủn.

- Mày cũng thấy đấy! Nó có phải là người đâu! Nó là một thứ đồ chơi của Arabella. Chẳng dùng được vào việc gì. - Đanien nói.

"Thú Biển" chậm rãi nói:

- Thừa thuyền trưởng, thủy thủ trên tàu có vẻ như bị rối loạn. Tốt nhất là không nên giữ loại người này trên tàu.

- Cứ để cho Arabella lôi nó đi cho khuất mắt. - Đanien nói.

Nhưng "Thú Biển" không thỏa mãn. Hấn nhắc lại:

- Ta không thể để loại người này trên tàu được.

Đanien lấy tay ra hiệu, vẻ sốt ruột:

- Thôi đủ rồi! Nghe rõ chưa?

Thế là Hatxan lại bị nhốt trong phòng, khóa lại như cũ.

VỰC NƯỚC NGẦM

Arabella không muốn Hatxan bị nhốt kín một chút nào. Cô thích cùng với Hatxan đi dạo thoải mái. Nhưng lúc này cha cô đang giận dữ và rất khó tính. Thậm chí cha cô không thèm để ý đến cô nữa. Cứ mỗi lần cô thử nói chuyện về Hatxan là cha cô cắt ngang ngay lập tức.

- Nếu mày còn nhắc đến cái thằng vô tích sự ấy một lần nữa thì người nó sẽ bị lùn đi vì mất cái đầu - Đanien hét lên, và Arabella buồn rầu thấy rằng có nói tiếp nữa cũng vô ích.

Quả là lúc này Đanien đang rối óc lên. Mấy ngày hôm nay hắn cùng ngồi với "Chân Gỗ" và "Thú Biển" trong phòng sắp xếp kế hoạch tấn công. Ađanbe cứ chạy đi chạy lại từ gian bếp lên phòng thuyền trưởng tiếp tế cà phê để cho thần kinh của ba người được tỉnh táo. Khói thuốc lá sặc sụa trong phòng. Cả Đanien lẫn "Chân Gỗ" cứ liên tục nhồi thuốc vào tẩu.

Họ đang đụng đầu với một vấn đề nan giải. Phải làm sao như được chiếc tàu chiến tách khỏi tàu Matinda thì mới có thể tấn công tàu chở vàng được

- Ta phải nhử cho tàu chiến ra xa rồi đưa cả hai vào vực nước ngầm. - "Thú Biển" suy nghĩ mãi rồi mới nói như vậy.

- Ngốc lắm. - "Chân Gỗ" nói với giọng hậm hực - Tàu chiến chúng nó không bao giờ rời khỏi tàu Matinda dù chỉ là một sai. Thủy thủ trên tàu chiến có phải những loại người như chúng mày đâu. Bọn hải quân có kỷ luật rất nghiêm.

- Mày đã nghĩ tới vực nước ngầm rồi hả? - Đanien lăm bắm về ngầm nghĩ.

Vực nước ngầm là nơi đầy bí hiểm ở một vùng nào đó giữa biển khơi, nơi các loại tàu cứ tự nhiên bị mất tích không để lại một dấu vết gì và chưa hề có ai tìm ra nguyên nhân gây nên điều ấy. Tàu bè

đang đi một cách bình thường, nhưng đến chỗ đó thì không sao nổi lên mặt nước được. Đến một thanh gỗ cũng chưa chắc đã nổi lên được. Có thể là chỗ đó nước rất nông không đủ sức nâng bất cứ một vật gì lên mặt nước. Cũng có thể nơi đó có một xoáy nước mạnh kéo tất cả những vật đang nổi trên mặt nước xuống tận đáy. Chẳng ai biết giải thích thế nào. Cũng có thể là do đầu óc mê tín bịa đặt ra, nhưng phần lớn thủy thủ không tin vào điều ấy. Chính mắt Đanien và đồng bọn đã từng trông thấy một chiếc tàu biển mất tăm dạng khi đi vào vực nước ngầm. Họ đều nhìn thấy chiếc tàu chìm xuống nước nhanh như một chiếc xe chở nặng bị mất đà lăn từ vách đá dựng đứng xuống vực sâu.

Câu chuyện cái vực nêu ra không phải là một ý kiến tồi. Song làm sao nhử được hai chiếc tàu chiến ra khỏi tàu Matinda? Rồi lại dẫn nó đến chỗ vực nước ngầm? Một điều nữa là họ không biết đích xác chỗ vực nước ngầm ở quãng nào. Cái vực ngầm không phải chỉ đứng yên một chỗ mà nó cứ di chuyển dần không theo một hướng nào nhất định. Đó là chưa kể đến việc chính chiếc tàu đi như tàu khác lại bị vực ngầm lôi xuống đáy trước.

- Caramba! - Sau cùng Đanien lên tiếng, hấn đấm mạnh nắm tay xuống bàn làm bộ tách chén uống cà phê bằng sứ kêu lanh canh... - Đã làm cướp biển thì phải đương đầu với mọi rủi ro, và đôi khi mạng sống của chúng ta chỉ tùy thuộc vào một chi tiết nhỏ. Một kẻ cướp không được quyền lựa chọn cách sống nào khác. Ta phải tìm chỗ vực ngầm ấy một cách đích xác ngay bây giờ.

"Chân Gỗ" thoáng lộ vẻ không tán thành, hấn là con người không ưa những gì có tính bí hiểm.

Khi biết rõ sự nguy hiểm đang đe dọa, "Chân Gỗ" vẫn can đảm đương đầu. Nhưng câu chuyện về cái vực ngầm này có vẻ ma quái thì lại là chuyện khác.

Hấn lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ ta lại quan tâm đến một việc không chắc chắn như thế hay sao?

- Thế có ý kiến gì hay hơn không? - Đanien hỏi lại - Làm sao ta gạt bỏ hai tàu chiến đi được? Tàu chiến sẽ không đuổi theo tàu của ta đâu.

- Chắc chắn là như vậy - "Chân Gỗ" nói.

Đanien nhếch mép cười:

- Đúng là cả hai tàu chiến không đuổi theo nhưng sẽ có một cái đuổi theo nếu tàu của Đanien đang bị chìm dần vì một lỗ thủng. Các anh cũng biết là cái đầu của chúng ta đáng giá bao nhiêu rồi chứ?

"Chân Gỗ!" nhún vai. Hẳn chẳng có ý kiến gì hơn.

Tàu "Bọ Cạp" bắt đầu lao vào cuộc tìm kiếm vực nước ngầm. Vào một buổi chiều, tàu tiến gần tới nơi nghi có vực nguy hiểm. Toàn bộ thủy thủ tập hợp trên boong. Ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm trọng. Tất cả đều biết nguyên nhân vì sao họ phải tới nơi này.

Đanien gọi Adam lùn tới, nói:

- Mọi người đều biết mà thích đi du ngoạn bằng thuyền. Đây chính là cơ hội tốt cho mà. Hãy ngồi vào một cái thuyền rồi chèo đi trước mũi tàu này cho tới khi nào tìm thấy vực nước ngầm.

Mặt Adam lùn trắng bệch ra.

- Tôi... Tôi không thể làm được. - Hắn lắp bắp nói. - Đáy vực toàn là yêu tinh quỷ sứ. Đến đó là sa thẳng vào địa ngục.

- Nếu như mà gặp vận may thì hôm nay sẽ không thấy bóng ma quỷ nào cả. Trên thuyền chất đầy những thanh gỗ nhỏ. Mà cứ ném dần từng thanh một ra phía trước. Như vậy khi phát hiện được chỗ vực ngầm mà vẫn còn đủ thời gian chạy thoát... Mà phải hiểu là tao không tội gì để mất một cái thuyền nữa, hiểu chưa? Một cái đã bị mà cho đâm vào đá rồi.

Sau đó để động viên con người khốn khổ đang run rẩy kia, Đanien nói:

- Nếu mà tìm được chỗ vực nước ngầm thì mà có quyền trở lại thành một tên cướp thực thụ như cũ.

Toàn thể bọn cướp lặng lẽ theo dõi những động tác của Adam lùn trên mặt nước mênh mông nguy hiểm. Một số tên cho rằng Đanien đang bày ra một trò điên khùng. Chúng quan niệm là chó nên đùa với quỷ.

Tàu "Bọ Cạp" đứng dừng lại.

Chiếc thuyền yếu ớt và đơn độc lắc lư trên mặt biển chới chang. Trời nắng gắt. Một cơn gió nhẹ thổi lăn tăn mặt nước. Không một dấu hiệu nào tỏ ra có hiện tượng nguy hiểm kỳ bí. Cảnh vật vẫn yên tĩnh, bình lặng. Thế nhưng chẳng có tên cướp nào chú ý tới cảnh vật. Mọi con mắt đều dồn vào theo dõi Adam lùn.

Bằng một động tác vô cùng dè dặt, thận trọng, Adam lùn đưa mái chèo nhẹ nhàng đẩy thuyền đi. Hắn cố quăng những thanh gỗ thật xa về phía trước thuyền. Chưa thấy có gì xảy ra cả. Bỗng tiếng rú hết hồn của Adam lùn làm tất cả đều hoảng hốt. Chắc có một thanh gỗ vừa bị vực nước nuốt chửng. Mọi người đều nhìn thấy Adam lùn đang cố sức chống chọi bơi thuyền quay quanh chỗ đó nhưng đã quá muộn. Trong một phút, cả chiếc thuyền lẫn Adam lùn cùng bị mất tăm. Mặt nước vẫn bình lặng như cũ, không hề có dấu hiệu nào khác.

- Carămba! - Đanien hét to. - Lại mất thêm một thuyền! Mất thêm một người nữa!

Bọn cướp lại tíu tít cả lên. Chúng vội vã điều khiển con tàu quay ngược trở lại càng nhanh càng tốt. Con "Bọ Cạp" căng buồm rời xa vùng nước nguy hiểm.

Thế là bọn cướp đã tìm ra vực nước ngầm nhưng không kẻ nào ước lượng nổi tầm hướng khoảng cách từ chỗ tàu đến chỗ Adam lùn bị mất tích. Cũng chẳng ai biết được tốc độ di chuyển của vực nước ngầm.

ĐUÀ GIỜN VỚI TỬ THẦN

- Tôi không thạo về những loại vực nước ngầm này - "Chân Gõ" lắm lắm. Hấn đang đứng cạnh Đanien trên boong tàu. Cả hai cầm ống nhòm quan sát đoàn tàu chở vàng ở phía chân trời. Tàu "Bọ Cạp" chưa tiến gần được đoàn tàu đó. Phải chờ đợi thôi.

- Rồi mày sẽ thấy. Mọi việc sẽ khớp với kế hoạch. - Đanien đáp lại câu nói của "Chân Gõ" - Mày nên suy nghĩ về số vàng trên tàu Matinda thì hơn.

Arabella đang đứng gần hai người, cau mày lại khi nghe thấy tiếng "vàng". Đạo này tiếng ấy thường làm cho cô bối rối, phiền muộn trong lòng. Cô bé không đủ sức hiểu nổi tại sao bọn cướp lại có lòng tham vàng thái quá như thế, đến nỗi chúng quên hết mọi thứ khác trên đời. Vàng chỉ là một thứ kim loại nặng, màu vàng, có thể thôi... Bóng bầy và lạnh lùng. Ta không thể nói chuyện với nó được. Nó cũng chẳng cần quan tâm đến chuyện nó thuộc về ai. Hiển nhiên thứ kim loại màu vàng này bản thân nó chẳng có gì quan trọng. Nó chỉ quan trọng và quý giá bởi có nhiều người khao khát nó, lúc nào cũng to tưởng tới nó. Và thế là đầu rơi máu chảy cũng chỉ vì vàng. Mọi người như đồng tình với nhau ở một điểm là phải đánh nhau, giết nhau vì vàng. Thế rồi cuối cùng khi chiếm được nó trong tay, nó vẫn chỉ là một miếng kim loại nhẵn nhụi, lạnh lẽo, làm cho những kẻ còn chưa có nhìn vào một cách thêm muốn.

Tất cả những người mà Arabella từng quen biết đều có một lòng khao khát vàng đến cùng cực. Riêng Hatxan lại không thế. Vì vậy mọi người đều thù ghét Hatxan. Họ không sao sai khiến nổi Hatxan vì anh không có lòng ham muốn vàng. Cả cha cô cũng không có cách nào sai khiến nổi Hatxan. Hatxan không hề muốn trở thành kẻ cướp bởi vì vàng không phải là cái quan trọng bậc nhất đối với anh, Hatxan sẽ không nhúng tay vào tội ác vì vàng hay những thứ của cải giá trị khác. Arabella nhìn cha đắm đắm, trong lòng buồn bã. Sao

cha cô lại tham lam và độc ác như vậy? Có lẽ sống giữa kẻ cướp nên cha cô cũng trở thành kẻ cướp mà lại là tướng cướp. Phải chăng chẳng chỉ vì cha cô kết bạn với những loại "Chân Gỗ", thằng Húc, "Thú Biển", Halêluda và Mazipan? Nếu như cha cô kết bạn với những người như Hatxan thì có lẽ cha cô đã khác rồi.

Tuy nhiên, Arabella hiểu rất rõ rằng Hatxan và cha cô không bao giờ có thể trở thành những người bạn. Không ai có thể thay đổi tính nết dễ dàng thế được. Dù sao Arabella cũng không muốn để Hatxan thay đổi. Vậy thì cha cô phải thay đổi.

Đoàn tàu chở vàng từ từ tiến gần vào chỗ tàu "Bọ Cạp". Trên tàu "Bọ Cạp", mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng. Mỗi tên cướp đều đứng vào vị trí của mình. Ai nấy đều hiểu rõ nhiệm vụ được giao. Đanien bắt đầu hô những mệnh lệnh đầu tiên. Đột ngột chiếc tàu "Bọ Cạp" tăng tốc độ gấp đôi buồm căng gió lao vun vút về phía đoàn tàu chở vàng.

Chẳng mấy chốc đoàn tàu chở vàng đã thấy bóng tàu "Bọ Cạp" tới gần. Cả ba chiếc tàu cùng cố tăng thêm tốc độ. Nhưng tàu Matinda chở quá nặng nên hai tàu chiến đi kèm cũng phải giảm tốc độ.

Đanien ra lệnh kéo chiếc cò đầu lâu xương chéo lên. Con tàu "Bọ Cạp" đã lọt vào tầm nghe. Bọn cướp bắt đầu hô hoán dữ dội như ma hồn quỷ khóc làm cho máu như bị đông lại trong huyết quản của những ai nghe thấy. Tiếng hò hét lan xa trên mặt nước. Thủy thủ trên đoàn tàu chở vàng không còn hoài nghi gì nữa. Họ biết chắc sẽ phải đương đầu với một địch thủ thế nào. Sự đột ngột và hoảng hốt đã làm cho phía Đanien chiếm được ưu thế.

Nhận thấy không thể chạy mà vượt qua nguy hiểm, đoàn tàu chở vàng dừng lại. Ba chiếc tàu chuẩn bị sắp xếp đội hình trong tư thế phòng thủ tốt nhất. Hai chiếc tàu chiến quay về phía tàu "Bọ Cạp" đe dọa, còn chiếc tàu Matinda nấp sau hai tàu chiến.

Không hề giảm tốc độ, tàu "Bọ Cạp" cứ lao thẳng vào một chiếc tàu chiến. Mũi tàu nhọn bằng sắt gần như sắp đâm thẳng vào sườn tàu chiến bọc thép. Dường như chỉ trong nháy mắt là tàu "Bọ Cạp" đâm sầm vào chiếc tàu chiến. Bọn cướp hú lên như reo mừng thắng lợi.

Chiếc tàu chiến vẫn có ý chờ đợi. Nhưng đến phút cuối cùng, tàu "Bọ Cạp" bỗng đột ngột quay ngoắt theo hướng giữa tàu chiến và nơi có vực ngầm. Trước đó một phút, hai bên đều xả loạt đạn pháo đầu tiên. Một chiếc tàu chiến đã bị trúng đạn. Đó là chiếc tàu chiến ở phía xa hơn so với vực nước ngầm. Tàu "Bọ Cạp" đã cố ý chĩa súng bắn vào tàu đó theo kế hoạch đã định, còn để lại chiếc tàu kia nhằm nhử cho nó đuổi theo.

Tàu "Bọ Cạp" cũng bị trúng đạn, song không hề hấn gì. Thế nhưng trong tàu cướp lại có khói lửa bốc lên. Bọn cướp được lệnh đốt lửa vào những chảo dầu chuẩn bị từ trước. Từ đằng xa nhìn vào, người ta có cảm tưởng là tàu "Bọ Cạp" bị thương nặng

Tàu "Bọ Cạp" chao đảo một cách khéo léo khi quay mũi hướng về phía vực nước ngầm kèm theo tiếng kêu la âm ỉ như than vãn, rên rỉ của bọn cướp nhằm tạo nên một cảm giác là tàu cướp đang cố chạy thoát khỏi tầm bắn của hai chiếc tàu chiến.

Phút quyết liệt đã tới. Chiếc tàu chiến liệu có đuổi theo hay không? Liệu mọi việc xảy ra có khớp với kế hoạch đã định hay không? Và nếu khớp thì tàu nào sẽ bị mất hút trong lòng vực thẳm? Mọi con mắt đổ dồn về phía tàu chiến. Tình trạng căng thẳng đến cao độ.

Arabella ngồi nấp kín trong cái ổ quạ của cô. Cô không hiểu là mình có mong cho chiếc tàu chiến kia đuổi theo hay là không. Nếu tàu chiến không đuổi theo, nó sẽ tránh khỏi thảm họa. Nhưng nếu tàu chiến đuổi theo thì mọi việc đều có thể xảy ra. Bởi vì Arabella biết rõ là "Bọ Cạp" đang nhử cho tàu chiến lao vào vực nước ngầm.

Arabella nhìn vào chỗ cha cô. Đanien đang đứng khoanh tay trước ngực, căng mắt nhìn về phía tàu chiến. Chợt cô nhìn thấy nụ cười thắng lợi thoáng trên môi cha cô. Arabella vội liếc về phía đoàn tàu chờ vàng. Quả nhiên, chiếc tàu chiến không sao nén được cảm dỗ, đã bắt đầu đuổi theo chiếc tàu cướp bị hỏng. Tàu chiến không sợ mắc phải động tác giả của tàu cướp vì phía trước là làn nước biển mênh mông không có bóng dáng một con tàu nào khác. Cũng không thể có con tàu nào trợ chiến cho "Bọ Cạp" đang ẩn dưới nước; thuyền trưởng tàu chiến không hề có ý nghĩ gì về vực nước ngầm, và nếu có thì ông ta cũng chẳng bận tâm. Những người thủy thủ không có thói

quen tin vào những điều mê tín dị đoan. "Bọ Cạp" vẫn lướt đi theo tốc độ cũ. Phía mũi tàu, Halêluda đang giương cung bắn những mũi tên đuôi cắm lông chim về phía trước. Đanien và "Chân Gỗ" đứng trên boong tàu theo dõi những mũi tên lao xuống qua ống nhòm. Những mũi tên nổi lên trên mặt nước này sẽ giúp họ xác định được đâu là vùng nước nguy hiểm.

Chiếc tàu chiến vẫn đuổi theo "Bọ Cạp". Đại bác trên tàu chiến lại bắn ra hàng loạt. Một viên đạn trúng vào đuôi tàu "Bọ Cạp" làm nó bị toác một miếng khá lớn. Chiếc tàu cướp bỗng lắc ngang một cái. Mọi người trên tàu không phân biệt được có điều gì khác với cái rung mạnh của thân tàu khi bị trúng đạn. Song Đanien biết rõ con tàu như hiểu rõ bản thân mình. Hắn cảm thấy con tàu sắp tới gần chỗ vực ngầm. Ngay lúc ấy "Chân Gỗ" hét lên một tiếng. Một mũi tên của Halêluda bắn ra đã chìm ngấm.

Đanien hạ lệnh kéo buồm xuống ngay tức khắc. Chiếc tàu chiến đang tiến gần với vẻ thắng lợi. Thủy thủ trên tàu chiến đã nắm rõ toàn bộ bọn cướp trên tàu "Bọ Cạp". Bọn cướp cũng nhìn thấy thủy thủ trên tàu chiến đang tản đi từ phía giữa con tàu sáng loáng. Họ có vẻ chùng chình vì không muốn phí thêm những viên đạn đại bác. Chỉ vài phút nữa thôi là vấn đề sẽ được quyết định.

Trên tàu chiến, cánh thủy thủ cho rằng sự bất động trên tàu cướp chứng tỏ có dấu hiệu muốn đầu hàng. Trong bộ quân phục sĩ quan lộng lẫy thuyền trưởng tàu chiến nhắc loa lên nói oang oang qua làn nước:

"Hỡi Đanien! Chớ để cho người ta phải nghiền nát mi ra như cám! Ta muốn bắt sống mi! Toàn thế giới ai cũng mong được nhìn thấy mi là một tên quỉ sứ hung ác như thế nào?".

Nghe tiếng loa, Arabella co rúm người lại, mặc dù cô bé biết rằng thuyền trưởng tàu chiến kia không bắt nổi cha cô. Nếu kế hoạch của bọn cướp thất bại, tàu "Bọ Cạp" sẽ chìm ngấm dưới đáy vực và tàu chiến không bao giờ có thể tóm được nữa. Nhưng nếu như Đanien chiến thắng trận này thì những lời của thuyền trưởng tàu chiến kia cũng có thể trở thành sự thực.

Phút quyết định đã tới.

Tàu "Bọ Cạp" cố tiến sát hơn nữa đến chỗ vực nước ngầm cốt làm cho thuyền trưởng tàu chiến khi nhận thấy cần phải thay đổi hướng thì đã quá muộn. Thế rồi tàu "Bọ Cạp" bỗng quay ngoắt sang một phía, con tàu chiến cứ lao thẳng về phía trước. Những mũi tên cắm lông của Halêluda vẫn nổi trên mặt nước về phía tay phải...

Bọn cướp bị một phen kinh hoàng rùng rợn. Đối với chúng quả là một sự liều lĩnh quá sức. Không phải chúng sợ hãi với cái chết mà chúng hoảng sợ vì tưởng tượng thấy lũ ma quỷ chập chòn dưới đáy vực. Cả tên Halêluda trông cũng xám ngoét lại. Từ đôi lông mày rậm của "Chân Gỗ", những mồ hôi chảy xuống ròng ròng. Chỉ một mình Đanien là bình tĩnh. Nắm chặt bánh lái trong tay, hắn theo dõi chiếc tàu chiến một cách lặng lẽ. Lúc này tàu chiến đang tăng tốc độ. Đã đến lúc phải bắt sống tàu cướp, thuyền trưởng tàu chiến không muốn rời quá xa tàu Matinda chở vàng hơn nữa.

Tàu "Bọ Cạp" đang ở trong tầm tay, thuyền trưởng tàu chiến mỉm cười hài lòng, ông ta không thể nhận ra đám khói trên tàu "Bọ Cạp" là do những chảo dầu bốc lửa trên boong, ông ta cho rằng tàu cướp đang cố đem hết sức lực cuối cùng để chạy trốn một cách tuyệt vọng.

Đanien đã lái ngoặt con tàu sang phía phải. Với những tiếng ken két, răng rắc nổi lên, tàu "Bọ Cạp" lướt ngang qua trước mũi tàu chiến. Viên thuyền trưởng của tàu chiến tự tin mỉm cười khi thấy tàu cướp quay ngoắt như thế, ông ta chẳng cần phải vội vàng lái ngoặt theo vì con tàu "Bọ Cạp" đang bốc lửa kia coi như đã nằm gọn trong tầm tay của ông. Chiếc tàu chiến cứ lướt nhanh với tốc độ cũ một quãng nữa.

Thế rồi sự việc diễn ra trước mắt mọi người. Chiếc tàu chiến đang lao vun vút bỗng bỗng nhào xuống như rơi từ vách đá cao xuống vực và không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Vài giây sau, mặt nước lại yên tĩnh và phẳng lặng như cũ. Cũng không có đến một xoáy nước như vẫn thường thấy khi có một chiếc tàu bè đắm. Dường như ở khoảng đó chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Halêluda vội làm dấu thánh giá. Những tên cướp khác đổ mồ hôi lạnh và run bần bật như những con ngựa đua bị chết giấc khi về tới đích.

Qua những làn khói lửa, Arabella nhìn cha cô. Song cô không nhận thấy một nét nào biến đổi trên khuôn mặt đó cả.

THUYỀN TRƯỞNG TÀU MATINĐA

Bọn cướp hồi tỉnh lại cũng nhanh. Chúng đã hoàn thành một công việc quá sức tưởng tượng và bây giờ chúng hoàn toàn khuất phục, tuân theo mọi mệnh lệnh của tướng cướp Đanien. Chúng nhanh nhẹn quăng những chảo dầu đang cháy xuống biển, rồi rú lên vì thắng lợi. Sau đó chúng quay về phía con tàu chở vàng. Hai chiếc tàu còn lại vẫn đứng ở chỗ cũ. Dĩ nhiên thủy thủ trên cả hai tàu đều theo dõi diễn biến xảy ra. Lúc thấy bóng tàu "Bọ Cạp" quay lại, tàu Matinđa liền chạy trốn. Chiếc tàu chiến còn lại cũng chạy theo. Sự biến xảy ra trước mắt khiến cho ai nấy thəm nhủ rõ ràng là bọn cướp liên minh với quỷ dữ.

Tàu Matinđa không chạy nhanh được. Chẳng mấy chốc tàu "Bọ Cạp" đã đuổi tới nơi. Chiếc tàu chiến đành dừng lại đương đầu với tàu cướp. Dù sao, về mặt quân số và đạn dược, tàu chiến hơn hẳn tàu "Bọ Cạp". Song một vấn đề nghiêm trọng là toàn bộ thủy thủ trên tàu chiến đang ở trong tâm trạng hoảng sợ trước sự việc mới xảy ra mà họ không sao hiểu nổi. Trận đánh chưa bắt đầu nhưng thủy thủ đã mất lòng tin là họ có thể thắng. Thế là trong thực tế Đanien còn hung hãn và hiểm độc hơn nhiều so với lời đồn đại về hắn. Có thể Đanien đã liên minh được với quỷ dữ chứ nếu không thì sao giải thích được sự việc mà họ vừa mới được nhìn tận mắt. Trên đoàn tàu cũng đã có người từng nghe nói đến vực nước ngầm. Và dù cho trên thực tế có cái vực như thế cũng là một điều đáng sợ, nhưng vẫn không ghê rợn bằng ý nghĩ là vực nước nguy hiểm đó lại nằm dưới quyền điều khiển của tướng cướp Đanien. Điều ấy đủ làm cho một người dũng cảm nhất cũng phải sồn da gà. Ai mà biết được trong ống tay áo của tên Đanien phù thủy kia còn có những phép gì chưa tung ra?

Cuộc chiến đấu với chiếc tàu chiến thật dễ dàng. Còn dễ hơn là đương đầu với một tàu buôn cũ kỹ. Dưới quyền chỉ huy của Đanien, bọn cướp biển với những nét mặt hung dữ, tàn ác ào ào xông tới như

một bày quỷ dữ từ địa ngục hiện hình đã nhanh chóng làm tê liệt sức chiến đấu của thủy thủ trên tàu chiến. Sau khi đã tước hết vũ khí, Đanien hạ lệnh giam toàn bộ tù binh xuống hầm tàu. Sau đó là xử đến tàu chở vàng Matinda.

Đối với tàu Matinda, cuộc đụng độ còn dễ dàng hơn. Khi bọn cướp nhảy hết lên boong tàu thì những người trên tàu này đang xô đẩy nhau ngã dúi dụi. Họ bị bọn cướp lừa vào một góc như xua đàn cừu đang trong cơn hốt hoảng. Những khẩu đại bác trên tàu Matinda không thấy bắn ra một phát đạn nào. Điều ấy càng làm cho mọi người tin rằng tưởng có Đanien có một uy lực của ma quỷ. Rồi đến những trận nôn ọe, chướng bụng mà toàn bộ thủy thủ trên tàu này mắc phải, họ cũng không cho là do nguyên nhân tự nhiên nữa. Chẳng một ai nghi ngờ bàn tay của Pêdrô cao kều và Abraham mụn cóc.

Chỉ có một người trên tàu này không hốt hoảng, đó là thuyền trưởng tàu Matinda lão luyện trong nghề đi biển, được mệnh danh là con sói già trên mặt biển. Ông ta biết rằng dù cho Đanien có hung hãn và độc ác đến đâu chẳng nữa thì hắn vẫn là con người bằng xương bằng thịt. Thuyền trưởng không thể tin được chuyện ma quỷ. Khi Đanien cùng mấy tên cướp thân tín bước vào phòng chỉ huy của thuyền trưởng tàu Matinda thì thấy ông ta đang đứng sau cái bàn, chĩa thẳng họng súng về phía Đanien.

Đây là khẩu súng duy nhất trên toàn bộ Con Tàu Matinda dám chĩa thẳng vào bọn cướp.

- Tao đang tự hỏi không biết một viên đạn bình thường có giết nổi mày không? - Thuyền trưởng nói một cách mỉa mai rồi lấy ngón tay bóp cò. Không một viên đạn nào bắn ra cả. Bàn tay nhanh nhẹn của Pêdrô cao kều đã mớ vào khẩu súng của thuyền trưởng từ trước rồi. Bọn cướp đều biết rõ điều ấy, nhưng Arabella không hề biết. Cô bé thấy khẩu súng đe dọa tính mạng cha mình liền nhảy vọt từ sau lưng Đanien. Sự xuất hiện đột ngột của cô bé làm cho "con sói già trên biển cả" giật thót mình. Ông ta không ngờ đến chuyện này.

Lúc ấy, Arabella đã nhảy thoát đến giằng lấy khẩu súng, rồi cài luôn vào cạp quần của mình.

Hành động nhanh vun vút của Arabella làm cho bọn cướp khoái trá. Lúc này, khi nỗi hiểm nguy chết chóc đã lùi xa và việc chiến thắng đoàn tàu chở vàng dễ dàng một cách quái lạ đã làm cho bọn cướp cảm thấy tất cả như một trò đùa thú vị. Tất cả bọn chúng đều sống sót, và món vàng quý giá đã nằm gọn trong tay chúng một cách an toàn.

- Arabella! Còn đợi gì nữa. Cho hẳn một viên thôi - Mazipan vui vẻ hét lên. - Chính mắt cô cũng thấy là hẳn định giết cha cô đấy thôi.

Arabella nhìn trừng trừng vào thuyền trưởng tàu Matinda. Ông ta có bộ râu rậm khá đẹp và đôi mắt nghiêm nghị. Thuyền trưởng biết mình sắp chết. Nhưng cô gái nhỏ đứng trước mặt kia đã làm cho ông bối rối. Chẳng lẽ một tay từng trải sông hồ như ông mà lại chịu chết vào tay một con bé con chưa ráo máu đầu, chỉ bằng tuổi những đứa trẻ chăn gà, cắt cỏ cho thỏ ăn trong làng quê của ông thôi ư?

Bọn cướp giục giã:

- Nào, bắn đi!

Lúc ấy Pêđrô cao kêu mới nói:

- Súng không có đạn đâu. Chính tôi đã lấy ra rồi.

Viên thuyền trưởng giật mình quay lại:

- Đồ chó đẻ! Mày lại đi nổi giáo cho giặc hả? - Ông ta nói bằng một giọng khinh bỉ. - Có lẽ cũng chính mày làm tắc các nòng pháo đấy chẳng?

- Đúng như thế. - Pêđrô nhếch mép cười. - Tao và cả thằng Abraham mụn cóc.

Mazipan chế nhạo:

- Lẽ ra ông phải chọn người cho cẩn thận, ông thuyền trưởng ạ.

Halêluda đặt một khẩu súng vào tay Arabella nói:

- Nào, bắn đi! Đã đến lúc cô tập sự được rồi đấy.

Arabella nhìn cha vẻ hoảng sợ. Đanien cười to lên. Chẳng lẽ cha mình cũng muốn để cho lương tâm mình bị nhơ nhuốc vì phải bắn vào một con người không có gì tự vệ như viên thuyền trưởng này ư?

Dĩ nhiên là cha cô muốn vậy. Cha cô là một kẻ cướp, một tướng cướp hung hãn và tàn ác, là Đanien mang biệt danh "Cò Súng". Còn cô, Arabella là con gái của tướng cướp đó.

Bọn cướp lại giục giã:

- Nào, bắn đi! Cho hẵn một phát!

Tự dưng Arabella trào nước mắt. Và qua làn nước mắt cô thấy viên thuyền trưởng già nhìn cô thương hại. Sao hoàn cảnh lại trở trêu như vậy? Chỉ có một con người duy nhất trong căn phòng này là cảm thấy thương xót cô, thế mà chính người đó lại đang chờ chết vì tay cô!

- Đừng có khóc như con nít thế nữa! - Đanien nói. Hẳn rất ghét nước mắt - Mà có phải là con gái của tao hay không?

Arabella đứng lặng, nức nở:

- Con không muốn làm như thế! - Arabella nói.

- Để cho con bé yên! - Thuyền trưởng tàu Matinda lên tiếng. - Chúng mày không còn người nữa hay sao mà phải để cho bàn tay một đứa trẻ nhúng vào máu?

Đúng lúc ấy một phát súng nổ giòn, Đanien đã bắn. Viên thuyền trưởng già ngã gục xuống bàn.

Đôi mắt Đanien nẩy lửa. Hẳn gầm lên:

- Cút đi cho khuất mắt tao!

- Còn chúng mày quay vào việc đi. - Hẳn quát bọn cướp.

Bọn cướp bắt đầu chuyên chở những thỏi vàng nặng từ tàu Matinda sang tàu "Bọ Cạp".

Đạn dược và vũ khí trên tàu chiến đã tăng cường thêm sức mạnh khá lớn cho bọn cướp.

Halêluda thở dài:

- Từng này đạn dược vũ khí mà cũng bị nằm dưới đáy biển, tiếc thật!

Đanien ra lệnh cho "Thú Biển" bổ sung thêm ba người, số còn lại cứ để cho chìm xuống đáy biển theo hai chiếc tàu.

Con tàu "Bọ Cạp" chở nặng từ từ tiến về phía hòn đảo có rừng cây rậm rạp. Đó là nơi ẩn náu gần nhất, lọt ra ngoài những tuyến đường hàng hải. Nơi đây bọn cướp đã xây dựng những "tổ ấm" đầy đủ tiện nghi trong những hang núi hoặc những ngôi nhà nhỏ.

Sau một trận căng thẳng như vậy, bọn chúng cần được nghỉ ngơi cho giãn xương cốt.

CHẾT LÀ CÁI GÌ

Tàu "Bọ Cạp" buông neo trong một vịnh kín. Tuy thế không một tên cướp nào muốn lên bờ. Chẳng kẻ nào muốn rời xa những thỏi vàng và để mặc cho con tàu quý giá này trong tay mấy tên được cử canh gác. Chẳng nên tin tưởng vào ai cả.

Vì vậy, Đanien hạ lệnh mở những thùng rượu rum chiếm được trên tàu Matinda để khao quân ngay trên tàu. Bọn cướp đang khát cháy cổ sau một trận căng thẳng thần kinh.

Chỉ có Arabella cùng với Hatxan bơi vào bờ trên một chiếc thuyền con. Arabella không muốn nhìn mọi người uống rượu say khướt. Cô bé cũng lo sợ một điều là nhớ có một tên cướp nào đó đang say túy lúy chợt nhớ đến Hatxan thì lúc đó cô biết nhờ cậy vào ai. Tốt nhất là đi cho khuất mắt chúng.

Hatxan và Arabella chèo thuyền ghé sát bờ rồi đi dạo trong rừng. Con đường cứ lên dốc dần. Ngôi nhà nhỏ của Arabella có đám cây che lấp. Nó ở sát ngay cửa hang của Đanien. Trong hang ấy cũng có một góc nhỏ của riêng Arabella ngăn cách với gian chính bằng một tấm bình phong Nhật Bản có màu sắc đẹp đẽ. Có những lúc cha cô bảo cô phải ra ngoài. Chuyện đó thường xảy ra khi trong hang có tổ chức cho bọn cướp bày trò tiêu khiển bừa bãi. Đôi khi bọn cướp mang theo vài tên nô lệ, cả trai lẫn gái bắt được trên tàu mà chúng cướp đoạt của cải, để tham gia vào cuộc vui trong hang. Trong những hoàn cảnh như vậy Arabella không muốn ở trong hang một chút nào. Cô rất ghét những trò tiêu khiển như thế.

Hai người lẳng lặng dạo gót qua khu rừng rồi đi tới ngôi nhà. Vào trong nhà chẳng ai nói với ai nhiều lời như mọi khi, mỗi người như đang bận ngẫm nghĩ về những ý tưởng riêng. Cô cố tưởng tượng cái thế giới ấy nó sẽ như thế nào, rồi cô lại nghĩ là sau này mình sống trong thế giới đó ra sao. Sự thực thì sống và chết là hai từ trái nghĩa nhau.

- Cháu sợ. - Arabella nói.

- Thế cháu có sợ khi sinh ra trên trái đất này không? - Hatxan hỏi. - Cháu đã phải đương đầu với bao chuyện rắc rối rồi. Hay có lẽ nhớ lại một điều gì tồi tệ đã đến với cháu khi cháu mới ra đời chẳng?

- Cháu không nghĩ thế. Cháu không thể nhớ được.

- Cái chết không phải là cái gì ghê gớm và đáng sợ lắm đâu khi nó đến đúng lúc.

- Thế khi nào thì đúng lúc?

- Khi cuộc đời của một con người đã để lại đằng sau. Khi người đó đã sống một cuộc sống của trẻ con, của người lớn và của một người già. Khi người đó đã hoàn thành được những gì định làm trong cuộc đời mình. Khi đó cái chết không đáng sợ nữa.

Arabella lại thở dài.

- Những gì con người định làm trong cuộc đời của mình?

- Người đó phải trân trọng đối với mọi cái đang sống, bởi vì chính người đó cũng đang sống trong một thế giới đầy rẫy những vật đang sống. Nếu con người biết rằng cuộc sống của mình vẫn còn tiếp tục khi đó cái chết không đe dọa nữa.

- Làm sao mà cháu làm thế được, chú Hatxan? - Arabella hỏi một cách buồn buồn - Chú càng nói càng nói bao nhiêu thì cháu lại càng thấy rõ những kẻ cướp thật là khủng khiếp. Kẻ cướp đi giết người ta khi người ta chưa sống hết cuộc đời. Chúng chẳng đếm xỉa gì tới mọi người, chẳng coi cuộc sống ra gì cả. Cái mà chúng chú trọng nhất là vàng. Thế mà vàng lại là vật không sống. Khi chúng chết thì cái còn lại chỉ là một đồng vàng mà thực sự chẳng có ai cần đến nó. Mọi người sẽ dễ thở biết bao nếu có rất ít kẻ cướp trên thế giới này. Cháu rất buồn và đau khổ vì cha cháu, chú Hatxan ạ.

Arabella đứng dậy bước ra ngoài. Cô bé cố cầm nước mắt mà không nổi, trong lòng cô quá nhiều nỗi đau buồn. Cô bé cứ nhìn trân trân về phía tàu "Bọ Cạp" đang đỗ dưới vịnh kia, nơi bọn cướp đang ngụp lặn trong men rượu và huênh hoang khoác lác về những chiến tích của mình. Với rượu say và sự khoác lác, chúng cố đẩy lùi xa nỗi

sợ hãi bí ẩn đang lớn vùn quanh chúng, một nỗi sợ làm cho thần kinh chúng luôn luôn căng thẳng và cáu bẳn.

Chúng sống một cuộc đời tồi tệ. Chúng đã chấp nhận bạo lực làm quy luật của cuộc sống. Đó là một sai lầm không sao cứu vãn nổi.

CHIẾC NHÃN HÌNH CON RẮN

Arabella cứ năn nỉ xin ha cho phép Hatxan sống ở ngoài như trước.

- Hatxan là một con người đang sống. - Cô nói. - Không nên để người ta sống trong cái xó tối ấy.

Đanien có vẻ thú vị, hỏi lại:

- Hẳn là ai?

- Là một người đang sống. - Arabella nhắc lại bằng một giọng chắc chắn. - Con phải chăm sóc Hatxan. Cứ ngồi mãi trong cái xó bị khóa ấy thì cũng đâm ra ngớ ngẩn thôi.

- Thế là thằng ấy đã nhét được ý nghĩ như thế vào đầu mày rồi đấy. - Đanien nói. - Nhưng ít nhất thì hẳn cũng đã dạy cho mày biết về toán và thiên văn. Đó là cái mà người đi biển phải biết. Đấy, mày có thể đem nó ra nếu chúng nó không đối xử tệ với nó nữa. Nó là của mày, mày trông nom nó là việc riêng của mày.

Bọn cướp trông xám ngoét sau khi ăn mừng thắng lợi, nhưng chúng có vẻ vui tính và sôi nổi. Việc chiếm đoạt được Con Tàu Matinda làm cho tinh thần chúng được nâng cao hơn và có vẻ tự tin hơn. Chơi nổi với hai tàu chiến rồi chiếm tàu Matinda cùng một lúc là một việc chỉ có người của Đanien mới làm nổi. Nó đòi hỏi phải có mưu lược liều lĩnh và quyết tâm. Chắc chắn là người dưới quyền chỉ huy của Đanien, một tướng cướp biệt danh "Cò Súng" không biết đến sợ hãi là gì, chúng đã trở thành một băng cướp mạnh nhất trên khắp đại dương. Chúng làm cho mọi người đều kinh hoàng. "Đuôi Sam Sắt" và đồng bọn địch thủ chính của chúng chỉ như ánh trăng mờ nhạt trước ánh mặt trời rực rỡ.

Pêđrô cao kêu và Abraham mụn cóc chắc sẽ sung sướng được nhập bọn với chúng trên tàu "Bò Cạp" này. Trong lúc đang ăn uống vui vẻ,

chúng nhắc đến việc ấy với Đanien. Đanien lúc ấy đã quát lên, đôi mắt rực lửa đỏ ngầu vì rượu:

- Tao không cần một tên do thám nào của Pađrônê ở đây cả! Mà tao còn nhớ hình như chính Pađrônê cũng không cần đến chúng mày nữa đâu. Tao cũng chẳng biết làm cái gì đối với chúng mày bây giờ.

Thằng Húc đang ngồi bên cạnh, nhếch mép cười bí ẩn. Nó lẳng lẳng lòi cả hai tên kia đi. Rồi từ đó không ai nhìn thấy chúng đâu nữa.

Bọn cướp lại bận rộn trong việc chuyển món hàng mới về hang chứa của. Kẻ nào cũng hăm hở muốn nhìn thấy đồng vàng của mình to lên thêm, khi được chia phần của cái cướp được trên tàu Matinda. Nhiều đứa còn tiếc là không có ai bị chết trong trận vừa rồi. Bây giờ chỉ có phần vàng của Ađam lùn là sẽ chia thêm cho mỗi người một tí. Ađam lùn mới mang theo một phần nhỏ số vàng của khi định chạy trốn.

Lần này công việc trong những đường hầm chiếm khá nhiều thời gian, vì những thỏi vàng trên tàu Matinda rất nặng. Phần vàng để lại trên tàu "Bọ Cạp" dành cho Pađrônê cũng là một món khá lớn.

Cuối cùng, phút mong đợi đã tới. Cánh cửa kho vàng ken kết nhấc lên, bọn cướp xô nhau chạy về phía đồng của cái của chúng. Điên lên vì sung sướng, mỗi tên cướp đều lấy tay mân mê vàng bạc châu báu của mình. Giò cao điểm đã tới.

Một lò than hồng được đặt ở giữa hang. Người ta đặt một miếng thép bằng phẳng lên trên lò. Những thỏi vàng cướp được trên tàu Matinda được nung nóng lên. Đanien, "Chân Gỗ" và "Thú Biển" bắt đầu chặt những thỏi vàng chia đều cho mọi người.

Những mẫu vàng còn nóng hồi làm cho bọn cướp sáng khoái. Kẻ thì để những mẫu vàng vào trong cổ áo sơ mi rồi rút lên vì sung sướng khi thấy vàng lướt xuống ngực hoặc lưng mình. Đứa thì áp những mẫu vàng còn nóng lên mặt làm cho mặt nóng bừng lên vì sung sướng và ấm áp như vừa uống xong cả một bình rượu đầy. Halêluda cố nhét đầy vàng vào mồm, vét chỗ còn lại ôm vào lòng rồi ngồi xuống cạnh đồng của cái của hắn, nở một nụ cười điên dại.

Khi số vàng trên tàu Matinda đã chia xong, "Chân Gỗ" và "Thú Biển" kéo đồng của cái của tên Adam lùn ra giữa hang. Đồng của cái khá lớn, vì Adam lùn đã sống lâu năm trên tàu "Bọ Cạp".

Danien bắt đầu phân chia. Khi đưa cho Mazipan một nắm nhẫn, hắn bỗng chú ý tới một cái nhẫn đặc biệt. Nó như một con rắn cuộn tròn đầu ngóc lên. Đôi mắt rắn long lanh. Một mắt có gắn hồng ngọc đỏ chói, mắt bên kia gắn bích ngọc xanh biếc tạo cho cái nhẫn hình con rắn này một vẻ lạ kỳ.

- Caramba! - Danien nói, cầm cái nhẫn từ mấy ngón tay. - Cái nhẫn này cứ luôn luôn lọt vào tay ra. Xem nào. Đầu tiên nó thuộc về tay thằng Rinandô đầu hói. Sau đó vào tay thằng Samurai. Từ tay Samurai nó lọt sang tay thằng Báo, rồi đến thằng "Phù Thủy". Bây giờ lại thấy ở trong đồng của cái của Adam lùn.

Mazipan vồ lấy chiếc nhẫn.

- Thuyền trưởng sẽ không còn được trông thấy cái nhẫn này lần nữa đâu. - Hắn nhe bộ răng trắng nhơn ra nói. - Không một ai ở đây còn sống sót để nhìn thấy cái ngày mà đồng của cái của tên Mazipan này bị chia ra, vì vậy chó có nên hy vọng. Cái làm cho kẻ khác bị bất hạnh sẽ làm cho ta gặp may mắn. Mazipan đeo chiếc nhẫn vào ngón tay rồi cứ ngăm ngía mãi. Đôi mắt con rắn long lanh một cách bí ẩn trong ánh lửa chập chờn. Tên Mazipan như đang bị thôi miên.

CON THUYỀN BAY NGƯỜI ĐỨC

Hai hôm sau, tàu "Bọ Cạp" lại nhổ neo. Bọn cướp lưu luyến không muốn rời khỏi kho vàng, nhưng dù sao chúng cũng yên tâm lên đường vì cái hang chứa của này được khóa lại vô cùng kỹ lưỡng.

Vào một buổi chiều, bọn cướp nhìn thấy một chiếc tàu lạ đang tiến gần về phía chúng. Chiếc tàu này có vẻ như khinh thường cả quy luật của tự nhiên, cứ việc đi ngược gió. Buồm vẫn đang treo trên cột. Nhìn qua ống nhòm không thấy một bóng người nào trên con tàu ấy. Mặt biển lặn tăn gợn sóng vì có gió thổi, thế mà xung quanh chiếc tàu kia mặt nước lại im lìm phẳng lặng.

- "Thuyền bay người Đức" - "Chân Gõ" rít lên và chửi rủa. - Không một thủy thủ nào muốn gặp chiếc "Thuyền bay người Đức", một chiếc tàu ma có lời nguyền cứ lướt đi như bay trên mặt biển một cách vô định và đem lại điều bất hạnh cho kẻ nào chẳng may nhìn thấy nó.

"Chân Gõ" vội nói với Đanien:

- Ta đổi hướng đi. Con tàu tai họa kia làm tôi rùng cả mình.

Nhưng Đanien có thừa can đảm và đầy tự tin không muốn đổi hướng chút nào. "Con Tàu Ma" vẫn đang tiến gần về phía "Bọ Cạp" với một tốc độ nhanh hơn.

- Có khi nó muốn báo cho ta biết điều gì chẳng? - Đanien nói, nhếch mép cười. - Dù sao nó cũng là kẻ báo trước tin tức cho ta. Ta hãy tiến gần hơn nữa.

- Đừng có mời tai họa đến! - "Chân Gõ" nói, rồi thốt lên hàng tràng những câu chửi rủa.

Đanien chẳng để ý gì đến hấn. Hai con tàu sát gần nhau thêm. Bỗng "Con Tàu Ma" dừng lại. Đanien cũng hạ lệnh dừng tàu.

Con tàu lạ kia hình như không có ai điều khiển. Chẳng có bóng dáng người nào trên boong tàu. Bọn cướp trên tàu "Bọ Cạp" đi quanh hàng lan can, nửa như bị phấn khích nửa như hoảng sợ. Trong tâm trạng của những kẻ vừa mới chiến thắng, bọn cướp vẫn hăm hùng khi nhìn thấy bóng "Con Tàu Ma". Nhưng dưới sự chỉ huy của thuyền trưởng Đanien, chúng cảm thấy không có gì trên đời này đe dọa nổi chúng. Và lại "Con Tàu Ma" không lộ vẻ gì ác cảm đối với chúng.

Đanien bắc loa lên tiếng gọi:

- Ô hô! Có ai ở trên boong không?

Không một tiếng trả lời. "Con Tàu Ma" vẫn im ắng bất động. Buồm và dây dợ vẫn rủ xuống, trong khi trên tàu "Bọ Cạp" bọn cướp phải giữ buồm cho căng để con tàu khỏi chuyển động.

- Ta phải chuồn trước thôi! - "Chân Gỗ" nói.

Nhưng Đanien vẫn không đổi ý. Hắn hướng về bọn cướp đang tụ tập trên boong tàu kêu gọi:

- Có đứa nào dám sang đó thám thính không? Biết đâu lại chẳng thấy có vật gì quý giá sót lại đây!

- Sao lại không nhỉ? - Mazipan la to lên một, cách mạnh bạo. - Tôi đi đây!

Halêluda lộ vẻ không tán thành:

- Mà yên cái đầu rồi à? Nhỡ nó căng buồm lên kéo thẳng mà xuống địa ngục thì sao?

Mazipan cười to.

- Nào, có đứa nào theo tao không? - Hắn nhìn quanh hỏi. - Chớ nên để mất cái thời cơ ngàn năm có một này. Dễ thường ngày nào chúng mà cũng được thấy "Con Tàu Ma" đứng trước mũi như thế này chắc?

Hai người bước ra. Đó là hai tên thủy thủ trên tàu Matinda mới được nhập bọn. Chúng vẫn đang bị choáng váng vì sự thay đổi đột ngột trong cuộc sống; giờ đây chúng cảm thấy chẳng có gì là quá khó khăn và quá khủng khiếp nữa. Được nhập bọn với băng cướp

trên tàu "Bọ Cạp" của tướng cướp Đanien chắc cũng làm tăng thêm sức mạnh cho chúng.

Một chiếc thuyền con được hạ xuống nước. Ba tên cướp khua mái chèo âm ỉ bơi về phía con tàu được gọi là "Thuyền bay người Đức". "Con Tàu Ma" vẫn đứng lặng lẽ và im ắng như cũ. Xung quanh nó là một vùng nước phẳng lặng, dường như gió không hề làm cho nước nổi sóng lăn tăn như ở chỗ khác. Bọn cướp trên tàu "Bọ Cạp" căng mắt ra nhìn xem có gì sẽ xảy ra khi Mazipan chèo thuyền đến vùng nước lặng đó.

Chẳng thấy gì xảy ra cả. Chiếc thuyền vẫn lướt êm như cũ, chỉ có điều là nó chẳng để lại một đường rẽ nước nào phía sau. Thật là một điều lạ lùng bí ẩn.

Chiếc thuyền đã ghé sát vào "Con Tàu Ma". Có tiếng lầm rầm xì xào trong bọn cướp trên tàu "Bọ Cạp".

Có tiếng Mazipan gọi vọng lên:

- Ô hô! Có khách đến thăm đây? Hãy thả thang dây xuống!

"Con Tàu Ma" vẫn im lặng. Mazipan liền quăng chiếc dây có móc sắt lên boong tàu. Sợi dây móc chặt vào lan can tàu. Ngậm chặt con dao găm to bản vào hai hàm răng. Mazipan leo lên thoăn thoắt. Hai tên kia cũng leo theo.

Halêluda nói:

- Tao đánh cuộc là ngoài mấy con chuột bắn thiu ra, mấy đứa ấy chẳng tìm thấy gì trên con tàu gây tai họa đó đâu.

Tên Hy Lạp cũng sẵn sàng đánh cuộc với hắn:

- Tao nghe người ta nói đó là một chiếc tàu lằm của cái đấy. Tao cá với mày một chai rum khi tàu cập bến.

- Được thôi! - Halêluda đưa tay ra bắt. Ađanbe đứng ngay gần đấy làm chứng cho hai đứa cá với nhau.

Trong khi ấy, ba tên cướp đang đi thăm dò quanh boong tàu ma. Thình thoảng Mazipan lại liếc mắt nhìn về phía tàu "Bọ Cạp" lấy tay làm hiệu báo cho biết là chưa thấy có gì đáng chú ý. Sau đó cả ba tên

mất hút trong khoang tàu. Mọi người trên tàu "Bọ Cạp" đều hồi hộp chờ đợi. Nhưng lâu lắm không thấy một tên nào trở ra. Lúc đầu, bọn cướp cho rằng có lẽ ba tên kia đang mải mê bận bịu vì số của cải có đây rầy trong khoang tàu đó, thậm chí một số tên còn lấy làm tiếc vì mình không có gan đi theo. Tuy nhiên, thời gian cứ trôi đi mà không thấy có dấu hiệu nào về ba người. Bọn cướp bắt đầu nghĩ đến những chuyện xấu nhất có thể xảy ra. Tên nào cũng cố ý lãng dần ra khỏi tầm mắt của Đanien. Không ai có thể đoán trước là Đanien sẽ giở những ngón gì. Có thể là hắn sẽ ra lệnh cho vài đứa đi sang "Con Tàu Ma" để tìm ba tên kia. Lúc này "Con Tàu Ma" không chỉ gây một cảm giác hoảng sợ cho chúng mà còn thêm một cảm giác lạnh lẽo về sự lạ lùng bí ẩn. Mọi người đều muốn căng buồm bỏ chạy để tránh phải nhìn thấy những hiện tượng ghê rợn đó.

- Ta đi thôi! - "Chân Gỗ" quay về phía Đanien nói. - Ta đã chứng kiến sự tận cùng của ba tên kia rồi!

Đanien nổi cáu quát lên:

- Caramba! - Ta không thể để mất ba đứa được nữa! Mà cũng tự hiểu là sau vụ tàu Matinda thì pháp luật bám riết chúng ta hơn nữa rồi. Tao không thể quảng thêm một đứa nào vô lý như thế được. Lấy ai sẵn sàng chiến đấu trong những trận sắp tới?

Tàu "Bọ Cạp" cứ đỗ ở đó suốt một đêm dài. Cho đến sáng hôm sau "Con Tàu Ma" vẫn im ắng và vắng lặng như trước. Đêm đó trên tàu "Bọ Cạp" không một ai ngủ được. Đanien và "Chân Gỗ" cứ ngồi trong phòng vừa uống rượu và chửi rủa. Arabella mặt tái ngắt không rời Hatxan một bước và luôn luôn đề nghị Hatxan nói chuyện với mình.

Bình minh vừa ló rạng, trên "Con Tàu Ma" hình như có gì chuyển động. Hai bóng người đang tụt dây xuống thuyền và bắt đầu chèo trở lại phía tàu "Bọ Cạp". Hiển nhiên là đã có điều gì xảy ra, nếu không thì sao họ lại bỏ rơi người thứ ba.

Tất cả mọi người chạy ủa lên boong đón tiếp hai người trở về. Nhưng khi hai người đã trèo được qua lan can thì một tiếng xì xầm hoảng hốt lan ra khắp mọi người Mazipan và người kia sau một

đêm trở lại thì tóc đã bạc trắng, đôi mắt của hai người đều đượm một vẻ ma quái.

- Cái gì đã xảy ra thế? - Đanien hỏi.

- Thuyền trưởng ơi! Đừng có bao giờ hỏi tôi về điều ấy! - Mazipan nói.

Đanien quay về phía người kia:

- Lại đây, nói đi?

Câu trả lời là một chuỗi lấp bắp nghe không thể hiểu được. Người đó như đã bị câm.

- Tên nữa đâu? - Đanien lại hỏi.

Mazipan nhún vai rồi chuệch choạng bước đi xuống tầng hầm. Đanien vội hét lên:

- Nhổ neo! Mau! Rời ngay khỏi nơi này!

Bỗng "Chân Gỗ" nói với Đanien:

- Nhìn kìa!

Đanien ngoảnh lại. "Con Tàu Ma" đang lạng lẽ lướt khỏi chỗ cũ khá nhanh, vẫn để buồm rủ và vẫn đi ngược gió.

TÌNH THẦN SA SÚT

Bọn cướp trên tàu "Bọ Cạp" đang ở trong một trạng thái tinh thần sa sút, một tâm trạng u buồn. "Con Tàu Ma" xuất hiện quả là một điềm gở. Mặc cho sự thành công trong trận đánh vừa qua, mặc cho gió nhẹ trời trong, mọi người đều cảm thấy bồn chồn lo sợ. Thảm họa đang lớn vồn đâu đây. Mọi người không hiểu được có chuyện gì đã xảy ra trên "Con Tàu Ma". Điều đó làm cho trạng thái tinh thần của họ càng thêm sa sút. Mazipan kiên quyết không muốn giải thích điều gì. Còn người kia cả ngày cứ ủ rũ trên giường, cơm cũng chẳng buồn ăn... Halêluda mang phần ăn đến cho hắn, thầm hy vọng hắn có thể bật ra câu gì chẳng, dù chỉ trong chốc lát thôi, để Halêluda có thể nắm được vấn đề nào đó, nhưng chẳng bao giờ hắn thốt ra một lời.

Rất nhiều người tìm cách sát lại gần Hatxan. Dù sao ở bên cạnh Hatxan chúng cũng cảm thấy yên ổn hơn. Chúng tin rằng ở gần Hatxan nếu có sự gì xảy ra thì chúng sẽ được bảo vệ.

Riêng Halêluda không thể chịu được khi thấy nhiều người sát gần lại Hatxan. Khi đi ngang qua đó, hắn nói:

- Chúng mày như một đàn ngỗng non núp dưới cánh một tên rao giảng về luân lý. Đến một ngày nào đó thuận tiện hắn sẽ cho chúng mày vào bẫy, và lúc ấy chúng mày sẽ trở thành như những con ruồi bị dính chặt vào tờ giấy phết nhựa.

Arabella nói độc luôn:

- Hatxan là một người tốt.

Halêluda cũng đứng dừng ngay lại, nói bốp chát:

- Vô duyên! Chẳng làm gì có lòng tốt trên cái thế giới này. Tao đã từng đi mười lần vòng trái đất rồi, và tao có thể nói một cách chắc chắn với mày rằng: không thể tìm thấy ở đâu có lòng tốt cả! Mọi thứ

chuyện nói về lòng tốt đều là giả mạo, là bịp bợm. Không hề có một người nào gọi là tốt trên cái thế giới này!

- Không phải ai cũng thế, nhưng ít nhất cũng có một con người tốt trên thế giới này. - Hatxan nói.

Cặp mắt của Halêluda lóe lên tia lửa tức giận.

- Sao? - Hẳn hỏi. - Như thế có nghĩa là nếu ta không thanh toán mà đi thì mày vẫn có thể tiếp tục nói những chuyện ngu xuẩn về cái gọi là lòng tốt chứ gì?

- Không ai giống ai cả, vì vậy ít nhất vẫn có một con người tốt trên thế giới này. - Hatxan nói.

- Làm sao tao lại có thể là một tên ngu ngốc được? - Halêluda lúng búng nói tiếp, nhưng một người đang co ro ngồi cạnh Hatxan bỗng nhiên òa khóc. Đó là thằng chột Rasic.

- Có sao thánh Ala lại không phái anh đến với tôi từ những năm về trước? - Rasic nức nở. - Tôi là một kẻ bất hạnh đã từng tin rằng trên đời này không hề có cái gọi là lòng tốt. Bây giờ tôi đã trở thành một kẻ cướp đã nhúng tay vào nhiều tội ác ghê gớm. Bây giờ thay đổi thì đã muộn rồi. Thế là tôi cũng có thể trở thành một con người tốt, nếu như trước kia tôi hiểu được điều ấy!

- Có lẽ anh nên tự suy nghĩ nhiều hơn nữa và đừng quá nghe lời người khác. - Hatxan nói. - Người khác nhiều khi chỉ nhắc lại những điều mà họ được nghe thấy thôi. Không ai chịu dừng lại suy nghĩ về điều ấy.

- Chớ có tin nó! Nó nói láo đấy! - Halêluda la to lên. Nhưng vô ích. Lại có một số người nữa khóc to lên. Chẳng ai biết được đích xác tại sao lại như thế, nhưng tình trạng ấy cứ lan nhanh như ngọn lửa rừng, chẳng mấy chốc khắp boong tàu chỗ nào cũng có người khóc, kẻ nức nở. Nước mắt cứ từ rơi, rơi mãi... Tiếng ồn ào cứ to dần đến nỗi "Thú Biển" và "Chân Gỗ" phải chạy lên boong xem chuyện gì xảy ra. Rồi đến Đanien cũng ra hỏi.

Lúc này thì chẳng có gì thu hút được sự chú ý của bọn cướp. Chúng cứ khóc hoài không để ý tới gì và cũng chẳng thèm nghe ai

nói. Không ai biết được đằng sau những giọt nước mắt đầm đìa kia mỗi tên cướp đang suy nghĩ những gì.

Nổi cáu, tên "Chân Cỗ" bắt đầu quật một số người. Đanien quát tháo âm ầm, còn "Thú Biển" tuôn ra hàng tràng câu chửi rủa. Nhưng tất cả đều vô ích. Bọn cướp cúi đầu xuống nhưng vẫn tiếp tục khóc một cách buồn thảm hơn.

"Chân Gỗ" giận dữ nói qua giọng khản đặc:

- Bây giờ thì anh phải cảm ơn con gái anh và cái thằng lẳng tử đáng nguyên rủa kia vì đã gây nên nông nổi này. Rồi chúng ta đến phải dựng một cái tháp chuông ở đây cho chúng nó sám hối về những tội lỗi trên khắp các đại dương này thôi. Anh cứ nghe tôi, hãy treo cổ cái thằng luân lý róm ấy lên là xong!

Nghe thấy thế, tên Halêluda vội đi lấy ngay dây thừng, cầm sẵn trong tay, đợi lệnh của Đanien. Đanien liếc nhìn về phía những người đang khóc. Chúng đều tụ tập quanh Hatxan và Arabella. Muốn bắt Hatxan tất nhiên Halêluda sẽ phải lách qua đám người đang khóc bao quanh. Đanien ngần ngại. Chưa phải lúc. Bọn cướp đang như điên dại kia có thể nổi dậy chống lại.

Halêluda và "Chân Gỗ" cũng nhận ra điều ấy. "Chân Gỗ" nhìn Halêluda rít lên:

- Kết quả của công sức khó nhọc mày bỏ ra đấy!

Đúng lúc đó tên Mazipan với mái tóc bạc bước lên trên boong vẻ như đang nghĩ ngợi sâu lắng. Dường như hắn chẳng nhìn thấy mọi vật xung quanh. Hắn đi thẳng đến chỗ Đanien, đứng dừng lại, nhìn thẳng vào Đanien hắn nói:

- Bây giờ tôi đã nhìn ra mọi thứ. Mọi thứ!

Hắn nhìn về phía bọn cướp, rồi cúi đầu bước ra lan can. Bên hàng lan can Ađanbe cũng vừa mới tới đứng. Ađanbe mãi thái thịch trong bếp nên không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong boong, trông hắn có vẻ bối rối.

- À chào. - Mazipan nói rồi đứng dừng ngay bên cạnh Ađanbe. Hắn rút chiếc nhẫn hình con rắn ra khỏi ngón tay, rồi đưa cho

Ađanbe, nói:

- Cầm lấy.

Ađanbe kinh ngạc đến cầm lặng. Sao Mazipan lại cho hắn chiếc nhẫn quý giá này mà chẳng có lý do gì rõ rệt?

- Được. Biết thế! - Ađanbe nói rồi nhét ngay chiếc nhẫn vào túi.

Hắn từ từ lảng ra xa sợ Mazipan lại đổi ý mà đòi lại chiếc nhẫn. Nhưng Mazipan không thay đổi ý định. Ý nghĩ của hắn còn đang ở mãi đâu đâu. Thế rồi Mazipan trèo lên thành lan can nhảy xuống biển. Trông thấy Mazipan nhảy xuống biển bọn cướp bị choáng váng và ngừng khóc, chạy ùa về phía lan can. Những đôi mắt đã ráo hoảnh, nhưng chẳng ai nhìn thấy bóng Mazipan. Hắn đã chìm sâu trong lòng nước.

Sự biến ấy xảy ra đáng lẽ làm cho mọi người càng thêm sa sút tinh thần, nhưng không ngờ lại đảo ngược tình thế. Nước mắt đã xua tan mọi lo âu sâu muộn. Hành động bất ngờ của Mazipan đã làm cho tất cả ngừng khóc.

Đanien hạ lệnh mang ra một thùng bia cho mọi người giải khát. Dần dà họ cũng bình tĩnh trở lại. Sau một lát, ai nấy đều cảm thấy khỏe khoắn và phấn chấn hơn.

Sáng hôm sau con người bị cầm kia cũng biến tằm dạng.

DANIEN LÒNG DẠ RỐI BÒI

Danien lại hạ lệnh nhốt Hatxan như cũ mặc cho Arabella nài nỉ. Cuối cùng cô bé hỏi một cách lo lắng:

- Thế cha định làm gì Hatxan?
- Tao không biết. - Đanien trả lời bằng giọng cáu kỉnh.
- Hãy để cho chú ấy đi! Trả lại tự do cho Hatxan!
- Qui sứ cũng không biết được là nó sẽ đi đâu Không thể liều lĩnh như thế được. - Đanien nói.

"Chân Gỗ" vẫn năn nỉ muốn giết Hatxan, nhưng Đanien còn có điều ngăn ngại. Trong thâm tâm hắn cũng không hiểu chính xác có cái gì đó như ngăn hắn lại. Lòng dạ Đanien rối bời. Giống như một con sâu đục khoét trong vỏ hạt, điều nghi hoặc cũng đang mò mẫm đi vào trong trái tim cứng rắn của Đanien. Những năm về trước, khi hắn trở thành một kẻ cướp, mọi việc sao mà dễ dàng, dứt khoát. Nhưng đó là thời dĩ vãng. Trong thời gian đó Đanien đã vượt qua bao nhiêu cuộc đọ sức đầy sóng gió và lần nào cũng chiến thắng. Danh tiếng của Đanien cứ lượn lờ khắp đó đây trên mặt biển. Hắn muốn trở thành kẻ giàu có, đầy quyền uy và hắn đã đạt được cả hai điều ấy. Hắn đã thành một tên cướp biển giàu mạnh nhất trên khắp các đại dương. Chỉ còn "Đuôi Sam Sắt" là có thể ganh với hắn được thôi. Lẽ ra Đanien phải là một người thỏa mãn lắm rồi, hài lòng lắm rồi, thế nhưng không phải như vậy. Câu nói của Adam lùn vẫn còn văng vẳng bên tai hắn: "Ngài cũng chẳng hy vọng giữ tôi làm tù nhân mãi mãi trên con tàu đáng nguyên rủa này phải không?".

Chín năm về trước, mẹ của Arabella đã từng kêu lên những lời tương tự như thế, thế rồi người vợ thân yêu của hắn đã chạy xô ra khỏi phòng như một người điên dại, và lao xuống biển. Bọn cướp cũng chẳng tổ chức cứu vớt người đàn bà khốn khổ đó.

Giờ đây lại đến lượt Mazipan nhảy xuống biển. Đanien nghĩ về "Con Tàu Ma". Vì quá tàn bạo và độc ác con tàu đó bị một lời nguyền cứ phải mãi mãi lượn lờ trên mặt biển như hồn ma bóng quỉ để báo trước một thảm họa cho những kẻ nào gặp nó.

Đanien không hề tin vào những điều dị đoan. Ma quỉ là ma quỉ, còn thảm họa là thảm họa. Con người có thể đương đầu với ma quỉ và vượt qua được thảm họa khi họ vẫn bình tĩnh.

Thế mà lúc này lòng dạ Đanien đang rối bời. Đêm vừa qua, khi mọi người đã ngủ cả, chỉ còn tiếng tích tắc của đồng hồ, Đanien đã đến gặp Hatxan. Hắn muốn nói chuyện với Hatxan. Có một điều gì đó như kéo hắn lại chỗ Hatxan. Cả con tàu chỗ nào cũng có tiếng ngáy của bọn cướp. "Chân Gỗ" đang canh gác trên boong. Đanien không muốn "Chân Gỗ" chú ý tới. Hatxan cũng đang ngủ. Đanien mở khóa, đẩy cửa bước vào, đá vào người Hatxan. Trông Hatxan ngủ sao mà ngon lành đến thế, bị giam giữ như vậy mà giấc ngủ của Hatxan vẫn không hề bị xáo trộn. Có lẽ con người này sống trong một thế giới khác hẳn với thế giới của Đanien. Bản thân Hatxan cũng khác hẳn con người của Đanien.

Thấy đụng vào người, Hatxan tỉnh dậy:

- Có gì thế, thuyền trưởng? Có chuyện gì xảy ra với Arabella? - Hatxan vội ngồi dậy hỏi. Nhưng Đanien lắc đầu.

- Đi theo ta. - Đanien nói, rồi bước về phía phòng thuyền trưởng. Hatxan bước theo sau.

Khi đã vào đến phòng riêng, Đanien nói:

- Mời ngồi. Một cốc rum chứ?

- Tôi không thích rượu. - Hatxan trả lời.

Đanien tự rót cho mình một cốc rồi uống một ngụm, rồi gõ gõ chiếc tàu bằng hồ phách rồi nhồi đầy thuốc vào.

- Hãy nói cho ta nghe về lòng tốt, - Đanien nói một cách cầu nhàu. - Về cái ác thì ta thừa biết rồi.

Hatxan hỏi, vẻ nghi ngờ:

- Có chắc thế không? Ông không bao giờ hiểu được đầy đủ về cái ác. Cái ác nó có nhiều bộ mặt khác nhau. Nó luôn luôn thay hình đổi dạng và mãi mãi quyến rũ lôi cuốn người ta lao vào.

- Đừng có để ý đến điều ấy! - Đanien sốt ruột nói. - Hãy nói cho ta biết thế nào là lòng tốt?

- Lòng tốt có nghĩa là chăm sóc và luôn luôn lo lắng đến người khác. - Hatxan trả lời.

- Ta chẳng cần đến lo lắng. - Đanien châm lửa vào tẩu. - Ta đã có quá đủ những điều lo lắng rồi. Ta muốn có một cuộc sống đơn giản và vui vẻ.

Bỗng nhiên Đanien nhận ra là mình có một điều bận tâm lo lắng lớn nhất: đó là Arabella. Đanien lo lắng không biết sau này con gái mình sẽ ra sao. Cuộc sống trên tàu này không thích hợp với Arabella. Thế nhưng làm sao Arabella thoát khỏi lời nguyện của mình?

Đanien ngồi im lặng, hút thuốc và suy nghĩ. Khói thuốc bay đầy phòng. Cuối cùng hắn nói:

- Có lẽ bây giờ ta đã hiểu thế nào là lòng tốt. Đó là một thứ phải khó nhọc mới tìm được, phải trả giá một cách thích đáng.

- Vâng. Tôi không muốn nói có lòng tốt là một việc dễ dàng. Nhưng nơi nào có lòng tốt thì nơi ấy có sự mãn nguyện và hạnh phúc.

Đanien ngồi yên lặng. Hắn hiểu rõ thế nào là hài lòng, là yên tâm, là hạnh phúc. Có đôi lúc hắn đã từng được trải qua những cảm giác như thế, hồi mẹ của Arabella còn sống.

Sau một lát yên lặng, Đanien nói:

- Anh làm cho tôi chán nản đấy, anh chàng lãng tử ạ. Có lẽ anh muốn nói là tôi đã mắc sai lầm khi trở thành một kẻ cướp?

- Đúng đấy, thưa thuyền trưởng. - Hatxan nói. - Nhưng có thể ông vẫn có khả năng lật mặt trái của chiếc lá lại.

- Không thể được nữa rồi. - Đanien nói. - Ta là một tên cướp biển lừng danh và đây quyền lực, nhưng bước ra khỏi tàu này thì ở đâu

ta cũng là một kẻ phải lẩn trốn. Cái đầu của ta đã được treo thưởng với một giá cao. Dưới ánh mặt trời này, ngoài chiếc tàu của ta ra không còn chỗ nào ta nương tựa được nữa.

PAĐRÔNÊ CHIÊU ĐÃI

Bộ mặt tròn căng và béo phì của Pađrônê tràn trề vẻ mãn nguyện. Hắn đang ngồi với Đanien trong phòng thuyền trưởng tàu "Ngựa Biển". Hai người đang uống rượu cô nhắc do Pađrônê mang lên tàu để ăn mừng thắng lợi. Đanien đã kể cho Pađrônê nghe chiến công của mình.

Pađrônê không tin là có vực nước ngầm. Lão ta cười to, lúc lắc cái đầu.

- Khéo quá! Giỏi quá! Anh thật là một con người đầy sáng tạo! Tôi hiểu là anh không muốn nói toạc những thủ đoạn nhà nghề ra. Nhưng cũng chẳng cần nói làm gì. Anh làm công việc của anh, tôi làm công việc của tôi. Không ai xen vào việc của người khác.

Những tay khuân vác lực lưỡng của Pađrônê đang chuyển những hòm vàng nặng, bên trên phủ một lớp toàn quả dưa, từ tàu "Ngựa Biển" đến những toa xe ngựa. Khi hòm cuối cùng đã chất lên xe, Pađrônê nói:

- Đêm nay tôi mở một cuộc chiêu đãi. Tôi muốn mời tất cả thủy thủ của anh.

Pađrônê đã báo cho chủ quán dành riêng toàn bộ quán "Lợn Quay" cho lão ta đêm nay, và đặt toàn những món hảo hạng. Gà tây rán giòn, ngỗng quay, vịt quay bốc hương thơm ngào ngạt khắp gian phòng. Những con lợn sữa bóng nhẫy nhỏ từng giọt mỡ trên than hồng cùng với những đùi cừu to tướng, đang được lật lên lật xuống bằng những cái xiên sắt. Đi kèm vào đó là những đĩa com đầy tú ụ đủ màu sắc với những đĩa rau ghém trộn dầu dấm thơm lừng và những bát canh rau sao vàng mỡ gà. Cạnh đó là những bát lũng miến, mì vằn thắn và những đĩa lớn chất đầy cà chua xanh, cà chua chín đỏ cùng với đủ loại ớt, hồ tiêu. Rồi đến những giỏ đầy hoa quả như cam, chuối, táo mạn, nho, dưa, chà là và sò huyết. Rượu rum và rượu vang ê hề.

Bọn cướp đổ xô vào bàn ăn như một trận như núi lở. Một hồi khá lâu, người ta chỉ nghe thấy tiếng nhồm nhoàm tộp tộp, những tiếng nuốt ừng ực và nhai rau rầu, những tiếng nhai nghiền ngấu và những tiếng ợ. Thật là một bữa tiệc ra tiệc!

Riêng Đanien và Pađrônê chiếm một bàn đằng sau tấm màn để lánh xa những tiếng ồn ào của bọn cướp đang ăn uống hỗn độn. Pađrônê đã bảo Rôsit và một cô gái lai tên gọi Paolita ngồi cùng bàn. Arabella ngồi bên cạnh cha cô, mắt cứ gườm gườm nhìn hai cô gái. Cô bé rất khó chịu khi nhìn thấy Rôsit ngồi bên cạnh cha cô.

Lần này Đanien mang đến cho Rôsit một dây chuyền vàng có con bọ cạp bằng vàng đeo lơ lửng vào đó

Nhìn thấy thế, Pađrônê cười vang lên và nói.

- Nay, cẩn thận đấy, sao anh lại đem con "Bọ Cạp" của anh đi cho đàn bà?

Rôsit đeo dây chuyền vào cổ rồi nhìn Đanien say đắm. Lần này Rôsit mặc chiếc áo dài lụa trắng và uốn bộ tóc rất đẹp. Cô cũng đeo đôi hoa tai nam ngọc.

- Trông em đẹp như một bà hoàng. - Đanien vừa ngẫm vừa khen. Arabella cảm thấy như bị nhói trong tim.

Pađrônê ra lệnh nổi nhạc, Paolita bước lên bục nhảy múa theo tiếng nhạc. Chiếc màn được vén lên để Đanien và Pađrônê có thể xem nàng nhảy.

Paolita là một cô gái mềm mại duyên dáng. Màu da đen của cô ánh lên trong ánh sáng màu lục và màu vàng. Khi Paolita bước lên bục, nhạc dừng lại. Cô nàng đứng yên lặng một lúc lâu rồi mới bắt đầu cho ban nhạc tiếp tục. Đôi hoa tai lung lẳng của Paolita bắt đầu kêu lanh canh.

Đôi giày cao gót đỏ rực của Paolita bắt đầu nhảy nhịp nhàng theo điệu nhạc. Arabella nhìn như bị thôi miên vào đôi chân màu da đen đang chuyển động. Chưa bao giờ cô bé được nhìn một điệu nhảy đẹp đến thế. Bọn cướp cực kỳ thích thú, la hét cuồng nhiệt, liên tục vỗ tay tán thưởng. Nhạc chơi mạnh dần lên và Paolita cũng múa

nhanh dần lên. Bỗng Paolita cởi những dải buộc chiếc váy rua nhiều tầng ném tung vào ban nhạc. Một nhạc công da đen, trán hói quàng ngay chiếc váy lên vai rồi chơi tiếp, trong tiếng hò la ầm ĩ của bọn cướp. Sau đó Paolita lại quàng một chiếc khăn san phủ trên vai.

Từ lúc ấy cuộc vui biến thành một cuộc hoan lạc giống như những tối mà bọn cướp thường hay tổ chức. Chẳng còn ai muốn ngồi yên chỗ nữa, tất cả đều hăm hở lao vào nhảy nhót. Rồi những cô gái thoa son trát phấn bỗng từ đâu xuất hiện trong phòng với những tiếng la the thé. Bọn cướp vồ ngay lấy họ và thế là một trận nhảy quay cuồng dữ dội bắt đầu. Arabella chẳng muốn nhìn cảnh đó chút nào nữa.

Lúc này cha cô cùng với Rôsitã đã biến mất. Pađrônê cũng vậy. Nàng Paolita thôi không nhảy múa trên bục nữa. Ban nhạc chơi những điệu trầm trầm nhẹ nhẹ. Còn bọn cướp cứ rầm rập quay cuồng như điên dại làm cho cho cả quán "Lợn Quay" tưởng chừng như lung lay nghiêng ngả.

Arabella muốn trở lại tàu với Hatxan, nhưng cha cô vẫn còn quanh quẩn đâu đây nên cô bé vẫn lo ngại cho cha cô. Arabella thở dài, lấy một quả cam nữa trong giỏ và bắt đầu bóc vỏ. Trên mặt, bàn cô đang ngồi đã đầy những vỏ cam, vỏ chuối.

Chợt Arabella nghe thấy có tiếng ai gọi mình. Giật mình, Arabella ngẩng lên và nhìn thấy ánh mắt long lanh của Paolita hiện ra qua khe màn mảnh. Paolita lấy tay làm hiệu cho Arabella đi ra với cô. Nhưng Arabella lắc đầu. Từ thuở nhỏ cô bé đã bị cấm không được đi đâu với người lạ. Thế là Arabella vẫn tiếp tục gọt cam.

"Arabella!" - Paolita lại thì thầm gọi. Arabella nhìn lên. Cô rất muốn rời khỏi chỗ này, nụ cười của Paolita lại có vẻ như chào mời hấp dẫn. Cô bé quyết định đi. Thế là cô đứng dậy bước ra chỗ Paolita. Paolita quàng cánh tay êm ái vào người cô bé rồi đẩy nhẹ nhàng vào sau bức màn cửa. Paolita chỉ lên cầu thang nói:

- Ta đi lên đây!

Hai người trèo lên cầu thang đến phòng riêng của Paolita. Căn phòng trông không gọn ghẽ tí nào, quần áo và khăn trải giường vút bừa bãi.

- Ngồi xuống đây. - Paolita nói. - Ngồi dưới kia không thích thú lắm, phải không?

Rồi Paolita nhanh nhẹn dọn dẹp căn buồng. Sau đó cô thay chiếc áo dài mặc trong nhà và ngồi xuống trước gương. Arabella ngắm Paolita chải mái tóc đen dày của cô. Nhìn thấy Arabella trong gương, Paolita liền nở một nụ cười khích lệ. Cô ta ngắt một bông hoa màu cẩm thạch trong lọ, gài vào mái tóc, rồi bước đến chỗ Arabella. Cô bé đang ngồi buồn bã trong chiếc ghế bành bọc vải hoa sặc sỡ của Paolita, trong óc mừng tượng hình ảnh của mẹ cô không biết có giống như thế không. Arabella không có chiếc ảnh nào của mẹ. Không hiểu mẹ có cài một bông hoa như thế vào mái tóc không?

Paolita quỳ xuống bên cạnh ghế, vuốt má. Arabella bằng những ngón tay dài mềm mại:

- Đừng lo ngại nhé. - Paolita nói khẽ. - Cứ ngồi yên ở đây. Đừng cho ai vào và cũng đừng đi đâu. Tôi sẽ quay trở lại ngay.

Paolita đứng dậy, liếc nhìn trong gương một lần nữa cười mỉm với Arabella rồi bước ra ngoài phòng, khóa cửa lại.

RÔSITA

Trong căn phòng của Paolita, Arabella không cảm thấy sợ hãi. Cô bé biết rằng mình không nghe lời cha dặn, nhưng cô bé thấy ghê sợ khi phải ngồi dưới kia và thầm cảm ơn Paolita đã cứu cô lên đây. Cửa khóa nhưng không có nghĩa là Arabella bị giam lại. Chắc chắn Paolita không phải là người của "Đuôi Sam Sắt".

Ý nghĩ ấy làm cho Arabella buồn rầu. Liệu cô có phải suốt đời sống mà không dám tin vào một người nào hay không? Liệu cô có luôn luôn bị bao vây bởi những điều ngờ vực và nghi ngại hay không? Chẳng trách mẹ cô đã không chịu nổi.

Arabella bắt đầu khóc. Cô bé nằm trên giường của Paolita, úp mặt vào cái gối mùi hơi ngái ngái và khóc một hồi lâu. Sau cùng, mệt mỏi vì khóc lóc và những ý nghĩ buồn nản, cô bé thiếp đi.

Có tiếng gõ cửa làm Arabella tỉnh dậy. Nhớ lời Paolita dặn không được cho ai vào nên Arabella cứ im thin thít. Tim cô bé đập dữ dội. Đằng sau cánh cửa có ai gọi tên cô.

Đó là Rôsitã. Có lẽ cha cô bảo Rôsitã đi đón cô chẳng? Cô bé rất ghét Rôsitã, và chỉ cần nghĩ như thế thôi cũng đủ làm cho Arabella không muốn trả lời. Cô mím chặt môi lại.

Rôsitã lại gõ cửa lần nữa và Arabella vẫn ngồi im. Rồi dường như có vẻ là Rôsitã quay đi, nhưng Arabella lại nghe thấy tiếng Rôsitã.

- Arabella đâu?

Chắc là Paolita vừa lên khỏi bậc thang, Arabella nghe thấy tiếng Paolita trả lời.

- Tôi không biết.

- Mở cửa ra! - Rôsitã ra lệnh, có vẻ như không tin Paolita.

- Để làm gì? - Paolita hỏi.

- Mở cửa ra. Tao muốn biết chắc chắn là Arabella không có ở trong buồng này.

- Tôi không mở. - Paolita nói.

Arabella nghe thấy hai người giằng co nhau. Thế rồi cánh cửa mở ra và Rôsitá xuất hiện trên ngưỡng cửa. Cô ta đã giằng được chìa khóa trong tay Paolita và mở cửa. Đằng sau Rôsitá là cô gái lai đang vuốt lại mớ tóc và nhìn Arabella với vẻ mặt rầu rầu.

Arabella đứng giữa phòng.

- Đi theo tao. - Rôsitá ra lệnh. Nhưng Paolita đứng ở đằng sau ra hiệu cho Arabella đừng đi.

Arabella vẫn đứng im tại chỗ. Cặp mắt Rôsitá vẫn náy lửa giận dữ.

- Cha mày đang đi tìm khắp nơi kia kia kia. Cha mày đã dặn là phải chờ ở dưới kia cơ mà! Ai phép mày leo lên đây, hả?

Nói rồi Rôsitá bước nhanh đến chỗ Arabella, nắm lấy tay cô bé. Arabella không muốn để cho ai đối xử với mình như thế. Cô bé vịn tay vùng ra khỏi bàn tay của Rôsitá mạnh đến nỗi Rôsitá đau quá rú lên.

- Mày lại dám thế hả? - Rôsitá hét lên. - Cha mày bảo tao đi tìm mày. Ông ấy đợi mày mãi rồi, sao mày bướng bỉnh thế?

Arabella muốn đến với cha lắm. Cô bé cảm tưởng như đã phải xa cha cô đến hàng thế kỷ rồi. Nhiều nỗi nguy hiểm đang rình mò nơi đây. Nào là bọn phản bội, nào là cảnh sát... Có nhiều điều không hay sẽ đến với cha cô nếu như thiếu đôi mắt che chở của cô. Và nhờ có chuyện gì xảy ra với cha cô thì đó cũng là ngày tận cùng của đời cô.

Arabella bước ra khỏi phòng và định xuống cầu thang. Rôsitá ngăn cô lại.

- Không phải đằng ấy. - Rôsitá nói. - Cha mày không có ở đó nữa.

- Thế chị định mang nó đi đâu? - Paolita lo lắng hỏi.

- Cầm mồm mày đi! - Rôsitá rít lên.

Thế rồi Rôsitá dẫn cô bé đi qua những lối đi và những hành lang tối om, chỉ có ánh sáng lập loè phát ra từ ngọn nến trên tay Rôsitá.

Hai người không gặp một ai khi đi xuyên qua nhà của Manuen. Rôsitá có vẻ muốn tránh không cho ai biết.

Một lúc sau hai người đi tới một cái cửa nhỏ, Rôsitá lấy chìa khóa trong mớ cửa. Cô ta thối tắt ngọn nến rồi đẩy Arabella qua cánh cửa mở hé.

Bên ngoài trời tối đen như mực. Sau một lát, đôi mắt của Arabella quen đi và qua ánh sáng mờ mờ của những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, cô bé nhìn thấy hình thù một vật gì đó vừa to vừa đen kịt ở ngay phía trước. Arabella không nghĩ ra là cái gì cả.

Rôsitá dẫn cô bé đi về phía ấy. Arabella nhận ra những bánh xe to và một khối đen trên những bánh xe đó. Cô bé thấy có những bậc thang và Rôsitá ấn cô đi lên những bậc thang đó. Một lần nữa Rôsitá lại mở khóa rồi đẩy Arabella vào.

- Đợi ở đây! - Rôsitá nói.

Cánh cửa đằng sau Arabella đóng lại và cô bé nghe thấy tiếng khóa lách cách. Thế rồi Arabella nghe thấy tiếng chân của Rôsitá cứ xa dần. Arabella cảm giác có một mình trong căn buồng bé nhỏ tối mò. Một ngọn nến đang cháy dở trên chiếc bàn con kê trước tấm màn cửa sổ. Bên ngoài, cửa chớp đóng kín. Trên bàn có một bình nước uống gì đó, một lát bánh ngọt và một vài thứ quả. Bên cạnh bàn có một cái ghế tựa. Nằm ngang căn buồng nhỏ là một chiếc giường phủ vải màu sắc sỡ phía trên giường treo một bức tranh ngựa phi, bồm tung theo gió.

Không có một bóng người nào trong phòng. Cửa sau lưng Arabella đã bị khóa. Cô bé lo âu ngồi xuống ghế tựa. Cô không biết nghĩ thế nào về tất cả những sự việc mới xảy ra. Cô chỉ mong cha cô sớm đến với cô. Có chuyện gì xảy ra mà cô phải đợi cha cô trong căn phòng lạ này? Hay là cảnh sát đã đuổi theo nên cha cô phải đi trốn?

Thời gian trôi đi khá lâu rồi mà xung quanh vẫn im ắng như tờ. Chỉ có tiếng ngựa hí đôi lúc vẳng đến tai cô. Có phải đó là ngựa của cảnh sát hay không? Arabella lo lắng cho cha cô.

Bỗng có một tiếng gì kêu răng rắc. Căn phòng mà Arabella đang ngồi bỗng nảy bật lên rồi bắt đầu chuyển động. Sự lạ lùng đột ngột

đó lúc đầu làm cho Arabella không còn hiểu gì nữa. Thế rồi cô chợt nhớ đến những cái bánh xe to mà cô trông thấy lúc nãy trong bóng tối. Lúc ấy cô mới nhận ra là mình ngồi trong một toa xe ngựa của ai đó và bây giờ nó đang chuyển động.

Thế thì cha mình đâu rồi?

CẢNH SÁT

Trong lúc đó Đanien vẫn ngồi trong buồng của Rôsitá nhấm nháp tách cà phê có đồ thêm vị quế và tinh dầu hoa hồng. Rôsitá có rời khỏi buồng một lát nói là để xem tình hình dưới nhà ra sao. Cô ta rời khỏi căn buồng khá lâu, nhưng đối với đầu óc đang bị say sưa ngây ngất, Đanien vẫn coi như chẳng có chuyện gì khác thường. Hương thơm của Rôsitá đượm khắp gian buồng làm cho Đanien cảm thấy vô cùng sảng khoái. Chẳng phải là thường xuyên có được những phút giây thoải mái như thế này đối với một tên cướp khét tiếng vì vậy hẳn cố tận hưởng mọi thứ trong khoảng thời gian ngắn ngủi không phải bận rộn vì công việc.

Một lúc khá lâu Rôsitá mới trở lại. Gian buồng sặc sụa mùi khói thuốc tỏa ra từ chiếc tàu của Đanien. Rôsitá cười duyên dáng với Đanien và nói rằng mọi thứ đều ổn cả. Cô ta đến mở cửa sổ cho khói trong buồng tỏa bớt. Một toa xe ngựa giống như xe của đoàn xiếc hay của du dân lọc cọc đi qua. Tiếng lọc cọc của bánh xe nghiêng trên đường vẫn còn nghe thấy một lúc lâu qua cánh cửa sổ để ngỏ.

- Vẫn có người bắt đầu lên đường quá muộn như thế này. - Đanien nói.

- Vâng. - Rôsitá đáp. - Có lẽ là dân Digan.

Đôi vai để trần của Rôsitá bỗng run lên. Khí lạnh ban đêm tràn qua cửa sổ vào buồng.

- Anh có muốn nghe em hát không?

- Hát đi!

Rôsitá đóng cửa sổ lại, kéo màn che xuống rồi lấy đàn ngồi cạnh Đanien. Những ngón tay đầy nhẫn của cô nàng bắt đầu lướt nhẹ trên dây đàn. Rồi cô cất giọng hát. Đanien biết bài hát này. Đã có lần Rôsitá hát cho Đanien nghe. Đêm nay bài hát ấy có vẻ như tình tứ hơn làm cho Đanien xao xuyến trong lòng. Linh tính như báo cho

Đanien biết rằng sau vẻ yên tĩnh và ấm cúng như thế này chắc có điều gì không ổn. Một tên cướp bao giờ cũng phải dựa vào linh tính của chính mình. Tai và mắt nhiều khi không đủ vì có nhiều thứ mà tai mắt không thể nhìn hoặc nghe thấy được.

Bỗng Đanien hỏi Rôsită vẫn đang hát:

- Arabella đâu?

Rôsită trả lời vẻ uể oải:

- Dưới nhà. Đang ăn bánh kẹo.

Rôsită chuyển sang một bài hát mới.

- Anh nghe đây! - Cô ta nói.

Đó là bài hát thuộc loại tục tĩu mà Rôsită muốn làm cho Đanien bị thu hút vào. Nhưng bài hát cũng không thể làm Đanien vui thích. Lúc này Đanien chẳng muốn nghe bất kỳ một bài hát nào. Hắn đứng bật dậy, nói:

- Ta đi xuống nhà đi!

- Đừng xuống vội, anh. - Rôsită ôm lấy Đanien giọng van vãn. - Ngồi đây với em chút nữa. Em pha thêm một tách cà phê cho anh nhé!

Đanien không muốn uống cà phê nữa. Hắn có vẻ như biết có chuyện gì đã xảy ra hoặc sắp xảy ra, mà việc ấy rất tệ hại. Mọi cố gắng nài nỉ của Rôsită đều vô ích. Hắn đã quyết định đi khỏi nơi này.

Khi Đanien đến chỗ cầu thang thì cảnh sát đã ập vào cửa trước. Cả quán nhốn nháo hẳn lên. Đanien nổ súng liền. Hai cảnh sát gục xuống. Rồi Đanien giương súng lên bắn vào các đèn treo và chạy bộ nhào xuống tìm Arabella trong gian nhà tối om.

Đanien không thấy con gái đâu, cũng chẳng nghe thấy tiếng Arabella trả lời khi hắn lên tiếng gọi. Quả thật lúc ấy khó mà tìm mà nghe được vì tiếng la hét ầm ĩ làm rối loạn cả gian nhà. Thế rồi Đanien cảm thấy có một cánh tay trần ôm mình và thoang thoảng mùi hương của Rôsită.

- Lại đây nhanh. - Rôsită thì thầm. - Mọi người đã đi hết rồi. Quán đã bị cảnh sát bao vây.

- Arabella đâu? - Đanien hỏi.

- Halêluda dẫn cô bé đi rồi. - Rôsită nói. - Thôi đi nào, anh không muốn để cho bọn nó bắt được anh đấy chứ?

Rôsită đẩy Đanien qua một cái cửa nhỏ. Vừa lúc đó cảnh sát đã thấp được đuốc đi lùng sục khắp gian nhà. Chúng chẳng tóm được ai ngoài tên Adanbe béo phì, vô tích sự đối với chúng. Thân hình bất động của Adanbe nằm dưới một cái bàn lớn bằng gỗ sồi. Hắn đã chết vì ngốn quá nhiều.

Rôsită dẫn Đanien đi theo con đường hành lang mà vừa mới đây cô ta đã đưa Arabella đi. Hai người đến đứng chỗ xe ngựa lúc này đỗ. Khoảng đất này không thuộc quyền sở hữu của quán hàng. Qua con đường hầm bí mật, Rôsită đã đưa Đanien ra đến bãi đất bằng sau phố.

- Cẩn thận đấy! - Rôsită nói. - Đường phố đầy cảnh sát.

Đanien quần áo choàng bó sát người rồi lần bước đi ra bến cảng theo con đường xuyên qua những bãi rộng và vườn hoa, phía sau thành phố. Trên đường đi, hắn không gặp một cảnh sát nào. Khi tới bến cảng, Đanien nhận ra những bóng người khả nghi. Hắn trông thấy một số người mặc đồng phục hải quan có mang vũ khí đang bước trên boong của một số chiếc tàu cách xa tàu "Ngựa Biển" một quãng. Hắn nghe thấy tiếng nói và những đốm sáng đi lại trên boong tàu. Đanien thấy ngay hải quan đang khám xét những tàu bè đỗ tại bến cảng để sục tìm bóng dáng tàu "Bọ Cạp".

Trên cầu tàu, Adam cao đang chờ Đanien để đưa xuống một chiếc thuyền nhỏ. Đanien nhảy vọt xuống thuyền, Adam cao nhẹ nhàng chèo thuyền, lướt về phía tàu "Ngựa Biển". Hai người trèo lên tàu, "Chân Gỗ" đứng chờ họ trong bóng tối.

Đanien hỏi ngắn gọn:

- Mọi người đủ chưa?

"Chân Gỗ" trả lời:

- Đã đủ hết.

- Nhổ neo! - Đanien bình thản hạ lệnh. - Rời bến ngay.

Con tàu "Ngựa Biển" lặng lẽ rời xa bến cảng. Không một ai thấy con tàu bỏ đi. Cảnh sát đang túi bụi khám xét chiếc tàu buôn. Chắc họ cũng tìm được những món hàng lậu nên cứ bận bịu mãi trên đó.

Mãi tới khi tàu "Ngựa Biển" ra đến ngoài khơi thì cảnh sát mới biết. Hai chiếc thuyền nhẹ được lệnh lao nhanh đuổi theo. Nhưng một việc lạ lùng diễn ra trước mắt họ. Trên tàu "Ngựa Biển" bỗng mọc thêm một cột buồm thứ ba. Trời đen kịt, cảnh sát không tin chắc ở mắt mình nữa chỉ giương mắt nhìn theo. Còn tàu nhanh chóng lướt đi mất hút, cảnh sát đành trở về tay không.

Khi đã hết nguy hiểm, Đanien giao bánh lái cho "Thú Biển" rồi đi về phòng riêng. Trên đường về phòng, Đanien nhìn thấy Halêluda đang ngồi dựa vào tường nói lảm nhảm trong con say. Hắn đang cầm chiếc nhẫn hình con rắn mà hắn tước được của Ađanbe khi thấy tên này nằm chết trong quán. Mặc dù vẫn lo ngại, sợ hãi vì chiếc nhẫn báo điềm gở nhưng hắn vẫn không sao rời nó ra được. Lúc này hắn khóc như mưa vì thấy hình như cuộc sống của hắn sắp đến bước tận cùng. Hắn cứ nhìn trân trân vào đôi mắt nam ngọc óng ánh của con rắn.

- Arabella đâu? - Đanien hỏi. - Mà y có mang con bé về không?

- Arabella? - Halêluda thốt lên một cách nhẹ nhàng. - Thừa thuyền trưởng, tôi không mang theo ai về cả.

Đanien đi vào phòng của Arabella, rồi bước về phòng mình. Cả hai phòng đều chẳng có ai. Đanien tới chỗ nhốt Hatxan rồi đi vào bếp. Sau đó hắn ra lệnh cho mọi người đi tìm khắp tàu.

Arabella không hề có mặt trên tàu.

NHỮNG DÂN DU MỤC

Cuộc hành trình trên toa xe ngựa lộc cộc này thật là dài bất tận. Sau vài tiếng đồng hồ, xe dừng lại, nhưng không thấy ai đến mở khóa. Toa xe cứ bị khóa như thế cho tới tận sáng. Đêm ấy Arabella không chớp mắt một phút, nào. Cô bé cứ nằm trên giường nhìn trần trần vào bóng tối. Cây nến trong gian phòng đã tắt từ lâu. Toa xe tối đen như mực. Nhưng Arabella không sợ tối. Cô bé hiểu rằng tối chỉ là do thiếu ánh sáng. Hơn nữa, trong lòng cô đầy rẫy những lo âu. Chắc có điều gì đã xảy ra với cha cô nên mới có toa xe ngựa này nhằm chuẩn bị để trốn chạy. Giờ đây Arabella đã trốn thoát được, nhưng không biết cô sẽ đi về đâu? Còn cha cô liệu có làm sao không, khi đôi mắt của cô không còn che chở được cho cha nữa?

Cũng có thể đã xảy ra một chuyện nữa mà Arabella cố tránh không dám nghĩ đến. Đó là chuyện về bọn "Đuôi Sam Sắt". Chắc chắn Rôsitá không phải là người làm việc cho bọn "Đuôi Sam Sắt"!

Ánh sáng ban mai lọt qua những cánh cửa chớp. Bình minh đã đến, Arabella nghe thấy tiếng người lao xao bên ngoài. Cửa toa xe đã mở, ánh nắng mặt trời ủa vào làm mắt cô bé bị lóa lên một lúc.

Arabella nghe thấy tiếng khàn khàn của một người đàn bà:

- Ra đi nào, bé em ơi!

Arabella bước ra bậc cầu thang. Một người đàn bà Digan to béo mặc chiếc áo rộng màu sáng đang đứng trước toa xe hút thuốc bằng một cái tẩu. Đôi mắt bà ta ánh lên những tia vui vẻ qua những nếp nhăn trên mặt. Đằng sau bà ta là đồng lửa trại. Trong buổi bình minh còn lặng gió, Arabella trông thấy khói bốc lên theo một đường thẳng. Bên cạnh đồng lửa có hai người đàn bà trẻ hơn. Một người đang cúi húi bên cái chảo treo trên ngọn lửa. Còn người kia đang bón cho hai đứa trẻ. Xa hơn nữa là toa xe ngựa và mấy con ngựa đang ăn cỏ phía sau xe.

Một người đàn ông cao lớn có mớ tóc màu xám loăn xoăn đang bước về phía đồng lửa. Ông ta khoác một chiếc áo gilê bằng lông mềm trên chiếc lưng để trần. Bên cạnh là một cậu bé đi chân đất đang nhảy nhót trên đám cỏ ướt đầm sương đêm. Cậu bé có vẻ lớn hơn Arabella chút ít.

Người đàn bà có tuổi ra hiệu cho Arabella đến chỗ đồng lửa, bảo cô ngồi trên một đồng lửa. Người đàn bà đang bón cho hai đứa bé đĩa cho Arabella một đĩa com trộn thịt.

Hai đứa bé ăn uống nhồm nhoàm vui vẻ, mặt mũi chân tay dính đầy com và nhoe nhoét nước sốt cà chua đỏ lôm. Arabella trông thấy hai đứa bé thích quá. Cô chỉ muốn sà xuống chơi với chúng nếu như trong lòng cô không có những nỗi lo lắng nặng nề.

- Ăn đi nào! - Người đàn bà có tuổi nói khi thấy Arabella cứ để đĩa com trong lòng, mắt buồn bã nhìn mấy đứa bé.

- Cha cháu đâu? - Arabella lên tiếng hỏi.

- Đừng lo. Chiều hôm nay, cha cháu sẽ đến đây tìm cháu. - Người đàn bà có tuổi nói. - Người ta sẽ báo cho cha cháu biết là cháu ở đâu và cha cháu sẽ tìm đến đây đón cháu.

Lúc này người đàn ông có tuổi cùng với cậu bé đã đến bên đồng lửa. Một người đàn ông khác cũng xuất hiện. Tất cả bọn họ ngồi xuống đất rồi bàn tán sôi nổi với nhau bằng ngôn ngữ riêng của những du dân Digan.

Arabella cảm thấy yên tâm khi cô biết rằng chiều nay cha cô sẽ đến với cô. Tốt nhất là cha cô đến ngay bây giờ, nhưng có thể vì lý do nào đấy mà cha cô không thể làm thế được.

Arabella bắt đầu ăn. Cô bé nhận thấy cậu bé Digan đang nhìn cô, nhưng cậu cố ý chờ cô ăn xong rồi mới đến gần. Cậu bé nhoẻn miệng cười, một nụ cười sáng rực trên khuôn mặt ngăm đen, rồi ngồi xuống bên Arabella.

- Bạn tên gì? - Cậu bé hỏi với giọng lơ lớ của người Digan.

- Arabella.

- Tên tôi Marcô. - Cậu bé nói. - Đây là bà tôi.

Cậu bé chỉ vào người đàn bà có tuổi, lúc này đang ngồi trên một chiếc hòm bằng gỗ, lim dim đôi mắt, miệng ngậm tẩu thuốc.

- Thế còn cha và mẹ của bạn đây à? - Arabella hỏi và nhìn vào người đàn bà trẻ và người đàn ông ngồi bên cạnh.

- Không phải. Đây là chú tôi. - Marcô nói. - Cha mẹ tôi đi vắng lâu rồi. Cả em tôi nữa. Thế cha bạn sẽ đến đón bạn chiều nay à?

- Vâng. - Arabella nói. Cô lại cảm thấy lo ngại.

Có thể đã có chuyện gì xảy ra cho cha cô trên đường đi. Thật là nguy hiểm cho cha cô khi lên bờ.

- Thế thì việc gì phải lo. Sao trông bạn buồn thế? - Marcô nói. - Nhìn kia ở đây có đẹp không?

Arabella liếc mắt nhìn xung quanh. Chỗ cắm trại là một mảnh đất nhỏ cỏ mọc xanh rờn. Đó đây lác đác một vài cây cao tỏa bóng trên thảm cỏ dày. Vây quanh họ là ba lớp núi trùng điệp. Dãy núi gần nhất màu xanh lục rồi ngả dần sang màu xanh lam ở phía xa xa. Bầu trời không một gợn mây, ánh nắng buổi sáng chan hòa ấm áp. Những toa xe ngựa to, màu sắc sỡ trông thân thiết như những căn nhà. Lo âu phiền muộn không có đất sống ở những nơi như thế này.

- Có phải bạn lo sợ có điều gì đến với cha có phải không? - Marcô hỏi.

- Cha tôi có thể bị người ta giết chết. - Arabella nói.

- Sao bạn lại nói đến chết chóc thế? - Marcô phản đối. - Con người là phải sống. Mọi thứ trên đời này là phải làm cho bạn sung sướng: ánh sáng ban ngày, bóng tối ban đêm, mặt trời ấm áp, cơn gió mạnh, cơn mưa mát. Lại đây, ta đi bơi đi! Bạn sẽ thấy vui thôi! Đừng buồn nữa!

Marcô nhảy lên, tay nắm lấy tay Arabella.

- Nào, lại đây, đi thôi! - Cậu bé vừa nói, vừa lôi cô bé đứng dậy. - Đằng kia có cái hồ tuyệt đẹp.

- Thật đấy! Cứ ra mà xem!

Hai đứa trẻ chạy qua chỗ mấy con ngựa đang gặm cỏ dưới gốc cây to. Cái hồ ở ngay đằng sau cây đó. Bờ hồ bên này thoải thoải, còn phía bên kia là vách đá dựng đứng. Mặt hồ trong xanh, trông thật thích thú.

- Lại đây!- Marcô nói. - Chỗ này bơi tốt lắm. Rồi bạn sẽ biết.

Marcô cởi luôn quần áo vút trên bờ rồi chạy ngay xuống nước.

- Nước hồ ấm lắm, tuyệt lắm! Còn đợi gì nữa mà không xuống? - Marcô gọi với lên

Arabella cũng cởi cả váy lẫn áo bước xuống chỗ nước nông. Những hòn sỏi trắng, sỏi hồng lung linh qua làn nước trong vắt. Thỉnh thoảng một con cá xinh xắn lao vút qua. Marcô đã bơi ra xa một quãng. Arabella chỉ còn nhìn thấy mớ tóc đen sẫm bập bềnh trên mặt hồ. Marcô gọi to:

- Lại đây! Bạn không biết bơi à? Mình dạy cho nhé?

Arabella chẳng cần học bơi. Cô bé trầm sâu xuống nước rồi bắt đầu bơi. Cô đuổi kịp Marcô rất nhanh. Cậu bé có ý chờ cô, bơi ngựa trên mặt nước.

- Bạn bơi như cá ấy! - Marcô nói vẻ tán thưởng, khi Arabella bơi lại gần. - Nhưng bạn có biết làm thế này không?

Bỗng Marcô biến mất, chỉ còn hai bàn chân trên mặt nước. Rồi đến bàn chân cũng mất hút. Marcô đã lặn thẳng xuống. Arabella cũng hít một hơi dài rồi lặn theo Marcô. Mọi thứ dưới đáy nước như tỏa một hào quang màu xanh lam. Từ dưới đáy nước nhìn lên mặt nước trông như một mái vòm tỏa tia lấp lánh.

Sau khi bơi, hai đứa trẻ ngồi sưởi nắng. Lúc này không khí mát mẻ buổi sáng không còn nữa. Sau buổi trưa, trời nắng gắt, gió nhẹ thổi lướt trên mặt hồ.

Marcô cứ nói luôn mồm. Cậu bé kể cho Arabella nghe những chuyện cậu được nghe người ta kể lại và cả những việc mà chính cậu được chứng kiến. Arabella cứ ngồi lặng im. Cô bé lại có vẻ buồn.

- Bạn nghĩ thế nào về những cái đó? - Cuối cùng Marcô hỏi. - Bạn chẳng nghe tôi nói gì hết phải không?

- Tôi đang nghĩ về cái chết. - Arabella thú thật.

- Ôi cô bạn thân mến. - Marcô nói. - Sao bạn lại muốn nghĩ về cái chết? Quên nó đi! Trước hết bạn phải muốn sống đã. Khi bạn có một cuộc sống tốt đẹp rồi thì bạn chẳng để ý đến lúc nào cái chết sẽ đến. Bạn sẽ không sợ cái chết khi bạn có một cuộc sống hạnh phúc.

Marcô nhìn vào đôi mắt buồn buồn của Arabella rồi mỉm cười động viên cô bé.

- Đừng buồn bã làm gì - Cậu bé nói. - À này, tôi có một món quà tặng bạn đây. Một chuỗi vòng cổ bằng vỏ sò rất đẹp. Tôi làm cho em gái tôi đó. Nó cứ đi biển biệt mãi chưa về. Tôi sẽ tặng bạn. Ta đi về toa xe lấy đi.

Marcô nắm lấy tay Arabella rồi cùng nhau chạy về trại.

- Đợi tí nhé. - Marcô nói, rồi nhảy lên toa xe, sau đó cậu bé lại ra ngay, tay cầm chiếc vòng cổ dài bằng vỏ sò trắng trong và màu lam rực rỡ.

- Phải mất khối thời gian mới làm được cái vòng này đây. Loại vỏ sò này có phải dễ kiếm đâu. Quanh đây cũng chẳng có. Tôi đã kiếm được ở chỗ chúng tôi cắm trại lần trước. Được rồi, em gái tôi có thể chờ một chút. Tôi sẽ làm cho nó cái khác. Con bé còn nhỏ hơn bạn nhiều. Cứ để cho nó lớn thêm chút nữa. Nào, để tôi đeo vào cổ cho bạn.

Marcô đeo chuỗi vỏ sò óng ánh vào cổ Arabella rồi đứng ngắm một cách khoan khoái.

- Ôi thật ăn màu với chiếc vòng đỏ mà bạn đang đeo. Màu trắng còn tôn thêm màu đỏ lên. Trông bạn như một nàng công chúa. Chờ nhé, tôi mang cho bạn cái gương.

Marcô lại nhảy lên xe rồi mang cho Arabella một mảnh gương.

- Bạn cứ giữ lấy mà dùng. - Marcô nói. - Khi nào cần thì cứ việc gio lên mà ngắm nghía. Arabella nhìn khuôn mặt mình trong mảnh gương soi. Lúc này trông cô sao mà sung sướng thế. Arabella cảm thấy chưa bao giờ hài lòng với những sợi dây chuyền vàng, chuỗi ngọc hoặc vòng cổ có đính kim cương. Arabella không thích những

thứ đó bằng chuối vỏ sò mà Marcô tặng cô. Chưa bao giờ cô bé thấy có người tặng quà mà sung sướng như Marcô lúc này.

- Trông bạn đẹp quá! - Marcô nói, đôi mắt đen lay láy của cậu như sáng rực lên. - Thôi, ngắm như thế đủ rồi. Ta đi câu cá đi.

CÂU CÁ BÊN HỒ

Nhảy từ hòn đá nọ sang hòn đá kia, Marcô và Arabella dần dần tiến vào chỗ nước sâu hơn, rồi cuối cùng tìm được một tảng đá bằng phẳng đủ chỗ cho cả hai đứa ngồi.

- Để tôi móc mồi câu cho bạn. - Marcô nói. - Bạn có chắc là sẽ câu được không?

- Có thể được, nhưng tôi chưa bao giờ câu cá ở hồ.

- Thế bạn vẫn câu ở đâu?

- Ở biển. Tôi sống ở biển, trên một cái tàu.

- Bạn sống ở trên tàu biển à? - Marcô kinh ngạc nói. - Thế bạn cứ sống ở đó suốt đời à?

- Suốt đời.

- Ôi, thật là một cuộc sống thú vị biết bao? Không khí ở biển trong lành, không có nóng nực bụi bặm.

Arabella im lặng. Cô không thể nói cho Marcô biết được cuộc sống thực sự của cô. Marcô đưa cho Arabella cần câu, cô bé quăng vút mồi câu xuống nước. Những vòng nước cứ loang xa dần quanh miếng phao vừa thả xuống. Đến lượt mồi câu của Marcô cũng quăng xuống. Những vòng nước mới lại lan rộng dần ra, chạm vào những vòng nước lẫn từ phía Arabella. Cả hai chăm chú nhìn vào hai miếng phao đang bập bênh.

- Không biết ai sẽ được cá trước đây? - Marcô tặc lưỡi một cái rồi mới nói như vậy.

Hai miếng phao vẫn im lặng. Những ý nghĩ buồn bã lại vương vấn trong đầu Arabella. Không bao giờ cô có thể sung sướng như Marcô được. Cô đã chứng kiến quá nhiều cái xấu, cái ác, cái ti tiện trong quãng đời còn ít ỏi của cô. Bỗng nhiên cô cứ nghi nghi hoặc hoặc

không hiểu rồi sau này cô có trở thành một người mẹ tốt bụng và vui vẻ đối với con cái được không.

Marcô nhìn Arabella, cau mày nói:

- Bạn lại buồn rồi. Thôi đừng nên sầu muộn nữa.

Nước mắt Arabella trào ra.

- Ôi, bạn thân mến, sao lại thế? - Marcô lấy tay quạt nước mắt trên má Arabella.

- Như thế chẳng tốt đâu. - Cậu bé lắc lắc cái đầu nói, vẻ không tán thành. - Bạn có muốn xem cái mặt khi không?

Nói xong, Marcô kẹp cái cần câu vào hai đầu gối, lè lưỡi ra, lấy hai bàn tay che tai vầy vầy, tạo thành một vẻ mặt lạ lùng ngộ nghĩnh. Marcô lại còn chấp chới mi mắt và kêu lên mấy tiếng như khi.

- Bây giờ đến chim. Nhìn này!

Marcô chau môi dưới ra, chúm chím đầu lưỡi, rồi vầy hai tay như cánh chim. Arabella không nhịn được cười.

- Bây giờ là lợn. - Marcô nói, rồi lấy ngón tay vành mắt béo má trông đáng dấp như cái mặt lợn.

- Bây giờ là voi! Nhìn này, con ếch đấy, ộp! ộp!

Trong lúc mãi làm trò vui cho Arabella, chiếc cần câu của Marcô bỗng tuột xuống nước.

- Ôi! Hại chưa! - Cậu bé la lên, nằm xoài ngay xuống bờ tảng đá, nhào người ra phía trước cố tóm lấy chiếc cần câu nhưng không được, người cậu đang đà cứ trượt theo.

- Giữ hộ cái chân nào! - Marcô gọi vọng về phía Arabella. Cô bé vội kẹp cần câu của mình vào nách, lấy tay ghì chặt lấy chân Marcô. Arabella cố sức kéo Marcô lên nhưng Marcô lại đang chú ý đến một việc khác. Cậu la to lên:

- Nhìn kia! Cần của bạn cần câu rồi! Nhắc ngay lên!

Arabella nhìn thấy phao chìm xuống nước.

- Nhanh lên kìa! Còn đợi gì nữa! - Marcô kêu to hơn, tiếng vọng từ dưới mép đá. - Đừng để mất con cá!

Arabella không biết làm thế nào. Nếu giật cần câu thì buộc phải buông chân của Marcô ra và cậu ta sẽ bị ngã xuống hồ. Cô không muốn để xảy ra chuyện ấy.

- Nào! Giật đi chó! - Marcô lại la lên.

Vừa lúc đó phao lại nổi lên và đứng im như cũ, con cá đã bơi đi mất.

- Đấy, bảo mà! - Marcô thất vọng nói.

Arabella cố hết sức một lần nữa, Marcô lom còm bò được lên tảng đá.

- Sao bạn không giật cần câu lên? Tôi trông thấy có cá, con cá to lắm. - Marcô lấy tay phác luôn kích thước con cá. - Thật tiếc quá!

- Nhưng nhờ bạn ngã xuống hồ?

- Thì đã sao! Có phải là lần đầu đâu? Cá tuyệt thế mà để mất. - Marcô có vẻ tuyệt vọng thực sự.

- Đưa cần câu đây, tôi móc mồi khác cho. - Marcô cầm lấy cần câu của Arabella, kéo dây câu lên.

- Đừng lo, chắc là ta sẽ vớ được con cá khác thôi.

- Marcô này, bạn nghĩ thế nào? - Arabella hỏi. - Nếu như một người đã từng chứng kiến nhiều việc ác trong đời mình, nếu như người đó đã từng trông thấy chết chóc và chém giết, và đủ mọi thứ ti tiện trên đời, liệu người đó có trở thành một người độc ác không?

Marcô ngẫm nghĩ một hồi lâu, rồi nói:

- Nếu một người chỉ thấy toàn điều ác, điều xấu thôi thì có thể người đó cho rằng như thế là đúng. Nhưng còn phải nhìn ra xung quanh nữa chứ. Phải tìm thấy cả cái tốt, cái đẹp.

Arabena thở dài nói:

- Marcô ạ, tôi e rằng tôi sẽ không thể trở thành một người mẹ tốt được bởi vì tôi chỉ nhìn thấy những điều xấu xa, tàn ác và ti tiện.

Marcô nói:

- Đây nhé, bạn nghe tôi nói đây. Bạn tưởng rằng tôi chưa từng thấy một thứ xấu xa bản thủ à? Thế mà bạn nhìn tôi xem, tôi có phải là một đứa xấu không? Đừng lo, nếu như mình không muốn trở thành xấu thì chẳng có ai bắt buộc được mình.

Arabella nghĩ thấy đúng. Không ai bắt buộc được Hatxan. Không ai bắt buộc được mình làm điều xấu xa để hèn nếu như mình không muốn.

Alabella lo lắng cho Hatxan. Không có cô ở bên cạnh, đủ thứ chuyện có thể xảy ra cho Hatxan.

Bọn cướp có thể quên bằng Hatxan và để cho Hatxan bị chết đói. Hoặc có thể chúng chợt nhớ đến và tìm cách thanh toán Hatxan...

- Đây, bạn lại thờ dài rồi. - Marcô nói về trách móc. - Tôi nói sự thật với bạn, thế mà bạn vẫn chưa hài lòng.

Chợt dây câu của Marcô căng ra. Phao chìm xuống.

- Một con cá. - Marcô reo lên, giật mạnh cần câu. Một con cá đang quẫy ở đầu dây.

Marcô cười vang, sung sướng:

- Nhìn kìa! Con cá béo chưa. Ít ra là phải trên hai cân. Ta về chỗ cắm trại thôi, không thì cá ươn mất vì trời quá nóng. Ta sẽ đem nướng làm một bữa thật ngon lành. Cả hai đứa bé sinh đôi của Têrêxa ăn cũng vẫn đủ.

Marcô chuẩn bị nhảy lên bờ. Arabella nhắc dây câu của mình lên. Móc câu chẳng còn gì nữa, cá lại ăn mất mồi rồi. Arabella cuốn dây câu vào cần rồi bước theo Marcô.

ĐOÁN SỐ MỆNH

Hai đứa bé sinh đôi rất thích món cá nướng Arabella chẳng muốn ăn một chút nào. Cô tước sạch xương dăm rồi lấy tay bòn từng miếng nhỏ vào hai cái miệng đang há ra chờ sẵn.

- Bạn cũng ăn vài miếng đi chứ. Sao cứ cho hết hai đứa này thế. Chúng không đói đâu. Bạn nhìn xem chúng mập thế cơ mà. Têrêxa cho chúng nó ăn luôn.

Arabella rất thích hai đứa bé gái người Digan này. Cô chưa bao giờ được gần gũi thân mật với một đứa bé nào. Cô chỉ mới nhìn thấy những đứa bé mỗi khi dừng chân trên bến cảng, nơi các bà mẹ thường bế trẻ em ra xem tàu bè hoặc đón cha chúng đi xa về. Thế mà lúc này có hai đứa trẻ sinh đôi má phúng phính đang ngồi ngay trước mặt Arabella. Arabella có thể vuốt ve mái tóc, sờ má và chơi đùa với cả hai đứa: Mara và Demma. Chúng là hai đứa bé bằng xương bằng thịt hẳn hoi. Chỉ có điều chúng không nói chuyện với Arabella được vì chúng chỉ biết nói tiếng Digan.

- Bạn có đứa em trai hoặc em gái nào không? - Marcô hỏi.

- Không. - Arabella trả lời. - Tôi cũng chẳng còn mẹ nữa. Chỉ còn bố thôi.

- Buồn nhỉ! - Marcô nói. - Không có mẹ thì cuộc sống chẳng tốt lắm.

Mara trèo lên ngồi vào lòng Arabella, bập bẹ nói và lấy tay kéo chuỗi vòng san hô của cô bé đang đeo ở cổ. Marcô làm mặt nghiêm mắng Mara. Nó liền thè lưỡi ra làm cho Marcô càng cáu, mắng thêm một trận nữa. Nó lại bĩu môi. Cả con bé Demma cũng bĩu môi.

- Bạn nói gì với chúng thế? - Arabella hỏi.

- Têrêxa đã làm hư chúng rồi! - Marcô nói. - Chúng cứ đòi gì được nấy. Bạn đừng cho chúng nó một thứ gì hết. Cái bọn ăn xin hư đốn này!

Arabella hiểu là Mara đòi cái chuỗi vòng cổ bằng san hô. Cô bé cười to lên rồi lấy chuỗi vòng ta khỏi đầu.

- Nếu nó thích thì tôi cho nó đấy. Có đáng gì đâu! Bạn đã cho tôi một cái khác rồi. Tôi chẳng cần gì đến hai cái.

- Đừng cho nó! - Marcô nói. Nhưng Arabella đã đưa cho con bé Mara chiếc vòng. Khuôn mặt Mara sáng bừng lên. Nó hãnh diện đeo chiếc vòng vào cổ. Nhưng Mara được chiếc vòng làm cho con bé Demma không chịu được. Nó chạy đến giằng chiếc vòng. Thế là hai đứa bé đánh nhau.

- Đấy bạn thấy chưa? - Marcô nói về trách móc.

Arabella hoảng cả lên. Marcô nói điều gì có vẻ nặng nề lắm làm cho hai đứa bé thôi không đánh nhau nữa. Marcô lấy chiếc vòng ra khỏi cổ Mara làm cho con bé bắt đầu khóc. Marcô lấy con dao cắt đôi chiếc vòng ra, buộc lại thành hai cái vòng nhỏ hơn rồi đưa cho hai đứa bé. Con bé Demma nhoẻn miệng cười sung sướng. Còn Mara bĩu môi ra một lúc rồi cũng quên đi, đeo chiếc vòng ngắn đó vào cổ

- Cái đồ tí nhau vô lễ! - Marcô nói.

Còn Arabella lại cười to lên, nói:

- Chúng ngộ thật!

- Cứ phát cho mỗi đứa mấy cái là xong. - Marcô nói. - Têrêxa chẳng bao giờ đánh chúng nó cả.

Hai đứa trẻ ném xương cá vào lửa. Nồi súp lơ đang reo lên lộp bộp, tỏa ra mùi thịt cừu béo ngậy và mùi tỏi. Demma và Mara lại chơi đùa vui vẻ với những mẫu gỗ, giả làm búp bê. Hai đứa bé lấy những miếng vải sặc sỡ bọc những khúc gỗ đó lại và nói với những con búp bê giả một cách dịu dàng, âu yếm.

- Bạn có muốn tôi đoán số mệnh cho bạn không? - Marcô nói. - Tôi biết đoán bài đấy, bà tôi dạy cho. Bà tôi còn đoán được số mệnh người ta mà chẳng cần đến quân bài nào. Bà chỉ cần tập trung suy nghĩ một lát thôi. Còn tôi, không có bài thì tôi chẳng đoán được.

- Có chứ, bạn đoán cho tôi đi! - Arabella nói. - Tôi muốn biết cha tôi bây giờ ở đâu?

Marcô lôi bộ bài bóng nhảy từ trong túi ra rồi trang lên. Cậu bé bảo Arabella lấy tay sờ vào bộ bài, rồi lại tiếp tục trang lên. Sau đó cậu bé rải bài ra trước mặt.

- Cái gì đã qua, việc gì đang xảy ra, điều gì sắp tới? - Marcô nói. - Trước hết cái gì đã qua.

Cậu bé chăm chú nhìn vào những quân bài, mặt bỗng nghiêm lại. Rồi cậu thu bài.

- Vô nghĩa lý! - Marcô nói.

- Bạn nhìn thấy gì? - Arabella hỏi.

- Các thứ vô nghĩa. - Marcô nói một cách uể oải. - Để xem thử điều gì sắp tới.

- Không, hãy bảo tôi bạn nhìn thấy gì đã! - Arabella đề nghị.

- Tôi đã nói rồi, mọi thứ vô nghĩa lý. - Marcô muốn giấu sự thật.

- Bạn cứ nói rõ đi.

- Thôi được! Tôi nhìn thấy máu me, chết chóc, và một đồng tiền. Đây, một đồng những chết chóc chém giết và một đồng những tiền là tiền. - Marcô miễn cưỡng nói. - Có lẽ là đêm qua bạn thấy một con ác mộng. Chắc là bạn sợ vì nằm một mình trong toa xe chứ gì?

Arabella không trả lời.

Marcô lại rải bài ra lần nữa rồi nhìn vào với vẻ buồn buồn.

- Thế nào? - Arabella hỏi.

Marcô có vẻ lúng túng. Cậu bé nhún vai.

- Những cái tôi nhìn thấy được cũng lại như một con ác mộng nữa. Hôm nay các quân bài không muốn nói lên sự thực.

Marcô thu bài gọn lại rồi cất vào trong túi.

- Hay là tôi xem tay cho bạn vậy. - Marcô nói.

Arabella đưa tay ra. Marcô lật ngửa lòng bàn tay cô ra.

- Bạn có một bàn tay kỳ lạ. - Marcô nói. - Mọi thứ lúc đầu đều xấu nhưng rồi sau cùng là một hạnh phúc lớn lao. Tôi chưa từng thấy ai

có nhiều hạnh phúc hiện rõ qua bàn tay như thế này.

Marcô nhìn Arabella vui vẻ. Rồi vừa cười vừa nói:

- Tôi nghĩ là bạn sẽ trở thành một bà hoàng.

- Tôi chẳng muốn thành bà hoàng chút nào. - Arabella nói. - Tôi chỉ muốn trở thành một người mẹ tốt thôi.

Marcô nhìn lại lòng bàn tay của Arabella:

- Thế thì xem xem sau này bạn sẽ có mấy đứa con? - Marcô nói. - Một này, hai này, ba, bốn, năm, sáu... Đếm không xuể nữa. Có lẽ tới hai mươi lăm đứa!

Arabella cũng bật cười.

- Bạn nói kiểu gì thế? - Cô hỏi. - Không ai lại có nhiều con như thế được.

- Nhưng bạn sẽ có đấy. Rồi xem. - Marcô cười vang hai hàm răng trắng lấp lánh. - Một du dân là không nói sai đâu. Nhưng con đông như thế thì tốn nhiều thức ăn lắm. Tôi sẽ là người chồng của bạn. Nếu không thì bạn làm sao xoay nổi cho chúng. Thế bạn có thích lấy tôi làm chồng không?

Arabella mỉm cười ngạc nhiên và nhìn vào Marcô. Đôi mắt đen láy của cậu rực sáng, một nụ cười bình thản lướt trên môi.

Arabella hỏi một cách nghiêm túc:

- Thế bạn có nghĩ rằng sau này bạn sẽ tìm được tôi không?

- Bất kể bạn ở đâu tôi cũng tìm ra được! - Cậu bé hứa. - Đừng lo, một du dân sẽ biết cách khi muốn tìm một người nào đó.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÓ ĐÔI HOA TAI VÀNG

Chiều đến, Marcô và Arabella đi dạo chơi. Hai đứa trẻ ném những hòn đá xuống mặt nước và ngắm những con chim đang nhảy nhót tíu tít trên bờ hồ. Nỗi mong mỏi được gặp cha đang gặm nhấm trái tim cô bé, nhưng Arabella cũng nhận thấy cô sẽ rất buồn khi phải xa cách Marcô và những người du dân trong nơi cắm trại này. Cô muốn cha cô và cô trở thành những người du dân nghèo này hơn là cứ tiếp tục sống giữa bọn kẻ cướp tàn ác. Cô chẳng màng tới cái địa vị của con gái một tướng cướp giàu có và quyền uy.

Khi hai đứa trẻ lững thững trở về nơi cắm trại thì thấy những con ngựa lạ đang ở trong khu vực ấy. Chúng được người ta buộc yên cương ngay trước toa xe mà đêm qua Arabella ngủ.

- Đấy thế là cha cô đã đến rồi đấy! - Marcô nói.

Tự nhiên những bước chân của Arabella bỗng nhanh nhẹn hẳn lên. Thoạt đầu hai đứa trẻ không thấy bóng một ai. Lửa đã tắt ngấm. Cũng không thấy bóng Têrêxa và hai đứa con nhỏ đâu. Bà của Marcô đang ngủ, tiếng ngáy vọng qua tấm liếp của toa xe.

Đằng sau cỗ xe ngựa của Arabella có mấy người đang nằm dài trên cỏ. Đấy là mấy người lạ mặt cùng với chú của Marcô và ông lão Digan tóc bạc. Thế cha cô đâu? Arabella không thấy bóng cha cô trong đó. Có thể là cha cô không đi được nên sai người khác đi tìm cô. Nhưng tại sao cha cô lại không bảo Halêluda hoặc một người nào trong số bọn cướp trên tàu? Arabella cứ bước tiếp nhưng trong lòng rất bối rối.

Thế rồi mọi người trong bọn đứng dậy. Arabella tái đi.

- Marcô! - cô nói thì thầm. - Đây không phải những người của cha tôi.

Phía trước Arabella là một người đàn ông có đôi hoa tai vàng của quán "Lợn Quay". Chính hắn đã định bắt cóc cô lúc trước. Hắn là

người của bọn "Đuôi Sam Sắt".

Lúc này hắn đang cố nở nụ cười thân thiện, dang rộng hai cánh tay định ôm choàng lấy Arabella. Arabella giật lùi, nắm lấy tay Marcô.

- Con chim non bé nhỏ của ta, sao không chạy đến hôn cha một cái? - Người lạ nói giọng ồ ồ.

Arabella nói thầm với Marcô:

- Đây không phải là cha tôi. Họ đang muốn bắt cóc tôi đó.

Lúc ấy, bà của Marcô vẫn còn ngái ngủ bước ra khỏi toa xe. Bà già vươn vai rồi lấy tay buộc lại chiếc khăn rua bịt trên đầu.

Người lạ mặt ôm chặt lấy Arabella. Cô bé không chống cự nổi, khóc thét lên. Marcô hét to mấy tiếng gì đó. Mấy người du dân đang nằm đứng bật dậy bối rối. Bà của Marcô nhìn trừng trừng vào người đàn ông có đôi hoa tai vàng và cái kính nói bằng ngôn ngữ Digan. Người đó cũng trả lời bằng tiếng Digan, tay ôm chặt lấy cô bé Arabella đang giãy giụa. Hắn kẹp chặt tay cô bé sát vào hai bên sườn nên cô không vùng ra được.

Arabella liền dùng chân đá, nhưng người đó lại nhắc bổng cô lên làm cho cô bé có đá tiếp cũng chẳng ăn thua gì.

Những người Digan bắt đầu đồng thanh hét lên. Người đàn ông có đôi hoa tai vàng và mấy tên đồng bọn cũng hú lên đáp lời. Lúc ấy người lạ đã vừa ôm chặt vừa lôi cô bé đến toa xe. Khi tới bậc thang của toa xe, một viên đá từ tay Marcô ném trúng mặt làm hắn giật thót mình. Hắn chửi rủa ầm ĩ. Arabella gấp dịp quay được mặt ra khỏi vai của người lạ đôi chút, lấy răng cắn luôn vào cổ hắn.

Những tiếng la hét của Marcô, những tiếng chửi rủa của những người du dân càng thúc giục người lạ đẩy mạnh Arabella vào toa xe rồi hắn cũng nhảy lên theo đóng sập cửa lại. Chiếc xe ngựa bắt đầu lao nhanh ra khỏi nơi đó.

ĐUÔI SAM SẮT

Quả đúng là "Đuôi Sam Sắt". Hắn là một con người trông dữ tợn tuy chẳng lấy gì làm cao lắm và cũng chẳng có vẻ gì là khỏe lắm.

Thật dễ dàng cho Đanien nếu muốn đánh gục hắn bằng tay không. Không phải cái tầm thước của hắn làm cho người ta phải sợ hãi, mà chính là sự bạo tàn toát ra từ con người hắn, Arabella đã từng trông thấy những cặp mắt tàn ác. Suốt từ nhỏ Arabella đã sống giữa những con người có cặp mắt độc ác Liệu có kẻ nào trông hiểm ác hơn là thằng Húc?

Thằng Húc hiểm độc và tàn ác, nhưng ánh mắt của nó trông có vẻ như ngu si đần độn. Còn cặp mắt của "Đuôi Sam Sắt" ánh lên vẻ xảo quyệt và hiểm ác. Cái nhìn của nó trông thô鄙 và tàn bạo đến mức như xoáy vào người, làm cho Arabella không thể chịu nổi. Cái nhìn ác độc của "Đuôi Sam Sắt" có thể xuyên thấu mọi nơi. Arabella nghĩ rằng một khi đã lọt vào quyền lực độc ác của "Đuôi Sam Sắt" thì mọi thứ gọi là tốt đẹp trong con người đều coi như đã chết.

Arabella nhắm mắt lại và cố nghĩ tới cha cô. Nhưng nghĩ đến cha cũng không làm cho tinh thần của cô vững thêm chút nào. Bởi vì khi gọi lên hình ảnh của cha cô là cô nghĩ ngay tới hành vi tàn ác của cha cô và bầu không khí xấu xa trên con tàu cướp. Arabella cảm thấy không còn chút hy vọng nào nữa, không còn trông mong gì nữa khi hình bóng của cha cô không làm tăng thêm chút sức mạnh nào cho cô.

Arabella bỗng cảm thấy một nỗi sợ hãi tràn ngập toàn thân. Không thể nhắm mắt lâu hơn được nữa, cô lại nhìn lên "Đuôi Sam Sắt". Nhìn thấy vẻ hoảng hốt của cô bé, hắn mỉm cười tự mãn. Arabella cố đấu tranh chống lại nỗi sợ hãi trong người. Chẳng phải là cô đã từng trông thấy biết bao nhiêu con người bị hãi hùng hoảng sợ rồi sao. Dẫu còn là một cô gái nhỏ nhưng Arabella đã hiểu rằng sợ hãi sẽ bẻ

gãy ý chí đề kháng của con người. Không bao giờ được phép đầu hàng nỗi sợ hãi.

Bỗng nhiên trong trí nhớ của cô xuất hiện bộ mặt gầy guộc của Hatxan. Nét mặt của Hatxan hiện rõ đến mức Arabella tưởng chừng như Hatxan đang đứng trước mặt cô. Rồi đến những lời nói của Marcô cũng văng vẳng bên tai cô: "Dù bạn ở đâu tôi cũng tìm ra được. Một du dân bao giờ cũng biết cách phải tìm một người như thế nào".

Arabella cảm thấy phấn chấn hơn. Cái ác độc trong cặp mắt của "Đuôi Sam Sắt" không thể xuyên thấu tâm hồn cô. Dầu sao, cô đang ở trong tay "Đuôi Sam Sắt", và hẳn thì muốn làm gì mà chẳng được. Arabella có một cái gì đó mà "Đuôi Sam Sắt" cảm thấy bất lực. Hẳn không thể dùng sức mạnh để uy hiếp cô được.

- Mày là đứa con gái của cha mày phải không? - "Đuôi Sam Sắt" nói. - Tao không hiểu là cha mày sẽ phải trả cái giá như thế nào cho mày đây. Mày nghĩ sao? Có thể là cha mày sẽ mang hết của cải ra đổi lấy mày, sẽ đưa cả bọn cướp đường cướp chợ ấy ra mà mặc cả. Nhưng cũng có thể cha mày chẳng đếm xỉa gì đến mày đâu.

Con người tàn ác này đã biết chọn từng lời. Đó là những lời quá nghiệt ngã đối với Arabella.

Chính cô cũng không biết là cha cô có thể hy sinh của cải để chuộc cô về hay không. Điều vẫn làm cho Arabella lo lắng từ lâu là cha cô coi trọng của cải hơn cả con gái mình. Cô bé nhún vai nhìn xuống đất.

Bỗng cửa buồng tàu mở. Một người nhỏ nhắn, còn trẻ, trông xanh xao vàng vọt, ăn mặc kiểu đồng cô bước vào. Hẳn ưỡn người ngắm Arabella rồi phá lên cười:

- Có phải người ta bảo con bé này là con gái của thằng "Cò súng" phải không? - Hẳn hỏi. - Đanien đúng là một thằng "rán sành ra mỡ" hay sao mà chỉ cho con bé đeo một chuỗi vòng bằng vỏ sò? Hay đúng nó cũng chỉ là một thằng keo kiệt thực sự thôi?

Con người trẻ tuổi ấy đi đúng một vòng quanh Arabella rồi dừng lại trước mặt cô. Hẳn lấy hai ngón tay nâng chiếc vòng cổ của

Arabella lên, hất hất ngón tay, mắt nhìn tỏ vẻ khinh miệt.

- Thuyền trưởng nhìn xem này? - Hắn quay về phía "Đuôi Sam Sắt" nói, rồi hất chuôi vòng xuống. Hắn lau ngón tay vào quần như vừa mó phải sờ mó vào một vật ghê tởm.

Arabella nhìn trừng trừng vào hắn một cách căm ghét. Người đàn ông này ăn mặc toàn đồ nhung lụa, viền đăng ten như những cô gái. Hắn đeo những đồ có đính kim cương hoặc nạm ngọc vào bất cứ chỗ nào có thể đeo được trên thân thể của hắn. Hắn có móng tóc đen chải bóng mượt, đôi má hõm sâu nhồi đầy phấn.

"Đuôi Sam Sắt" bảo viên thư ký:

- Thôi, lấy cho tao giấy bút ra đây. Con bé này phải viết thư gửi cho bố nó, thằng "Cò Súng".

Viên thư ký đặt một tờ giấy, một cái bút và một lọ mực lên chiếc bàn con. "Đuôi Sam Sắt" bảo Arabella ngồi xuống rồi nói:

- Nào, bắt đầu viết đi, tao đọc đây: *"Con đã bị bắt vào tay "Đuôi Sam Sắt" đây quyền uy. Nếu cha không trả đủ những gì người ta yêu cầu thì con sẽ bị bán làm nô lệ ở một xó xỉnh nào đó mà không ai có thể cứu được".* Đây, ký tên vào đó. Thế cha mày có nhận ra mặt chữ của mày không?

Arabella buồn bã gật đầu. Cô bé đành phải viết. Vì dù sao cô cũng muốn để cho cha biết cô đang ở chỗ nào. Mày cứ đợi đấy "Đuôi Sam Sắt" ạ. Nếu cần thì cha tao sẽ đánh cho bọn mày một trận để giải thoát cho tao. Lúc ấy mày sẽ được một bài học đích đáng!

Tên thư ký hỏi "Đuôi Sam Sắt" bằng một giọng ỏn ẻn:

- Thuyền trưởng ơi, liệu thằng Đanien có chịu đổi mọi thứ lấy con bé này không?

- Để xem. Tao sẽ cử thằng Juda đến đó thăm dò. Nó sẽ biết cách ép được thằng Đanien. Con bé này sẽ làm cho ta bẻ gãy được thằng "Cò Súng" và ta sẽ trở thành một vua cướp mạnh nhất trên các đại dương.

"Đuôi Sam Sắt" cười vang khoái trá.

- Thằng Đanien sẽ cười nhạo ông đó, ông thuyền trưởng ạ, ông cứ nhớ lấy lời tôi. - Tên thư ký nói giọng khàn khàn. - Nếu như tôi thì đến bát cháo thiêu tôi cũng chẳng đem mà đổi lấy con bé này.

Arabella cảm thấy cổ họng như tắc nghẹn. Liệu cha có có tha thiết đến cô tới mức hy sinh một thứ gì đó để chuộc cô về hay không?

JUĐA TỚI THĂM

Lá thư của Arabella đặt trên bàn, trước mặt Đanien. Bên cạnh bàn là một người đàn ông râu đỏ, người mang lá thư này đến. Hắn bí mật theo dõi nét mặt của Đanien khi đọc lá thư. Đanien đã đón trước được sự việc:

- Số tiền chuộc không thấy nói trong thư. - Đanien nói, nhìn thẳng vào mặt người râu đỏ. - Thế "Đuôi Sam Sắt" muốn gì?

Đôi mắt xảo quyệt của Juđa mạnh dạn nhìn thẳng vào Đanien. Đụng phải cái nhìn dữ dội của Đanien, nó cũng không chớp mắt.

- Thế thuyền trưởng đánh giá cuộc đời của con gái ngài như thế nào? - Hắn hỏi lại. - Chắc rằng tiền nong thì không thành vấn đề gì đối với ngài, phải không nào?

- Ta muốn con gái ta phải được toàn vẹn trở về.

Đanien cau mày nói.

Tên Juđa cười vang:

- Thuyền trưởng đừng lo. Trong khi chờ đợi thì không đứa nào dám đụng đến ngón tay út của cô bé. Cô bé được ở một nơi an toàn hơn cả trên tàu này. Thuyền trưởng đã để cho con gái bị bắt cóc. Nhưng trong tay "Đuôi Sam Sắt" thì cô bé được hoàn toàn yên ổn. Thế nhưng, thuyền trưởng không ưng chuộc, thì mấy cái nơi xó xỉnh tối tăm mà ngài cũng chưa bao giờ phải ghé qua sẽ chờ để đón tiếp cô bé. Đối với một cô bé xinh đẹp như thế, tất nhiên "Đuôi Sam Sắt" phải đòi một món kha khá rồi!

- Một túi vàng bằng chiều cao của Arabella, - Đanien bức bối nói - Cái giá ấy là quá đủ rồi

Juđa nom có vẻ chú ý một chút. Hắn chậm rãi nói:

- Không phải là tòi. Nhưng để tôi nói cho thuyền trưởng nghe thế này nhé. Với số vàng như thế thuyền trưởng có thể đem thuê đúc

một bức tượng của Arabella bằng vàng. Như thế thuyền trưởng vẫn giữ lại được nhiều vàng và con gái thì lúc nào cũng như ở bên cạnh thuyền trưởng.

Đanien chồm dậy hét lên:

- Caramba! - Mà đến đây để trêu gan chọc tức tao phải không? Tao sẽ kéo ruột mày ra từng phân một rồi lấy chính cái ruột ấy treo mày lên cột buồm.

Con giận dữ của Đanien không làm cho Judá sợ hãi.

- Thuyền trưởng đừng làm rối lên như thế. Hãy nghĩ đến con gái của mình thì hơn.

Đanien cúi kinh rút cái tẩu trong túi ra rồi bắt đầu nhồi thuốc. Những sợi thuốc vụn cứ vãi ra trên mặt bàn từ mấy ngón tay run run của Đanien. Đanien châm lửa hút vài hơi, nhả khói, rồi lại hỏi:

- Vậy thì "Đuôi Sam Sắt" muốn gì?

- "Đuôi Sam Sắt" muốn rằng ông phải lánh đi khỏi các đại dương, tìm một chỗ khác mà hoạt động. "Đuôi Sam Sắt" nhường cho ông vùng Bắc Băng Dương. Còn lại Đại Tây Dương, Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương là vùng hoạt động của "Đuôi Sam Sắt".

Đanien kinh ngạc đến không nói nên lời. Cuối cùng hắn nói như quát lên:

- Cái thằng "Đuôi Sam Sắt" hóa rồ rồi chắc? Từ bé đến giờ ta chưa từng nghe thấy điều gì ngu xuẩn đến như thế! Tại sao nó lại nghĩ rằng sẽ buộc được tao như thế nhỉ?

Đanien cười vang lên một tràng dài đến khản cả tiếng. Judá tỏ ra không chú ý đến việc ấy.

- Arabella được xếp một nơi tử tế. Muốn gì có nấy. Khi nào ông còn ở trên vùng Bắc Băng Dương thì cô bé vẫn an toàn. Nhưng hễ rời khỏi nơi đó thì Arabella sẽ bị bán làm nô lệ ngay lập tức.

- Tao muốn Arabella trở về đây! - Đanien quát lên. - Tao không muốn để cái thằng "Đuôi Sam Sắt" giam hãm con gái tao đến suốt đời!

- Cái đó tùy ở ông, thưa thuyền trưởng. - Tên Judá lúc lắc cái đầu, nói. - Đây là những điều mà "Đuôi Sam Sắt" muốn nói với ông.

- Không bàn bạc gì nữa? - Đanien lại chồm dậy găm lên. - Mà hãy về bảo cái thằng "Đuôi Sam Sắt" đần độn ấy rằng khi Đanien này tính công tính việc là phải ngang giá với đồng tiền? Nếu con gái ta mà không trở về nguyên vẹn thì đừng hòng lấy của tao một xu nào. Mà bảo với nó rằng chớ có gửi thêm đứa nào làm môi giới đến đây nữa, nếu không tao sẽ sai bẻ chân tay rồi vứt cho cá mập nó nhai.

- Bình tĩnh lại đã, thuyền trưởng. - Tên Judá nhẹ nhàng nói. - Chẳng cần gì phải quát tháo. Thuyền trưởng cứ ngồi xuống, ta bàn cho ra nhẽ. Tôi còn có một đề nghị này nữa.

- Nói đi. - Đanien cúi kính làu bàu. - Tao sốt ruột lắm rồi đấy!

Tên Judá vừa liếc mắt nhìn vừa nói:

- Hãy nghĩ đến con gái của thuyền trưởng. Ngài nên bình tĩnh cân nhắc cho kỹ. Tôi đã thấy cuộc sống của con gái ngài là điều rất hệ trọng đối với ngài rồi.

Đanien nhận thấy khi nổi cáu lên thì mình đã làm tăng thêm cái giá chuộc lại Arabella. Dĩ nhiên, không phải "Đuôi Sam Sắt" đưa ra những điều không thể thực hiện được đó, mà chính là tên Judá tự ý nêu ra. Bằng cách xảo quyệt đó, hắn đã nắm được đích xác Đanien suy nghĩ về con gái mình như thế nào.

Tướng cướp Đanien ngồi xuống im lặng. Bỗng nhiên mọi kho tàng của cái trên thế giới này đều trở thành vô dụng đối với Đanien. Mọi sự chém giết phá hoại mà hắn gây ra để làm giàu giờ đây đều vô nghĩa. Đanien nhận thấy lúc này vàng bạc và quyền uy đều không cần thiết, nếu như nó không mang lại sự yên ổn trong lòng. Cái tốt đẹp không thể được tạo nên từ cái xấu xa. Sự bình yên và hạnh phúc bao giờ cũng đi đôi với lòng tốt. Suốt cuộc đời của Đanien, hắn luôn luôn cho rằng lòng tốt là dấu hiệu của sự yếu hèn và ngu ngốc. Bây giờ hắn mới hiểu được chỉ những kẻ chưa đạt tới lòng tốt mới gọi lòng tốt là sự ngu ngốc và nhiều kẻ còn ngu ngốc nếu như chưa nhận ra rằng những nỗi giày vò mà con người phải chịu đựng

thường xuyên vì bất mãn trong tâm hồn, do chưa tìm được con đường đi tới cái tốt cái thiện.

Trong thế giới của Đanien không có lòng tốt. Arabella là con người duy nhất tốt trong cuộc sống của Đanien. Hắn phải cố hết sức giữ gìn, bảo vệ con gái. Arabella là nguồn hy vọng duy nhất của Đanien. Kho tàng của cải của Đanien giờ đây không quan trọng nữa. Chỉ có Arabella là đáng kể mà thôi.

- Mày cứ nêu ý kiến ra đi. - Đanien nói.

- "Đuôi Sam Sắt" muốn biết chỗ hòn đảo cất giấu kho của lớn nhất của ông. - Juda nói. - Ông giấu của ở nhiều nơi lắm phải không, ông Đanien?

Đanien nói:

- Như vậy là thằng "Đuôi Sam Sắt" muốn cắn ngáp răng vào cái món ngon nhất đấy. Không những nó muốn bóc hết của cải của ta mà còn muốn tước hết của cải của toàn bộ những người trên tàu.

- Chớ ngại chuyện đó, thuyền trưởng ạ. - Tên Juda lấy tay phác một cử chỉ tỏ dấu không quan trọng. - Ông chẳng cần phải bảo cho thủy thủ của ông biết tại sao "Đuôi Sam Sắt" lại nắm được bí mật này. Cái mà chúng tôi cần chỉ là có một người tin cậy đưa chúng tôi đến đó. Khi chúng tôi đến được hòn đảo đó rồi thì Arabella sẽ được ngồi trên một chiếc thuyền trở về với ông.

- Chớ có làm kiêu thò lò hai mặt! - Đanien nói. - Ta muốn Arabella phải về đây trước khi chúng mày đến hòn đảo đó. Arabella đánh đổi lấy người sẽ dẫn đường đến hòn đảo.

Juda phá lên cười. Nhưng bộ dạng của hắn nom chẳng có gì đổi khác sau hàng tràng cười như thế, mà trông hắn lại càng ghê tởm hơn.

- Ông nên nhớ rằng, người ra điều kiện là "Đuôi Sam Sắt" chứ không phải là ông! "Đuôi Sam Sắt" nhờ tôi nói với ông rằng người dẫn đường phải có mặt tại Tảng Đá Thánh vào sớm mai. Chúng tôi sẽ đưa người đó lên thuyền cùng đi tới hòn đảo vàng. Có đúng là kho vàng ở gần chỗ Tảng Đá Thánh không, ông thuyền trưởng?

Danien cũng phải công nhận rằng quả thật "Đuôi Sam Sắt" đã mất khá nhiều công phu trong công việc dò tìm hòn đảo giấu vàng.

- Thuyền trưởng nên nhớ là Arabella sẽ cùng đi với chúng tôi từng bước một. Bất kỳ điều gì xảy ra với đường đi thì điều đó cũng sẽ đến với Arabella. - Tên Judá nói thêm như vậy.

Danien hét lên:

- Thôi, mày rút đi cho khuất mắt tao!

Tên Judá đứng dậy nói:

- Xin chào thuyền trưởng. Có lẽ ta còn gặp nhau lần nữa. Cuộc đời thật đầy rẫy những bất ngờ!

- Sẽ gặp dưới địa ngục. - Danien lầu bầu một cách cáu kỉnh.

HATXAN RA ĐI

Khi tên Judá đi rồi, Đanien sai người gọi Hatxan lên phòng mình.

- "Đuôi Sam Sắt" đã bắt cóc Arabella. - Đanien nói.

- Tôi cũng đã nghĩ như thế. - Hatxan trả lời. - Có phải ông muốn tôi đi thương lượng không?

- Đúng. Bởi vì ít nhất anh cũng không chạy trốn khi đã biết được chỗ bí mật giấu vàng. Và tôi tin rằng anh dám đương đầu với nguy hiểm vì Arabella.

- Điều ấy thì chẳng phải nói. - Hatxan đáp.

Đanien lấy một tờ giấy và cái bút.

- Anh lại gần đây. - Đanien nói. - Tôi sẽ nói rõ chỗ bí mật của kho vàng. Anh phải nhớ kỹ trong đầu vì sẽ không có một mảnh giấy nào để vương vấn về vấn đề hệ trọng này. Sau đó tôi sẽ cấp cho anh một chiếc thuyền và anh sẽ đi ngay đêm nay. Sớm mai anh phải có mặt tại Tảng Đá Thánh để gặp "Đuôi Sam Sắt".

Đanien bắt đầu vẽ cơ chế phức tạp trong cái hang giấu vàng. Hatxan cẩn thận theo dõi nhưng đường ngoằn ngoèo rắc rối hiện dần ra trên mặt giấy.

- Thật là một bộ máy tinh vi! - Hatxan nói khi Đanien vẽ xong.

- Anh có nắm được ý đồ không? - Đanien hỏi. - Cần nhất là chó có lầm lẫn những cái đòn bẩy, nhưng cái lẫy với nhau.

- Tôi nắm được rồi. - Hatxan nói. - Bao giờ tôi cũng thích thú với những trò như thế này.

- Anh có nhớ nổi không? - Đanien lại hỏi.

- Ông đừng lo. Không thể nào lại quên được một cơ chế tinh xảo như thế này.

Đanien lật tờ giấy lại.

- Bây giờ đến đường biển dẫn tới đó. - Đanien ghi lên mặt giấy những chỗ vách đá mà thuyền phải đi lọt vào giữa.

- Còn mấy thứ nữa mà anh cần phải nhớ kỹ. - Đanien nói rồi bắt đầu vẽ những đường hầm cắt ngang những đường nhánh. - Đây là đường hầm dẫn tới chỗ đặt cơ chế. Nó được giấu bên trong bức tường phía bên trái ở cuối đường hầm. Anh thò tay vào một cái hố sâu cao bằng đầu gối kể từ sàn. Trong đó có một tảng đá rời. Anh lấy tay xoay hòn đá theo chiều kim đồng hồ, thế là vách tường tự động nâng lên. Rõ chưa?

- Rõ!

Đanien vò nát tờ giấy, rồi đốt nó trên một cái đĩa sắt. Hai người lẳng lặng nhìn tờ giấy bốc cháy. Trong một giây, ánh sáng của tờ giấy bị cháy bùng lên trong căn phòng tranh tối tranh sáng và làm rõ hơn hai khuôn mặt đầy lo âu. Cuối cùng chỉ còn một quả bóng bằng than trên đĩa. Đanien bóp vụn ra rồi hất đồng tro qua cửa sổ thành tàu.

- Bây giờ ta tiếp tục. - Đanien nói. - Khi anh vào được hang chứa của rời và cái túi lừa đảo của thằng "Đuôi Sam Sắt" chạy ừa vào trong hang thì lúc ấy là thời cơ để hành động. Anh đã vào đó một lần, anh còn nhớ những bức tranh vẽ cá biển trên tường không?

- Đúng vào chỗ ngọn lao đâm trúng con cá lớn nhất có một cái núp. Anh đẩy mạnh cái núp đó lên và sẽ thấy một cái cửa hẹp mở ra. Hãy giằng lấy Arabella rồi chạy vào cửa đó. Sau đấy khóa cửa lại rất dễ dàng và trong hang sẽ không sao mở ra được. Con đường hầm từ đó sẽ dẫn tới một cái hang ở dưới, về phía bên kia hòn đảo, nơi đó anh sẽ thấy có đủ một bộ buồm và dây trang bị cho một chiếc thuyền. Thuyền ấy hạ thủy dễ thôi, rồi anh sẽ thấy. Nhưng chớ đi ra ngoài đảo vội. Trước hết anh trèo lên vách đá đốt một đồng lửa sao cho khói bốc cao lên. Khói ấy sẽ là dấu hiệu báo cho tôi biết là anh và Arabella đã thoát hiểm và chúng tôi có thể tấn công bọn "Đuôi Sam Sắt". Anh sẽ thấy được ai là kẻ chiến thắng. Toàn đảo và vùng nước xung quanh đó đều có thể nhìn rõ chỗ ấy. Bất kể chuyện gì xảy ra, cứ làm đúng như thế. Nếu con tàu "Bọ Cạp" nhổ neo ra đi thì hãy tìm

chúng tôi ở quán "Lợn Quay". Nhưng anh phải thận trọng khi đến bất cứ nơi nào. Đâu cũng có kẻ phản bội. Nếu có chuyện gì xảy ra với tôi, anh đừng bỏ Arabella. Tôi giao nó cho anh chăm sóc. Trong đường hầm phía ngoài, tôi có để dành một phần số của cái phòng khi mưa gió hoạn nạn. Chỗ đó cũng đủ cho Arabella sống một đời đầy đủ. Con bé sẽ không phải là gánh nặng của anh. Arabella sẽ là cô gái giàu có. Anh hãy ở với nó cho tới khi nó khôn lớn. Tôi tin anh. Anh đừng bỏ nó.

- Ông đừng lo. - Hatxan nói. - Chính tôi cũng không còn ai ngoài Arabella. Tôi là một kẻ phiêu lãng, không nhà, không cửa. Arabella còn quý hơn sự sống của bản thân tôi. Nhưng tôi xin cam đoan với ông rằng, chúng tôi sẽ qua được mà không cần đến của cải của ông.

Đã quá nửa đêm. Mọi người đang say sưa yên giấc Đanien lên boong tàu. Tên Hy Lạp đang phiên canh gác.

- Cho mày đi ngủ. - Đanien nói. - Cái tiếng loạt soạt của mày như gãi vào thần kinh của tao ấy. Không thể ngủ được.

Tên Hy Lạp lộ vẻ lúng túng, Đanien liền nói thêm:

- Tao sẽ đích thân coi tàu, khi nào tao ngủ tao sẽ gọi thằng khác dậy. Sau phiên mày là đứa nào?

- Thằng chốt Rasic.

- Được rồi. Đi đi!

Tên Hy Lạp không đợi bảo lần thứ hai. Thế là cả tàu chìm trong giấc ngủ im lìm. Đanien cùng với Hatxan thả chiếc thuyền xuống nước một cách lặng lẽ. Rồi Hatxan bắt đầu chèo thuyền đi.

TRONG NƠI GIAM Hãm

Căn buồng tàu nơi Arabella bị nhốt là một nơi tối tăm và không thoáng khí. Cô bé cảm thấy quá khổ sở, chỉ muốn la khóc ầm lên. Song cô vẫn cố cầm nước mắt vì cô không muốn thu hút sự chú ý của mọi người. Những kẻ đồng bọn của "Đuôi Sam Sắt" còn tồi tệ hơn bọn cướp dưới quyền của cha cô. Và Arabella tin chắc rằng một khi chúng nổi giận thì chúng sẽ không từ một thủ đoạn nào. Tốt nhất là cứ im lặng và cố chịu đựng. Cô biết cha cô sẽ cố hết sức để cứu cô. Đanien, tướng cướp hùng mạnh nhất trên khắp các đại dương đời nào lại chịu đầu hàng "Đuôi Sam Sắt"? Ngoài nỗi lo sợ cho bản thân mình, Arabella còn lo lắng cho cha. Cô vẫn tin chắc rằng nếu cô để mắt tới cha thì sẽ bảo vệ được cha cô. Giờ đây Arabella không ở cạnh cha, cha cô sẽ không được bảo vệ. Biết bao chuyện sẽ xảy ra với cha cô...

Arabella cố tránh những ý nghĩ mệt mỏi chán nản ấy. Cô bé nhìn kỹ gian phòng một lần nữa. Dù có bịt mắt thì cô cũng đoán được gian phòng đó như thế nào. Căn buồng trông trống rỗng và tro trọi.

Cả gian buồng chỉ có một đồ vật đó là cái giường. Trên giường là một cái đệm bản thúu và sùi lên nhiều chỗ. Thế là hết.

Tít trên cao, gần sát trần nhà có một lỗ hổng để lọt chút ánh sáng vào phòng. Arabella trèo lên giường, kiễng chân lên nhìn ra ngoài qua lỗ hổng, nhưng không được. Cô ao ước được nhìn thấy ánh sáng mặt trời dù chỉ qua một lỗ hổng.

Arabella nhận ra cái giường không bị gắn chặt với sàn như lúc đầu cô nghĩ. Cô liền nảy ra một ý: nếu dựng đứng chiếc giường lên sát tường, cô sẽ trèo lên thành giường và nhìn được qua lỗ hổng. Trước hết, cô phải bỏ hết đệm ra khỏi giường. Cái đệm được nhồi cỏ lồi lõm và có cảm tưởng như chưa bao giờ được đem rũ bụi. Khi Arabella đặt cái đệm vào một góc buồng thì một đám mây bụi dày đặc tung ra.

Sau đó Arabella kéo lê cái giường đến phía dưới lỗ hổng. Nhưng dù làm cách nào chẳng nữa, Arabella cũng không sao làm cho chiếc giường dựng đứng vào tường được. Đó là một việc cực kỳ khó khăn. Bốn chân giường vững chắc không chịu di chuyển khi Arabella cố sức nâng nó lên. Mặc, Arabella vẫn quyết tâm bằng được.

Chẳng còn có vật gì trong phòng ngoài cái đệm. Thế là cô đành mang cái đệm ra kê rồi nâng dần chân giường lên từng tí một. Cô cuộn tròn cái đệm lại, rồi chui xuống gầm giường, dùng lưng và vai cố nâng dần lên. Thật là một công việc quá nặng nhọc và tốn nhiều công sức, nhưng cuối cùng cô đã làm được. Arabella cảm thấy kiệt sức. Cô ngồi thở hắt hắt một lúc trên sàn để lấy lại sức. Trong lúc nhìn cái giường và nghĩ xem sau đó sẽ nhắc lên thêm như thế nào, cô phát hiện ra một đường gờ sắt chạy dọc theo bức tường cao khoảng một mét, nếu cô nâng chân giường lên gá vào đường gờ này thì sẽ có thể nhìn qua lỗ hổng khi trèo lên đầu giường.

Arabella lại cố thử sức một lần nữa. Lần này còn khó khăn hơn. Nhiều lúc cô tưởng như phải bỏ cuộc. Không sao đủ sức nâng tiếp chiếc giường lên, cô buồn nản ngồi xuống sàn. Rồi cô cứ ngồi nghĩ ngợi và cho rằng nhìn được qua lỗ hổng là một việc duy nhất mà cô có thể làm được trong cái gian buồng khốn khổ này. Và dứt khoát là cô phải làm một việc gì đó. Không thể chỉ ngồi mà buồn bã cả ngày. Vì vậy, cô quyết tâm đem sức mình cố gắng một lần nữa.

Cuối cùng cô bé cũng làm được. Hai chân tựa vững chắc vào tường gờ, cái giường gần như dựng đứng vào bức tường. Arabella vội trèo lên nhìn ra ngoài.

Qua cửa kính mờ đục, bẩn thỉu, Arabella thấy mặt biển đang lấp lánh dưới ánh mặt trời. Phòng mà Arabella đang ở chắc ở tận dưới tầng hầm, vì lỗ hổng chỉ mấp mé phía trên mặt nước. Arabella có thể nhìn thấy bầu trời không gợn mây và những con hải âu đang bay lượn. Mặt đất chắc là gần đây thôi, cô nghĩ vậy. Vì chim không bay quá xa khỏi bờ biển. Không ai nhìn thấy chim giữa biển khơi xa. Arabella không nhìn thấy mặt đất, vậy hiển nhiên là nó ở phía bên kia tàu.

Arabella cứ chăm chú nhìn mặt biển và những con chim hải âu lượn vòng. Bỗng cô nghe thấy tiếng gì như chìa khóa lách ách. Cô bé lập tức lao xuống như mũi tên rồi run bắn người lên đứng giữa gian buồng. Cái thế giới bên ngoài căn phòng này đầy rẫy những cái ác, cái xấu, không thể hy vọng tìm thấy một điều gì tốt đẹp.

Nhưng lần này chỉ là một tên cướp béo phục phịch, đầu đội một chiếc khăn cuốn nhiều vòng. Hắn mang cho Arabella một đĩa com đây và một bình nước. Người đó lảng lảng đứng nhìn cái giường dựa đứng vào tường nhưng chẳng nói năng gì. Hắn cũng không kê lại giường. Hắn bước ra và khóa cửa lại như cũ.

Lúc đầu Arabella không muốn ăn chút nào, cô chỉ uống nước thôi. Công việc di chuyển chiếc giường làm cô khát nước. Nhưng sau đó cô lại nghĩ nên ăn để giữ sức. Biết đâu chẳng có lúc phải cần đến sức khỏe và nghị lực? Thế là cô bé ăn hết chỗ com.

Sau khi ăn xong, cô lại trèo lên phía đầu giường mình nhìn qua lỗ hồng. Và cô đã nhìn thấy gì kia?

Cô run bắn lên vì xúc động.

Có một chiếc thuyền đang đi gần tới chiếc tàu, và sau mái chèo là Marcô! Arabella muốn hét to lên, để cho cậu bé chú ý. Lỗ hồng thì quá nhỏ, lại bẩn, kính thì quá dày. Đứng trong nhìn ra thì rõ, nhưng không biết bên ngoài có nhìn vào được không?

Làm sao Arabella có thể báo cho Marcô biết là cô đang ở đây? Phải nghĩ thật nhanh, Marcô gần như đang bơi thuyền dọc theo thân tàu và chẳng mấy chốc sẽ biến mất khỏi tầm mắt của Arabella. Cô bé cứ cố nghĩ một cách bình tĩnh. Thế rồi cô chợt nhớ đến mảnh gương trong túi mà Marcô đã cho cô. Cô có thể bắt cái ánh nắng đang chiếu trên cửa kính này báo hiệu cho Marcô biết được hay không?

Arabella đặt mảnh gương vào ánh nắng. Nó có thể xuyên qua mặt kính bẩn bụi này tới Marcô được không? Arabella không thể nhìn thấy được ánh sáng phản quang trên mặt nước, cũng không nhìn thấy ánh sáng đó trong không khí. Cô cứ chuyển động mảnh gương và hy vọng sẽ bắt đúng vào mắt Marcô. Marcô lúc đó đã vượt khỏi tầm nhìn của Arabella, chợt cậu giật mình quay mặt lại. Điều đó có

nghĩa là ánh nắng được phản quang đã lọt tới chỗ Marcô. Nhưng làm sao Marcô biết được cái gì chiếu vào mắt mình? Arabella cố làm cho mảnh gương nhấp nháy.

Thế nào Marcô cũng hiểu. Cậu bé quay mái chèo đưa thuyền về phía Arabella. Chỉ một lúc sau chiếc thuyền ghé sát sườn tàu và khuôn mặt của Marcô hiện ra trên lỗ hồng.

CUỘC NỔI LOẠN TRÊN TÀU "BỌ CẠP"

Mặc dù thắng lợi đến choáng váng, nhưng bọn cướp trên tàu "Bọ Cạp" vẫn buồn nản và cáu bẳn. Đã có quá nhiều người kết thúc cuộc đời mình trong khoảng thời gian ngắn mới đây. Nhưng điều ấy đối với bọn cướp cũng chẳng quan trọng. Bởi vì rút cuộc số vàng của những người đã chết sẽ được chia đều cho những kẻ còn sống. Điều làm cho họ mất tinh thần chính là những bộ mặt quen thuộc cứ theo nhau mà đi. Nhiều đêm gõ đủ loại đã làm cho họ sa sút tinh thần, bản thân "Con Tàu Ma" cũng hiện ra trước mắt mọi người. Cái nhần hình con rắn cứ lần lượt thay đổi chủ và mang chết chóc đến cho kẻ đeo nó. Tuy nhiên cái nhần ấy đẹp rục rở và hấp dẫn đến mức không một tên cướp nào có thể làm ngơ được, mặc dù ai cũng biết nó sẽ mang lại điều gở cho kẻ đeo nó. Hơn nữa, cuộc sống của kẻ cướp bao giờ mà chẳng có nhiều rủi ro.

Buổi sáng hôm ấy, khi Halêluda mang bữa ăn sáng đến cho Hatxan thì phát hiện thấy sự vắng mặt của chàng lãng tử. Lập tức Halêluda thấy rõ điều gì đã xảy ra. Chắc chắn Arabella bị bọn "Đuôi Sam Sắt" bắt cóc trong quán "Lợn Quay".

Tên râu đỏ xuất hiện trên tàu hôm qua rõ ràng là người của "Đuôi Sam Sắt" phải đến, rồi đến đêm chắc là Đanien cử Hatxan đi chuộc Arabella về. Không hiểu "Đuôi Sam Sắt" đòi hỏi những điều kiện gì ở Đanien? Mọi việc đã rõ. "Đuôi Sam Sắt" bắt cóc Arabella không phải chỉ vì một vài mẫu vàng. Phải có cái gì lớn hơn thế nhiều. Có thể Đanien bỏ hết mọi thứ để chuộc lấy con gái.

Halêluda như một con mèo đánh hơi thấy chuột. Hắn tự xỉ vả là không để mắt đến Đanien kịp thời. Đáng ra hắn phải hiểu rằng chuyện Arabella bị bắt cóc sẽ gây rối cho cả bọn. Chỉ tại cái nhần tai họa này đã làm cho hắn bị thu hút vào và tâm trí hắn xáo động không còn nghĩ được chuyện gì khác. Vì thế hắn không lường trước được nỗi nguy hiểm đang đe dọa đồng của cải của hắn.

Halêluda bước lên boong tàu. Nhiều tên cướp đang đi đi lại lại một cách buồn nản, không có mục đích.

Halêluda báo cho mọi người biết:

- Chúng mày ơi, thằng Hatxan đi rồi!

- Loại bớt được cái tên ấy càng tốt - Adam cao nhếch mép cười. - Tao không thể chịu nổi nữa rồi.

Tuy vậy, những tên cướp khác không dễ bốc đồng như thế.

- Mày đã báo cho Đanien biết chưa? - "Thú Biển" hỏi. - Đi báo ngay cho thuyền trưởng đi.

Nhưng Halêluda không dờn bước.

- Chúng ta bị lừa rồi các chiến hữu ạ! - Hân nói với một vẻ ác ý.

Bọn cướp liền bao quanh Halêluda.

- Này tao bảo cho chúng mày biết: Đanien và thằng Hatxan đã bày mưu tính kế ném hỏa mù vào mắt chúng ta. Hãy tin tôi đi, chính Đanien tìm cách cho thằng Hatxan ra đi.

Mọi người lộ vẻ nghi hoặc.

- Sao cơ? - Adam cao hỏi. Có lẽ thuyền trưởng cũng chán ngán cái thằng lưng còng ấy rồi, và bây giờ không có con gái ở đây, thuyền trưởng đã quăng nó xuống biển chứ không hề nghi gì nữa.

- Đúng thế rồi. - Một số người tán thành. - Làm sao mà Đanien chiều chuộng nó mãi được?

- Sao chúng mày lại ngây ngô thế hả? - Halêluda quát to lên. - Bọn mày có hiểu chuyện gì đang xảy ra xung quanh đây không? Con bé thì bị mất tích. Chắc chắn là có bàn tay của thằng "Đuôi Sam Sắt" nhúng vào. Bây giờ nó đòi tiền chuộc. Ngày hôm qua có thằng râu đỏ đến thăm thuyền trưởng, chắc chúng mày cũng thấy rồi đấy! Đó là người của "Đuôi Sam Sắt". Chúng mày phải bắt cái đầu làm việc đi chứ!

- Tai họa rồi? Halêluda nói đúng đấy? - Thằng chột Rasic nói.

- Thằng Hatxan đã đi rồi. Đanien còn cử ai khác được? Thằng Hatxan có thể làm bất cứ việc gì vì con bé!

- Hì! Hì! - Thằng Húc cười với vẻ hiểm ác. - Phen này thì thuyền trưởng phải làm nhẹ bớt kho tàng của mình đi một chút!

- Đồ ngu! - Halêluda nói đốp ngay.

Những tên cướp khác không cười cợt như vậy. Chúng cố suy nghĩ xem Đanien định làm gì. Có thể là hắn sử dụng số của cải chung của cả bọn mà không đụng chạm gì tới phần riêng của mình thì sao? Hơn nữa, bọn cướp lại không biết cách mở kho tàng. Chỉ đó Đanien "Chân Gỗ" và "Thú Biển" là biết thôi.

Chợt tên Hy Lạp nói như hét lên:

- À thảo nào mà đêm qua lão Đanien bảo tao thôi gác! Để cho lão với thằng Hatxan hoạt động mà. Chúng ta bị lừa rồi, các chiến hữu ơi!

Cả bọn cướp cùng hô lên:

- Bịp bợm! Chúng ta bị phản rồi!

- Đi tìm "Chân Gỗ" ngay - "Thú Biển" nói.

Thằng Húc vội đi tìm ngay.

- Những con lợn thối tha kia ơi! - "Chân Gỗ" đang tập tễnh tiến về đám đông la to lên. - Tao đã nói từ mấy năm nay rồi. Là cái con bé ấy sẽ gieo tai họa lên cái tàu này. Thế mà mà, Halêluda, chính mà thì cứ bận bịu với nó từ khi nó còn là một đứa bé. Sao thế? Nếu mà chịu lắng nghe người ta than phiền thì mà phải quẳng cái con búp bê đó đi rồi!

Halêluda lau bàu một cách cáu kỉnh:

- Đúng đấy, mà nói đúng. Lúc ấy tao chỉ biết thích thú mình tao thôi. Đáng lẽ tao phải quẳng cái con búp bê đó đi. Trẻ con chỉ làm rối việc thêm thôi.

Ta phải làm gì bây giờ? - Tên chợt Rasic hỏi.

- Ta phải ép Đanien nói ra sự thật. - Halêluda nói một cách hiểm độc. - Ta đi thôi.

Cả bọn đi về phía phòng của Đanien.

Không hề ngờ có sự nổi loạn, Đanien mời mọi người vào. Đến khi cả bọn cướp kéo nhau vào hết trong phòng. Đanien mới nhìn những nét mặt hầm hầm của chúng. Đanien nổi câu hỏi:

- Nào, thế này nghĩa là thế nào, hả?

Mọi người đều nhấc chân nọ chân kia, nhưng chẳng ai thốt ra lời nào. Chúng đã quen run sợ trước mặt Đanien. Lúc này nỗi sợ hãi lại như kéo đến. Tên nào cũng biết là Đanien có khả năng nhanh chóng hạ màn bất cứ lúc nào. Chẳng đứa nào dám giơ đầu ra làm mục tiêu cho hắn.

Đanien lên giọng:

- Tao đã hỏi rồi đấy! Nếu chúng mày không có gì để nói thì ra hết cho khuất mắt tao!

Halêluda bước lên. Hắn bắt đầu nói khẽ:

- Thừa thuyền trưởng, Hatxan vắng mặt!

- Tao biết rồi. Tại sao mày không để mắt đến nó.

- Chính thuyền trưởng đã để cho Hatxan đi.

Halêluda nói giọng có vẻ đe dọa.

- Một người thuyền trưởng không tự ý quyết định được sao?

- Mọi người đều muốn biết.

- Biết gì?

- Mọi người muốn biết thuyền trưởng định làm gì? Arabella đâu?

- Đó là điều mà chính tao cũng muốn biết. - Đanien nói một cách buồn bã - Người ta bảo là mày chăm sóc nó kia mà.

- Thôi đừng nói quanh quẩn nữa, ông thuyền trưởng! - Halêluda nói bằng một giọng đối địch. - Cứ cho là tên "Đuôi Sam Sắt" đã tóm được Arabella và thảng râu đỏ hôm qua tới đây thuyền đạt yêu cầu của "Đuôi Sam Sắt", và thế là thuyền trưởng sai thảng Hatxan đi. Có phải đúng thế không nào?

- Mày không có quyền đòi hỏi thuyền trưởng phải giải thích bất cứ một điều gì. Nhiệm vụ của mày là tuân lệnh mà không được hỏi lại.
- Đanien nói với giọng gay gắt.

Bọn cướp bắt đầu rì rầm không yên.

- Thế thuyền trưởng đã hứa hẹn gì với "Đuôi Sam Sắt"? - Halêluda lại hỏi. - ông đừng nên giở ngón bịp ra với chúng tôi!

Đanien muốn cho một phát vào đầu thằng Halêluda, nhưng hắn biết hành động như thế chưa phải lúc. Nhìn thấy máu, bọn nó sẽ điên lên, và lúc ấy thì không thể nào biết được chúng sẽ làm những gì.

Đanien đành bình tĩnh trả lời:

- Đơn giản thôi. Tao có bảo Hatxan đi gặp thằng "Đuôi Sam Sắt". Liệu tao có thể sai đứa nào khác? Không một đứa nào có thể an toàn khi đã ở trên tàu của "Đuôi Sam Sắt". Tao không thể nào liều lĩnh cử một tên nào trong chúng mày đi được.

- Thế ông đã hứa hẹn gì với tên "Đuôi Sam Sắt"? - Halêluda vẫn hỏi câu đó.

Không ngần ngại chút nào, Đanien trả lời ngay:

- Một túi vàng cao bằng Arabella.

Bọn cướp lâm bầm tán thưởng. Đúng là cái giá phải trả. Nhưng Halêluda không thỏa mãn.

- Chẳng nhẽ ông lại muốn chúng tôi tin như thế sao? Số vàng ít thế sao đủ chia phần cho những tên tham gia vào vụ bắt cóc Arabella? Thế thằng "Đuôi Sam Sắt" trắng tay à? - Hắn hỏi dồn. - Dù sao thì ông cũng trở nên mềm yếu rồi ông thuyền trưởng ạ. Ông không được chúng tôi tin tưởng nữa đâu. Ông có thể bán đứt chiếc tàu này cùng với toàn bộ chúng tôi mà không hề chớp mắt lấy một cái. Chúng tôi không cần đến loại thuyền trưởng như thế!

Những lời quá nặng nề ấy làm cho một số tên cướp phải giật mình. Mọi người đang chờ đợi một phát súng vào người Halêluda, nó sẽ bị chết tươi trên sàn tàu.

Nhưng không có tiếng súng nổ. Phải chăng đúng là Đanien mềm yếu thật rồi sao?

Bỗng nhiên Đanien cảm thấy dù hắn có là thuyền trưởng hay không, dù hắn có sống hay là chết thì hắn cũng đã làm hết sức mình vì Arabella. Không thể làm gì hơn thế được nữa. Mọi thứ trên đời này đều vô vị. Sống một cuộc đời của kẻ cướp cũng vô vị nốt!

Nhưng phút mềm yếu đó qua đi rất nhanh.

Đanien vội tỉnh tâm lại, tay sờ vào khẩu súng, quyết trừng trị thằng cướp hồn xược.

Nhưng muộn quá rồi. Halêluda chớp lấy thời cơ giăng được khẩu súng của Đanien và nắm chặt nó trong tay.

Mọi việc xảy ra thật bất ngờ. Lúc đầu mọi con mắt đều đổ dồn về khẩu súng sáng loáng trong tay Halêluda.

Rồi một tiếng thì thầm: "Nổi loạn!".

Trong căn phòng yên tĩnh, hai tiếng ấy vang lên như tiếng nổ của viên đại bác. Chỉ một lát sau, mọi đầu óc đều bị đầu độc bởi cái từ "nổi loạn".

BÀ GIÀ DIGAN

Một bà già người Digan xin đến gặp "Đuôi Sam Sắt". "Đuôi Sam Sắt" nhìn mụ già có vẻ không được vui.

- Ồ, chính là mụ đấy à? - Hấn lúng búng nói.

Hấn bực bội nhìn cái váy màu sáng của bà già, cái khăn bịt đầu sặc sỡ và chuỗi hạt thủy tinh kêu lanh canh. - Mụ muốn gì?

- Ta đến nói về số mệnh cho mi nghe đấy, "Đuôi Sam Sắt" ạ! - Bà già người Digan nói. - Mi vẫn thường thích hỏi ta về điều ấy mà.

- Nhưng mụ có bao giờ nói đâu! - "Đuôi Sam Sắt" bực mình nói. - Cái giọng lưỡi nghèo nàn của mụ không nói được gì về năng lực và quyền uy của ta đâu.

- Ta đến báo trước cho mi một điều. - bà già nói.

Bộ mặt của "Đuôi Sam Sắt" rúm ró lại. Cái mụ già to béo này xưa kia là một cô gái Digan mảnh dẻ đã từng làm y phải khó chịu, vì cô ta có cái gì đó cao hơn cả quyền uy của "Đuôi Sam Sắt". Cô ta không bao giờ sợ hãi hoặc phục tùng như những người khác.

Nhưng đó không phải cái làm cho hấn khó chịu. Hấn cho rằng, người đàn bà này biết rõ số mệnh thực sự của hấn. Thế mà tiền bạc và uy lực chưa bao giờ buộc được bà ta nói cho "Đuôi Sam Sắt" biết.

Bây giờ mụ già lại tự đến với "Đuôi Sam Sắt".

- Bảo cái thằng vô tích sự này ra ngoài đi. - Bà già chỉ vào tên thư ký nói.

Tên thư ký không chú ý đến những lời nói của bà già, hấn cứ lấy tay mân mê chuỗi hạt của hấn, và mắt cứ giương lên nhìn bà già một cách tò mò.

Sốt ruột "Đuôi Sam Sắt" hất đầu ra hiệu cho tên thư ký rời khỏi phòng. Anh chàng đồng cô này nhún vai tỏ ý bất mãn rồi bước ra.

- Ta đến báo trước cho mi biết, - bà già nhắc lại. - là ngày tận số của mi sắp đến.

- Đó là chuyện may rủi hàng ngày. - "Đuôi Sam Sắt, nói nửa như bông lon. - Ngày nào ta chẳng gặp cái may mắn như thế. Cuộc đời của một tên cướp là một trận đồ đen, một canh bạc lớn mà!

Bà già Digan không để cho mình bị lạc hướng.

- Mi phải thả con bé ra. - Bà già nói. - Nếu không thì mi sẽ tự mang tai họa lớn đến cho mi và cả con tàu của mi.

- Ta không để cho con bé đó đi được đâu. - "Đuôi Sam Sắt" nổi cáu nói. - Ta đã nhúng tay vào việc này từ khi nó mới ra đời. Thế mà bây giờ, nó đã ở trong tay ta, và ta sẽ thấy thằng Đanien khoanh tay bó cổ chịu chết. Ta sẽ hốt hết của cải vàng bạc của hắn! Sức mạnh của Đanien sẽ bị đập tan và ta sẽ trở thành vua cướp giàu có nhất, hùng mạnh nhất trên các đại dương!

"Đuôi Sam Sắt" nói hăng hái đến nỗi sùi cả bọt mép và cái đuôi sam cứng như sắt ở đằng sau gáy cứ bật lên bật xuống mãi không thôi.

- Ba ngày nữa, nếu mi không thả con bé đó ra thì con cá tận đáy biển sẽ đớp vào mắt mi! - Bà già Digan lạnh lùng nói. - Cứ để cho con bé đi với ta thì mi sẽ thoát nạn lần này.

- Sao mụ lại dám dọa ta như thế, hả! - "Đuôi Sam Sắt" thở hển hển nói.

- Không phải là dọa. Ta báo trước cho mi biết thế. - Bà già nói. - Ta biết trước những gì sẽ xảy ra.

- Thế thì hãy nói cho ta hay điều gì sẽ xảy ra để ta tránh được tai họa. Ta có thể bảo vệ được tàu nếu như mụ bảo ta nguy hiểm từ phía nào tới.

- Mi chỉ cần làm có một việc là thả con bé ra.

- Một khi con bé còn ở trên tàu này thì tai họa lúc nào cũng có thể xảy ra dù mi có cố gắng đến mấy chăng nữa.

"Đuôi Sam Sắt" phát ra một tràng cười giận dữ.

- Ta không tin được mù! - Hấn nói - Mù lại định tung bụi vào mắt ta ư, hả cái mù phù thủy độc ác này. Mù có muốn ra sai người treo mù lên cột buồm không, hả?

- Mi chẳng dám làm thế đâu! Thủy thủ của mi sẽ bị lời nguyền vì nỗi sợ hãi kinh hoàng. Chúng sẽ run lên, cái bọn cướp của mi ấy, và chúng sẽ lủi đi hết không còn một mống!

"Đuôi Sam Sắt" lại cảm thấy khó chịu. Người đàn bà này có một thứ uy lực gì đó mà súng bắn không nổi, dao đâm không được!

- Thôi, ra khỏi đây đi, mù phù thủy già! - "Đuôi Sam Sắt" nói một cách giận dữ. - Ta không muốn nghe chuyện của mù tí nào nữa!

- Hãy để cho con bé đi với ta, mi sẽ tránh được tai họa lần này!

- Không bao giờ! - "Đuôi Sam Sắt" hét lên. - Mù làm việc cho thằng Đanien, phải không? Cả hai cứ việc đe dọa ta. Hừ, chỉ phí thời gian mà thôi!

Đuôi Sam Sắt" trông độc ác và ghê sợ đến nỗi kẻ nào nhìn vào hấn lúc này cũng phải hoảng đến cứng người ra. Nhưng bà già Digan không hề sợ, trái lại bà chỉ cười nắc nẻ và nói:

- Ta đến đây không phải vì mi và đồng bọn của mi. Ta chỉ muốn tránh cho cô gái nhỏ kia thôi bởi vì thảm họa xảy ra sẽ khiến cho cô tan nát cõi lòng.

- Thôi đi ra ngay đi, mù phù thủy già, trong khi mù vẫn đang thờ được! - "Đuôi Sam Sắt" rít lên.

- Mi đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. - Bà già Digan nói, rồi bước ra khỏi phòng.

Trên boong tàu, mọi người cứ liếc mắt nhìn trộm bà già nhưng chẳng có ai nói điều gì và cũng không người nào cản lại. Tấm váy của bà già tung bay rực rỡ, bà thong thả bước xuống thuyền. Marcô thấy bà mình trở về không có Arabella đi theo, cậu rất buồn. Cậu tin chắc là bà có khả năng đòi thả Arabella, bởi vì cậu biết rằng không ai có thể cản được ý định của bà. Thế là bây giờ họ không thể làm gì hơn ngoài việc báo cho Arabella biết là họ đã quan tâm đến cô. Suốt thời gian bà già ở trong phòng của "Đuôi Sam Sắt", Marcô cứ đứng

thu người bên lỗ hồng với Arabella. Cậu muốn động viên khuyến khích Arabella mà không sao làm nổi vì tấm kính lắp lỗ hồng quá dày, âm thanh không sao lọt qua được.

NHỮNG CHUYỆN XẢY RA TRÊN TÀU "BỘ CẠP"

Lúc này Halêluda đã hạ lệnh trói Đanien lại rồi đem giam xuống hầm tàu. Bọn cướp tuân lệnh Halêluda làm cho đầu óc hẩn bốc nóng bừng lên như uống rượu mạnh.

- Bây giờ ta là thủ lĩnh! - Hẩn tuyên bố một cách trang trọng rồi ngồi tốt vào chiếc ghế bành bọc nhung màu gỉ sắt sau cái bàn của Đanien. - Việc trước nhất của chúng ta là phải bắt được thằng Hatxan và thủ tiêu hẩn.

- Mà biết chỗ nào mà tìm được nó? - "Chân Gỗ" lẩm bẩm.

"Chân Gỗ" không thể chịu được khi thấy Halêluda chiếm mất chức thuyền trưởng. Chính hẩn cũng muốn chức đó. Hẩn nghĩ là hẩn có quyền thay thế Đanien làm thuyền trưởng. Thằng Halêluda này thì biết cóc khô gì về chỉ huy. Nó cũng chẳng biết chỗ bí mật của hang giấu vàng kia mà.

- Đừng lo, chính Đanien sẽ phải nói cho ta biết chỗ tìm được Hatxan. - Halêluda nhếch mép cười.

- Ta hãy đi xuống đó hỏi nó, các bạn.

Bọn cướp xô nhau ra cửa rồi kéo xuống nhà giam. Halêluda cầm chùm chìa khóa kêu leng keng, bước vào sau cùng. Với bộ dạng quan trọng, hẩn khóa cửa lại.

Đanien bị nằm trói gô trên sàn chặt đến nỗi không sao ngồi lên được hoặc đuổi người ra. Trong hoàn cảnh tuyệt vọng vì thất thế, đôi mắt của Đanien khi nhìn vẫn phát ra một luồng hào quang đầy uy lực khiến cho bọn cướp phải cúi gằm xuống như để tránh một cú đâm từ xa vọt tới. Ngay cả Halêluda cũng không tin chắc ở bản thân mình trong một lát, nhưng rồi hẩn cũng đến gần Đanien, đá vào mạng sườn tù nhân một cái như cốt để lấy thêm can đảm.

- Hatxan đâu? - Halêluda lên tiếng hỏi.

- Cởi trói cho tao ngay! - Đanien quát lên như sấm - Chính mày đã làm cho việc thêm khó khăn, thằng khốn ạ! Chắc chắn là mày cũng nghĩ rằng mày không xứng với chức chỉ huy chứ?

Giọng của Đanien oang oang làm cho một số tên cướp loạn choạng như đứng không vững. Chúng quen tuân lệnh Đanien không một phút chậm trễ. Còn Halêluda, chúng thấy có vẻ như không thể dựa vào hẳn được. Thế nhưng lúc này Đanien đang bị trói gô, còn Halêluda lại lăm lăm cầm khẩu súng. Không ai dám vội vàng chạy đến bên Đanien.

- Hatxan đâu? - Halêluda nhắc lại câu hỏi. - Liệu tao có phải dùng sức mạnh để buộc mày phải nói không?

- Hatxan không phải việc của mày? - Đanien nói - Việc của mày là phải tháo hết dây trói ra và xin lỗi tao.

- Mày lăm rồi, lão khom già kia ơi! - Halêluda nói một cách ngạo mạn. - Chỉ có tao là người quyết định đâu là công việc của tao. Bây giờ tao là thuyền trưởng. Đứa nào làm cho thằng Đanien nhớ rõ điều đó nào?

Hắn nhìn khắp lượt với dáng điệu chỉ huy để làm tăng thêm uy lực của hắn. Mọi người đang đứng về phía hắn. Thằng Húc bước ra.

- Trước hết là bằng dao chứ? - Hắn hỏi một cách hăm dọa.

Halêluda ra lệnh:

- Lấy dao cù cho nó một trận!

Thằng Húc bắt đầu ra tay. Mặc cho cái tay của nó sử dụng con dao khéo léo đến đâu chăng nữa, chúng cũng chỉ nhận được từ miệng Đanien những tràng chửi rửa thậm tệ. Thằng Húc hăng máu đến mức cuối cùng "Chân Gõ" phải la lên:

- Cẩn thận không mày đâm nó chết đấy, thằng con hoang kia, rồi không ai khai thác được gì nữa đâu.

Thằng Húc giật mình, đứng thẳng người lại. Nó lau sạch con dao rồi gài vào bao.

Halêluda phác một cử chỉ bức tức.

- Chúng tao sẽ làm cho mày phải nói ngay bây giờ. - Hắc rít lên với Đanien. Hắc ra lệnh đuổi thẳng Húc ra khỏi nhà giam rồi khóa cửa lại như cũ.

Bọn cướp vẫn đứng nguyên nhưng đôi chân đứa nào cũng rậm rịch như thể không biết tuân theo lệnh của ai bây giờ. Bị thất bại trong lần toan tính vừa rồi, mặt Halêluda trắng bệch ra vì điên dại. Hắc biết là giờ đây hắc phải tỏ rõ quyền lực và ưu thế của hắc, nếu không thì hắc sẽ không được mọi người chấp nhận là chỉ huy. Phải làm cho mọi người hài lòng. Vì vậy, hắc ra lệnh khiêng một thùng rượu rum lên boong tàu.

Cái đó làm cho bọn cướp hể hả. Chúng hoan hô Halêluda rồi hồi hả lẫn thùng rượu lên boong tàu. Cả bọn liền ngập vào món rượu rum. Chẳng bao lâu rượu rum ngà ngà say, chúng đi thất thểu trên boong tàu. Halêluda ngồi một mình trong phòng thuyền trưởng, cảm thấy lửa giận bùng bùng, tâm trí rối loạn, cố tìm cách thoát khỏi tình cảnh khó khăn nan giải này. Hắc biết là phải hành động thật nhanh. Nhưng chẳng biết phải làm gì sau đó. Hắc đã cho cả bọn uống rượu rồi. Những kẻ say sưa đến mất hết cảm giác sẽ chẳng có khả năng làm được việc gì. Rồi ngày mai chính hắc cũng không thể dựa vào chúng được.

Lúc này Halêluda thấy việc đuổi theo bắt Hatxan đã quá muộn. Chắc chắn bây giờ Hatxan đã gặp "Đuôi Sam Sắt". Giá như hắc biết được Đanien đã hứa hẹn gì để đổi lấy Arabella? Chẳng lẽ cứ ngồi đợi Hatxan trở về cùng con bé?

Bỗng một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Halêluda: bí mật của kho vàng chỉ có ba người được biết là Đanien, "Chân Gỗ" và "Thú Biển". Vậy ít nhất là phải kéo thẳng "Thú Biển" về phía hắc, nếu không thì hắc sẽ mất kho vàng.

Halêluda quyết định đi tìm "Thú Biển". Hắc đứng dậy, bước ra khỏi phòng. Nhưng một điều không ngờ đã xảy ra. Cánh cửa phòng mở không được. Halêluda ấn nắm đấm, lấy chân đạp cửa, rồi lấy vai huých nhưng vô ích, cánh cửa đúc bằng sắt đen ngòm không nhúc nhích.

- Cái gì thế này nhỉ? - Halêluda hoang mang la to lên - Đứa nào dám khóa cửa thế này?

Bên ngoài im lặng như tờ. Halêluda nhìn quanh xem có vật gì nặng để có thể ấn cửa ra không. Nhìn thấy cái tựa bằng gỗ sồi nạm hồ phách rất nặng, hắn nhấc lên định ném vào cánh cửa thì chợt nghe thấy một giọng khàn khàn đứng sau:

- Chớ có phá hoại đồ gỗ giá trị như thế!

Halêluda giật thót mình nhìn quanh và thấy "Chân Gỗ" đang đứng góc nhà chĩa súng vào hắn. Đó là chỗ cửa ra vào của phòng Arabella! Halêluda chợt nhớ ra điều đó. Sao hắn lại quên đi được nhỉ? Thằng vô lại "Chân Gỗ" này đã từ trong phòng Arabella đi ra và đứng ngay sau lưng hắn, còn hắn, một tên khò đã để bị sa vào bẫy!

Halêluda quăng luôn chiếc ghế nặng vào "Chân Gỗ". Tên thọt tránh được một cách nhanh nhẹn không ngờ. Cái ghế đập vào tường làm vỡ tan cái tủ nhỏ nhắn bóng kiêu Nhật Bản. Một chuỗi tiền vàng lăn từ trong đó ra. "Chân Gỗ" đã kịp thời nổ súng trước khi Halêluda đang lao đảo cầm khẩu súng của hắn. Halêluda ngã vật xuống sàn chết tươi giữa đồng tiền vàng bừa bãi.

Một tiếng lách cách trong ổ khóa, rồi cánh cửa mở hé ra. Một đôi mắt tròn căng nhìn vào phòng. Đó là thằng Húc.

- Hốt nó ra khỏi đây! - "Chân Gỗ" ra lệnh, chỉ vào Halêluda. Rồi hắn tập tễnh bước tới bàn của Đanien ngồi phịch xuống chiếc ghế mềm mại, vẻ thoải mái.

Thằng Húc bò lồm cồm để nhặt từng đồng tiền vàng trước đã. Hắn bí mật nhìn lên lên chỗ "Chân Gỗ" để biết chắc là hắn không bị để ý. "Chân Gỗ" hình như cũng chú ý đến chuyện đó. Tỏ vẻ hào phóng, hắn cứ để cho thằng Húc nhặt tất cả đồng tiền vàng, vì "Chân Gỗ" còn muốn đạt mục đích cao hơn. Hắn đã nắm được quyền chỉ huy, và như thế toàn bộ kho vàng của Đanien nằm trong tay hắn. "Chân Gỗ" cảm thấy như mình là một ông vua.

Nhặt hết những đồng tiền vàng rơi vãi rồi, thằng Húc lại lần nốt các túi của Halêluda. Trong túi sau của Halêluda, thằng Húc thấy một chiếc đồng hồ lớn bằng vàng. Trong túi áo ngoài, hắn lấy được

một hộp thuốc lá hít có nạm saphia. Đằng sau thắt lưng, hắn vớ được một nắm ngọc mà Halêluda cất giấu... Mọi thứ nhặt được hắn nhét hết vào túi. Và cuối cùng chiếc nhẫn hình con rắn có đôi mắt lấp lánh cũng từ ngón tay Halêluda chuyển sang ngón tay hắn. Sau đó thằng Húc tóm lấy hai chân Halêluda kẹp vào nách, rồi cứ thế kéo lê ra khỏi căn phòng.

"Chân Gỗ" rót một cốc rượu rum từ trong chai rượu của Đanien, Hắn rất hài lòng với bản thân hắn.

NHỮNG BỨC TRANH TRÊN VÁCH

Con tàu của "Đuôi Sam Sắt" thả neo trong một cái vịnh kín sát hòn đảo giấu vàng. "Đuôi Sam Sắt" đang đứng trên cầu tàu cùng với Hatxan.

- Arabella đã đến đây chưa? - Hatxan nói. - Tôi muốn gặp cô ấy.

"Đuôi Sam Sắt" sai Judá đi đón Arabella.

- Chúng ta mang cả cô bé vào hang. - "Đuôi Sam Sắt" nói với Hatxan. - Bọn tao phải chơi chắc như thế nhờ thằng Đanien có giỏ ngón lừa bịp nào chẳng. Nếu có kẻ nào tấn công bọn tao ở trong hang, hoặc nếu có điều gì rủi ro thì thì con bé bị ăn ngập cán dao ngay lập tức. Con bé phải đi liền bên tao, tao nắm lấy tay nó, nếu thằng Đanien có âm mưu gì lộ ra thì con bé phải chịu hậu quả trước tiên.

Hatxan nhún vai im lặng. Anh đang nóng lòng chờ Arabella.

Mắt nhìn xuống đất, cô bé bước đi bên cạnh tên Judá. Arabella không nhìn thấy Hatxan, nhưng cô nhận ra ngay nơi tàu của "Đuôi Sam Sắt" đang cắm neo. Arabella nhận thấy cha cô đã hy sinh cả kho vàng lớn nhất để cứu cô, và cô lo sợ cha cô sẽ giận cô hết sức. Còn những tên cướp khác thì sao? Chúng sẽ không bao giờ tha thứ cho cô vì chúng buộc phải nhả những đồng vàng của chúng cho cô.

Thế là cha cô đã sẵn sàng hy sinh của cải vì cô. Dù cha cô có giận thì cũng chứng tỏ rằng cha cô lo lắng cho cô hơn là quý trọng đồng vàng. Cứ mặc cho cha cô giận cũng được, điều quan trọng là cha cô đã có lòng chăm sóc đến cô.

Arabella nhìn lên và trông thấy Hatxan. Mắt cô bừng sáng lên. Cha cô đã cử Hatxan đến với cô. Điều đó có nghĩa là cha cô tin Hatxan hơn đồng bọn của mình.

Arabella giằng khỏi tay tên Judá để chạy đến bên Hatxan. Hatxan ôm lấy cô một cách dịu dàng êm ái. Khi đứng bên Hatxan cô cảm

thấy sao mà tốt lành và yên ổn đến thế! Đường như không có một điều gì xấu xa tồi tệ có thể xảy ra được nữa...

"Đuôi Sam Sắt" sốt ruột giục già:

- Ta đi thôi!

Đồng bọn của "Đuôi Sam Sắt" cũng nóng ruột muốn nhìn thấy cái hang chứa vàng của Đanien. Chúng mong ngóng đã lâu lắm rồi nay mới có cơ hội. Không phải chỉ trông thấy kho vàng mà chúng sẽ được chia phần trong đồng của cái lớn của Đanien. Điều ấy làm cho đồng bọn của "Đuôi Sam Sắt" mừng khắp khởi. Những kẻ được cử canh gác phải ở lại trên tàu tỏ vẻ ganh ghét và bất mãn, mặc dù chúng biết là kho của sẽ được chở lên tàu và phần của chúng được chia cũng không kém gì những người khác. Dù sao chúng vẫn muốn được nhìn tận mắt cái hang chứa của nổi tiếng của tên "Cò Súng".

Bọn cướp lần lượt bước lên tảng đá phẳng, đi nối đuôi nhau thành hàng một. Hatxan mở khóa và bọn cướp xúm lại ngoài cửa đường hầm. Arabella phải đi cạnh "Đuôi Sam Sắt". Đằng sau là thằng Judá cầm một con dao dài, nhọn. Những tên khác cầm đuốc soi đường. Chúng cảm thấy rờn rợn khi phải mò mẫm trong đường hầm tối om của một hang núi lạ. Nhưng lòng khắp khởi mừng vui đã át đi mọi nỗi sợ hãi.

Con đường hầm ẩm thấp ngột ngạt, lại thêm những làn khói bốc lên từ những cây đuốc làm cho chúng khó thở. Mặc dù có những luồng khí lạnh từ những đường hầm nhánh thổi vào hoặc lọt qua những kẽ đá, nhưng chúng vẫn cảm thấy quá mệt nhọc vất vả vì không chỉ là đi mà phải leo, phải bò từng tí một.

"Đuôi Sam Sắt" cảm thấy không yên tâm khi thấy cứ đi mãi như thế. Hắn thở hỗn hển hỏi Hatxan:

- Mà y định lừa chúng ông đến địa ngục nào thế. Hay mà y định làm chúng ông chết ngột ở đây hả?

Cái giọng hoảng hốt của "Đuôi Sam Sắt" làm cho đồng bọn đang ở trong tâm trạng hoang mang cũng thấy không yên lòng chút nào. Chúng bắt đầu lăm râm, vẻ sợ sệt.

Những đường nhánh hai bên đường hầm chính cứ phản âm lại làm cho tiếng rì rào của chúng vang lên khắp chỗ. Dường như con đường dưới lòng đất bỗng dưng tràn ngập những tiếng thì thầm đe dọa, tưởng chừng có đến hàng triệu con sâu bọ gì đó đang chuẩn bị tấn công ào ạt vào chúng. Mọi người sợ đến nổi chân tay như cứng lại.

- Liệu tao có phải sai cắt cổ con bé này không đấy? - "Đuôi Sam Sắt" nói bằng một giọng đe dọa.

Hatxan dừng lại nói với tên vua cướp:

- Đanien bằng lòng biểu ông toàn bộ kho vàng. Chính ông muốn đích thân được đưa đến cái hang chứa của này. Hay là ông thấy quãng đường quá khó khăn?

- Thôi, bò tiếp đi! - "Đuôi Sam Sắt" càu nhàu.

Họ cũng chẳng phải đi bao xa nữa. Con đường hầm đã dẫn tới một cái hang rộng thoáng khí có nhiều cột đá dựng đứng.

"Đuôi Sam Sắt" sốt ruột hỏi:

- Thế nào? Kho vàng đâu?

- Cửa kho vàng phải được mở ra. - Hatxan nói.

- Hãy chờ ở đây.

- Ta muốn biết nó được mở bằng cách nào.

- Vậy xin mời vào đây.

- Juda đi theo ta. - "Đuôi Sam Sắt" hạ lệnh. - Những đứa khác đứng yên chỗ cũ. Và nên nhớ rằng, nếu có sự gì xảy ra thì con bé này phải ăn một nhát dao vào lưng.

Hatxan bò vào ngách hang. "Đuôi Sam Sắt" cũng theo sát, thở hắt hển, mồ hôi đầm đìa, tay hấn lôi Arabella bò theo. Juda ngậm dao giữa hai hàm răng đi tập hậu. Lách qua được ngách hang họ đến một gian nhỏ trần cao, đầy rẫy những máy móc phức tạp, gồm toàn những tay quay, đòn bẩy, bánh xe. Có cái rất to, có cái chỉ bằng chiếc đồng hồ bỏ túi.

Hatxan dừng lại một chút, nhìn khắp lượt bộ máy. Sau đó anh bắt đầu vận hành. Một lát sau Hatxan mới điều khiển nổi bộ máy bằng một tay. Nghe thấy tiếng reo hò kinh ngạc ở hang dưới, Hatxan biết rằng cánh cửa vào hang chứa vàng đã mở.

"Đuôi Sam Sắt" và Judá bỗng thấy cuống lên. Hai đứa vội kéo Arabella lộn lại ngách hang để xuống gian dưới lúc này đã trống không. Cả bọn cướp đã chui vào hang trong xúm quanh những đồng vàng bạc, kim cương châu ngọc cứ lấp lánh trong ánh sáng của những ngọn đuốc. Ôi, một chiến lợi phẩm đáng giá làm sao!

Nhưng "Đuôi Sam Sắt" vẫn thận trọng. Hắn trao Arabella cho Judá rồi nói bằng một giọng khản đặc:

- Chớ để con bé chạy mất đấy!

Lúc ấy hắn mới đi xem xét số vàng:

- Ta hãy dạo gót quanh đây đôi chút trước khi mang tất cả số của cải này lên tàu. - Hắn nói với vẻ thỏa mãn.

Hatxan cũng theo mọi người vào trong hang cửa. Hai tay đút túi, Hatxan ngắm nghía những bức tranh sơn vẽ trên tường. Những hình ngư dân tóc đen cầm lao ngồi trên những chiếc thuyền độc mộc đang đánh bắt những con cá hồng. Một ngư dân đã đâm được chiếc lao vào con cá. Hatxan bước tới gần để nhìn con cá cho rõ hơn. Đó là một con cá tuyệt đẹp, vây lấp lánh. Có một chỗ mũi giáo như nổi lên mặt vách đá. Hatxan lấy ngón tay sờ qua bức tranh. Không ai để ý đến Hatxan. Những đôi mắt thèm khát của bọn cướp đang hau háu nhìn những đồng vàng. Lòng ham muốn của chúng đã lên tới tột độ. Đôi mắt của tên Judá cũng đang bùng lên ngọn lửa thèm khát. Hắn trừng trừng nhìn đồng bọn đang bối những đồng vàng và kim cương lấp lánh. Chẳng nghĩ ngợi gì, chân hắn cứ bước gần vào chỗ những đồng vàng, tay kéo theo Arabella. Chỉ riêng có cô bé Arabella là nhìn thấy Hatxan lên đến đằng sau Judá, lấy bàn tay chém mạnh một nhát vào cổ hắn. Bàn tay đang nắm Arabella rời ra, hắn ngã gục xuống sàn một cách lạng lẽ. Không ai để ý tới Hatxan và Arabella đang chạy tới chỗ bức vách có vẽ tranh mà Hatxan vừa mới quan sát. Khi hai người sắp tới chỗ có vẽ con cá to bị ngọn lao đâm trúng

thì vừa lúc đó một tên cướp trong lúc quá phấn khích bước giật lùi trở lại là vấp phải cái cây mềm nhũn của Judá. Tiếng thét báo động của hắn âm vang khắp hang. Mọi người vội quay lại nhìn quanh.

- Judá bị đánh gục rồi! - Hắn thét lên.

Những con mắt của bọn cướp vội nhìn quanh dò tìm thủ phạm nhưng chúng chưa trông thấy Hatxan và Arabella. Hatxan đã lấy tay sờ được chỗ con cá bị mũi lao đâm, anh cố ấn vào chỗ lồi lên trên tường, nhưng cửa chưa thấy mở. Dùng hết sức mình, Hatxan cố ấn một lần nữa.

Lúc đó họ nghe thấy tiếng tên thư ký the thé thét lên:

- Kia kia, chúng kia rồi? Chạy đến bắt chúng ngay. Chúng nó đang định chạy trốn!

Một tiếng "cách" nặng nề, rồi một kẽ hang hiện ra trên vách đá. Hatxan vội đẩy Arabella vào kẽ nứt rồi theo sát ngay, cần phải hành động thật nhanh và đóng ngay kẽ hở lại!

Hatxan dùng vai đẩy mạnh bờ tường phía ngoài. Tầng đá lớn ập vào vị trí cũ.

Hatxan và Arabella đã thoát nạn. Xung quanh hai người tối đen như mực.

TRÊN MỎM CAO

- Arabella! Có ổn không? - Giọng lo lắng của Hatxan xuyên qua bóng tối.

- Cháu sợ. - Arabella trả lời.

Hatxan gio tay ra phía có tiếng nói, nhẹ nhàng vuốt má cô bé. Đôi má Arabella đầm nước mắt.

- Đừng khóc, Arabella. Mọi việc sẽ tốt đẹp cả.

- Hatxan an ủi rồi vuốt tóc cô bé.

- Cha cháu đâu? - Arabella nức nở. - Cha cháu gặp nạn rồi phải không? Không có cháu thì lấy ai bảo vệ cho cha cháu. Cháu có cảm giác là đã có điều gì xấu đến với cha cháu.

- Cha cháu đang cho tàu nấp ở một chỗ kín trên biển. Ông muốn cho tên "Đuôi Sam Sắt" một bài học. Ta phải ẩn kín ở đây trong một thời gian ngắn, rồi chú sẽ dẫn cháu đến chỗ cha cháu. Đừng lo cho ông ấy, cha cháu biết cách làm thế nào để giữ mình.

- Cháu sợ.

Hatxan lục tìm trong túi xem còn có thứ gì có thể đánh lửa, nhưng bọn "Đuôi Sam Sắt" đã tước hết mọi thứ trước khi dẫn Hatxan đến gặp thuyền trưởng của chúng. Hatxan chỉ được giữ lại chiếc chìa khóa kho vàng, nhưng nó làm sao nẩy lửa ra được. Trong bóng tối, hai người nghe thấy những tiếng la hét kinh hoàng của bọn cướp vọng sang từ phía bên kia vách đá dày. Những tiếng đập thành thịch vào vách tường. Làm sao bọn cướp có thể phá nổi bức vách này để hòng bắt hai người kia chứ! Cánh cửa bí mật vẫn khép kín một cách vững chắc như Đanien đã nói trước với Hatxan.

- Vắng mặt chúng ta thằng "Đuôi Sam Sắt" cảm thấy không an toàn. - Hatxan nói. - Nó sợ Đanien tấn công.

Hatxan vòng tay ôm lấy vai Arabella rồi lần mò theo vách hang đi ra. Lối đi cứ quanh co vòng vèo. Sau vài lần ngoặt đi ngoặt lại, hai người không còn nghe thấy tiếng ồn ào của bọn cướp nữa. Hatxan và Arabella cứ lần đi sát bên nhau từng bước một. Họ không thể lạc được, vì con đường không có nhánh phụ nào. Đến chỗ ngoặt cuối cùng, họ thấy mình bất ngờ đến một cái hang tròn nhỏ, có ánh sáng lơ mơ từ trần hang cao rơi xuống. Đôi mắt của hai người đang quen với bóng tối nhận ra ngay một chiếc rương to bằng sắt. Trên mặt rương có một cái đèn và một hộp bụi nhùi đánh lửa.

- Tốt, tốt quá! - Hatxan nói. - Quả là Đanien đã chuẩn bị mọi thứ rất chu đáo. Cuộc đời của một kẻ cướp đã dạy cho hắn bài học là phải sẵn sàng mở một con đường rút lui.

Hatxan châm đèn. Cuộc hành trình của họ hầu như được rút ngắn lại nhanh chóng. Chẳng mấy chốc hai người đi tới một cái hang rộng hơn. Có tiếng nước vỗ nhẹ dưới thềm đá. Từ lối cửa hang phát ra một luồng ánh sáng lấp lánh trên mặt nước hắt lên vách tường. Một chiếc thuyền buồm nhỏ buộc vào móc sắt đóng trên vách đá trong một tư thế có thể hạ thủy bất cứ lúc nào.

- Đôra! - Arabella đọc cái tên sơn ở đầu mũi thuyền. - Mẹ cháu tên là Đôra đấy. Cháu không hề biết là cha cháu có một chiếc thuyền nhỏ thế này ở đây.

- Đấy cháu thấy chưa, cha cháu đã nghĩ đến đủ mọi thứ. Nghĩ đến có lúc phải chạy khỏi hang vàng. Luồng trước cả khả năng phải chạy thoát khỏi đồng bọn.

Arabella thở dài. Không biết lúc này đang xảy ra những chuyện gì. Trong một góc hang họ trông thấy một cái thang. Đầu thang là một cái nắp.

Hatxan nói:

- Bây giờ ta phải báo cho Đanien biết chúng ta đã thoát khỏi tay bọn "Đuôi Sam Sắt". Ta hãy trèo thang lên mòm cao để nhóm lửa báo hiệu. Hatxan thối tắt đèn rồi để nó sát vách tường. Sau đó anh trèo lên thang rồi đẩy cửa nắp ra một cách dễ dàng. Ánh sáng chói lọi của mặt trời ủa vào hang. Hatxan tiếp tục bò lên vách đá. Arabella

cũng leo lên theo. Hai người leo tới một đỉnh cao bằng phẳng. Đây là nơi cao nhất đảo, có thể nhìn bao quát những phần vách đá khác.

Arabella nhắm mắt lại một lúc. Cô cảm thấy khoan khoái được hít thở không khí mát mẻ, trong lành vào đây buồng phổi, làn gió nhẹ lùa vào mái tóc đập vào đôi má, ánh mặt trời mon trớn làn da. Thật là một cảm giác kỳ lạ. Ôi, nếu có cả cha mình và Marcô ở đây nữa nhỉ - cô bé buồn rầu nghĩ - như thế thì những người thân thiết nhất của cô đều ở bên cạnh cô và cô sẽ cảm thấy hoàn toàn sung sướng, yên ổn.

Arabella mở mắt ra nhìn xung quanh. Dưới ánh sáng của bầu trời trong, mặt biển xanh trải rộng quanh còn đảo. Từ mỏm cao này nhìn xuống, cảnh tượng sao mà yên bình và thân thiết như thế. Không ai có thể tưởng tượng nổi trong lòng sâu của hang đá kia là những tên cướp biển tàn ác, và ở một chỗ nấp nào đó cũng có một bọn cướp hung ác và dữ tợn như thế đang rình mò đợi lúc tấn công. Sắp xảy ra một trận đánh với kết thúc bi thảm. Tất cả cũng chỉ vì những thỏi vàng óng ánh lạnh lùng, những hạt kim cương lóng lánh nhưng chẳng có chút cuộc sống nào bên trong.

Từ trước, Arabella không bao giờ được nhìn toàn cảnh hòn đảo. Nhìn từ mỏm cao này, Arabella chỉ thấy toàn những vách đá màu xám tro trụi, đôi chỗ mọc những cây gai hoặc bụi cây thấp với những bông hoa màu tím.

Hatxan đang gom những cành gai lại, chất đống lên. Arabella cũng giúp Hatxan một tay. Họ cần phải báo hiệu cho Đanien.

Không thấy dấu hiệu gì của tàu "Bọ Cạp" trong tầm nhìn xa nhất của mắt. Phải chăng tàu của Đanien đang ẩn ở một vịnh kín có vách đá che lấp mà họ không nhìn thấy được từ mỏm cao này? Cả hai đều hy vọng như thế. Giờ đây cái việc mà họ có thể làm được là đốt lên ngọn lửa và chờ. Đanien sẽ biết phải làm gì.

Những cành gai khô cháy bùng lên. Để làm cho nhiều khói, Hatxan bốc những nắm lá tươi vút vào đống lửa. Lập tức một cột khói cao bay vút lên trên hòn đảo. Thế là đủ để báo hiệu.

Hatxan và Arabella vẫn tiếp tục nhặt thêm cành lá để nuôi đống lửa. Bàn tay bị xây xước và chảy máu, nhưng ngọn lửa cứ cháy rực, reo phần phật, đưa thêm nhiều khói vút lên trời.

Buổi chiều, họ nhận ra con tàu của "Đuôi Sam Sắt" đang thận trọng lướt giữa những vách đá, những tảng đá lô nhô trên mặt biển tìm đường ra biển khơi. Con tàu đi chậm và nặng nề. Chắc là bọn cướp tham lam đã chắt quá nhiều của cải. Có lẽ chúng chẳng bỏ sót lại vật gì. Bởi chúng tin rằng Đanien sẽ không đời nào để chúng bén mảng đến đó một lần nữa. Giờ đây, khi Arabella không còn ở bên cạnh, chúng đang phấp phỏng chờ cuộc tấn công của Đanien. Thằng "Cò Súng" chắc chắn sẽ không để yên cho bọn chúng tước đoạt của cải ngon lành như thế khi con gái của nó đã thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Hatxan và Arabella vẫn cố chờ đợi cái phút con tàu "Bọ Cạp" nhô ra khỏi nơi ẩn nấp để tấn công vào bọn "Đuôi Sam Sắt".

Nhưng họ chờ vô ích. Chẳng thấy bóng dáng tàu "Bọ Cạp" đâu.

Tàu của "Đuôi Sam Sắt" đang đang hoàng lướt ra ngoài biển khơi.

DANIEN

Danien vẫn bị trói trong căn hầm giam ngay trên chiếc tàu đẹp một cách hùng vĩ của hắn, trong lòng chất chứa bao nỗi đắng cay. Chỉ một thời gian ngắn trước đây thôi hắn vẫn đứng ở tột đỉnh của quyền uy và danh vọng. Hắn đã đạt tới tham vọng cao nhất của hắn. Chỉ cần nhắc đến tên hắn thôi là các thuyền trưởng cứng cáp nhất của những tàu buôn mất ăn mất ngủ. Trên khắp các đại dương không một kẻ nào sánh được với hắn. Những câu chuyện về chiến công tàn ác của hắn và sức mạnh khủng khiếp của bọn cướp dưới quyền chỉ huy của hắn cứ đồn đại rộng khắp và lan xa mãi.

Thế mà giờ đây hắn trở thành tù nhân trên con tàu của hắn trong khi bọn thủy thủ đê tiện đang say sưa chè chén trên boong tàu! Chẳng lẽ thằng "Chân Gỗ" khốn nạn kia lại nói đúng khi nó cứ lái nhải hàng mấy năm nay là có ngày con gái của Danien sẽ mang tai họa đến cho chiếc tàu này. Lúc này Danien đã nhận ra một điều là kẻ nào muốn trở thành một tên cướp mạnh nhất thì phải tàn nhẫn và khát máu. Chỉ cần bắt đầu chăm sóc đến một người nào đó, dù đấy chính là con gái mình, là người ta sẽ đoạt mất quyền chỉ huy. Tất nhiên, tất cả những của cải ấy, những quyền uy uy có ý nghĩa gì khi không còn một hình bóng thân thiết nào để ấp ủ trong lòng.

Danien nghiêng răng ken két vì khổ tâm, vì giận dữ. Hắn lẩn lộn trong buồng, cố nói lỏng những sợi dây trói, nhưng không một chút hy vọng. Danien hiểu quá rõ là đồng bọn của hắn rất khéo léo, giỏi giang trong việc trói gô những tù nhân. Xưa nay chưa hề có kẻ nào làm chùng nổi một sợi dây khi bị những tên cướp này trói. Trên boong tàu đã im lặng trở lại. Bọn cướp say sưa cứ ngủ gục dần từng tên một. Không có người nào biết là "Chân Gỗ" đã giết chết Halêluda và đoạt quyền chỉ huy. Bọn cướp ngủ không yên giấc. Chỉ một lát sau, khi đầu óc hơi tỉnh táo, chúng lại bò dậy kiếm thêm rượu uống. Thùng rượu đã cạn, còn chìa khóa nhà kho lại nằm trong túi

Halêluda. Chúng sinh sự cãi cọ lẫn nhau rồi kéo đến tụ tập trước cửa buồng thuyền trưởng. Cửa khóa.

- Mở ra! - Bọn cướp vừa la hét vừa thúc vào cửa.

Cửa mở. Ngay chính giữa cửa là một bộ mặt hung dữ, chìa họng súng đen ngòm về phía bọn cướp. Không phải là Halêluda như mọi người vẫn tưởng, mà chính là "Chân Gõ". Đằng sau hắn là thằng Húc.

- Halêluda đâu? - Tên Hy Lạp hỏi. - Chúng tao muốn có thêm rượu rum!

Thằng Húc nhếch mép:

- Halêluda đi ngủ với sứa rồi!

"Chân Gõ" lên giọng dọa nạt:

- Bây giờ tao là thuyền trưởng! Từ nay trở đi chúng mày phải tuân lệnh tao!

Lúc ấy thì bọn cướp chẳng muốn tuân lệnh ai hết.

- Mở kho ra! - Adam cao gào lên - Lấy thêm rượu ra đây.

- Không được! - "Chân Gõ" nói - Bây giờ chúng mày cần đến roi chứ không phải cần rượu rum nữa! Giải tán hết và lên boong ngay! Ta phải căng buồm đi tìm thằng "Đuôi Sam Sắt"!

Phần lớn bọn cướp nghe theo và đi lên boong tàu. Một số ít còn chần chừ không chịu đi.

- Mày không ra lệnh cho tao được đâu. - Adam cao nói và cười vào mặt "Chân Gõ". - Tao muốn làm gì thì tao làm!

Một tiếng nổ tiếp ngay sau câu nói, Adam cao chết tươi dưới sàn tàu. Cả bọn cướp đều la lên những tiếng "ô hô! ". Không phải là một giọng kinh ngạc mà là một giọng dọa nạt. Một loáng sau, bọn cướp tách thành hai phe đứng gườm gườm nhìn nhau. Không khí tràn ngập vẻ hăm hực uất ức. Thế rồi, bằng một động tác chớp nhoáng, tên Hy Lạp đá khẩu súng trên tay của "Chân Gõ" văng đi. Cả bọn ủa vào phòng. Lùi trở lại, "Chân Gõ" vấp phải vật gì đó và ngã quỵ xuống chân thằng Húc. Một người nào đó cũng xô vào thằng Húc

làm cả hai ngã nhào xuống. Bọn cướp như điên dại bắn luôn cả hai tên.

- Làm gì bây giờ? - Tên Hy Lạp hỏi, quay về phía "Thú Biển".

- Đi coi trời cho Đanien. Để Đanien xét xử tất cả mọi việc. - "Thú Biển" nói một cách uể oải.

Mọi người đã đi cả, một mình "Thú Biển" nấn ná lại. Hắn không rời mắt khỏi chiếc nhẫn hình con rắn đang lấp lánh trên ngón tay của thằng Húc. Một tia sáng mặt trời rơi vào làm đôi mắt của con rắn lung linh như một cặp mắt đang sống. Như có ma lực hấp dẫn, "Thú Biển" rút chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay thằng Húc.

Rồi hắn cũng đi xuống theo mọi người. Bọn cướp đứng ngay trước mặt Đanien, nhìn hắn xoa bóp những chỗ chân tay sưng tấy lên.

- Caramba! - Đanien quát lên. - Chúng mày cứ như một đàn cừu ấy, cái bọn con hoang đầu óc rỗng tuếch này? Chúng mày mất trí hay sao mà lại tin được là thằng cụt cẳng ấy làm được thuyền trưởng, hả? Nhiệm vụ của chúng mày là tuân lệnh, không được hỏi han chi hết, và không được để cho mấy thằng đê tiện như Halêluda làm đầu óc chúng mày loạn lên bằng những câu nhảm nhí? Bây giờ, thằng nào ở đâu về ngay đấy! Phải đuổi kịp ngay thằng "Đuôi Sam Sắt". Phải làm nhanh gấp đôi thời gian, nếu không thì thằng "Đuôi Sam Sắt" sẽ chuồn mất như con lươn lệt qua ngón tay và không bao giờ chúng mày còn trông thấy đồng vàng bạc kim cương của chúng mày nữa đâu!

- Caramba! Thôi cút ngay đi, bọn óc đất!

Thật sự bọn cướp lại cảm thấy dễ chịu khi nghe những tràng chửi rủa xỉ mắng thậm tệ của Đanien. Chúng quen với nếp tuân lệnh một cách mù quáng chứ không hay đắn đo xem thuyền trưởng nào phù hợp với chúng hơn. Kẻ nào cứng tay là người chỉ huy tốt nhất của chúng. Vậy thì còn có kẻ nào cứng tay hơn là Đanien, biệt danh "Cò Súng".

MỘT KẾT THÚC BI THẢM

Danien không còn thời gian để nghĩ đến việc Hatxan và Arabella đã thoát khỏi bọn "Đuôi Sam Sắt" hay chưa. Mặc dầu vẫn lo lắng, nhưng hắn nhất quyết phải tấn công bọn "Đuôi Sam Sắt" bằng bất cứ giá nào. Đanien tính nhẩm với thời gian trôi qua như thế, chắc bọn "Đuôi Sam Sắt" đã rời khỏi hang chứa của. Đanien chỉ còn hy vọng là bọn "Đuôi Sam Sắt" chưa vượt quá tầm đuổi của tàu "Bọ Cạp".

Trời rất ít gió lên tất cả mọi người đều nỗ lực đem hết tài xoay xở cho những cánh buồm đẩy tàu đi nhanh hơn. Thời gian cứ trôi. Tàu "Bọ Cạp" đã vượt được một quãng đường khá dài, nhưng chưa thấy bóng con tàu của bọn "Đuôi Sam Sắt" đâu cả. Đêm đã dần buông màn tối. Trăng mọc. Gió lặng, nhưng con tàu "Bọ Cạp" vẫn lướt tới. Bất chợt bọn cướp bỗng đổ mồ hôi lạnh vì chúng thấy không có một tí gió nào mà sao tàu vẫn cứ băng băng lao về phía trước. Không ai dám thốt lên nỗi hoảng sợ của mình. Tốt nhất là bản thân mỗi người đều chấp nhận không có sự gì lạ lùng khác thường. Lúc này tàu "Bọ Cạp" dường như không phải là một chiếc tàu buồm thông thường. Điều ấy gợi lên trong tâm trí bọn cướp hình ảnh của "Con Tàu Ma". Mọi người đều lẳng lẳng nhìn về phía boong tàu nơi Đanien đang đứng. Trông hắn như một bức tượng thần sầu. Thằng "Thú Biển" to béo đang đứng trước tay lái trông giống như tên tay sai đắc lực của quỷ sứ.

Dường như lòng dạ bồn chồn và nỗi tuyệt vọng của Đanien đã thúc con tàu đi nhanh như vậy. Suốt đêm con tàu cứ lượn quanh gần chỗ đảo vàng. Có một lần, con tàu đi sát gần hòn đảo đến mức kẻ nào có con mắt từng trải sẽ nhận ra một ánh lửa yếu ớt trên đỉnh cao nhất của hòn đảo. Khi trời rạng đông, sương mù thưa dần, con mắt chăm chú dõi tìm của Đanien chợt thấy bóng một con tàu hiện ra phía chân trời. Đúng là tàu của "Đuôi Sam Sắt", không sai được,

Danien đã từng phát hiện ra tàu của "Đuôi Sam Sắt" nhiều lần dù ở bất cứ nơi nào.

Tàu "Bọ Cạp" tiến thẳng theo hướng đó. Sương tan và gió lại nổi lên làm cho những cánh buồm căng lên một cách bình thường. Con tàu cứ thẳng hướng lao tới.

"Đuôi Sam Sắt" cũng nhận ra bóng dáng con tàu "Bọ Cạp". Mặc dù chở nặng, hấn cũng hạ lệnh tăng thêm tốc độ. Thân tàu nặng nề chìm xuống nước như một con vật ăn quá no.

Cuộc đuổi bắt dài suốt một ngày. Chậm chạp nhưng chắc chắn. Khoảng cách giữa hai con tàu cứ thu dần lại Danien không rời khỏi cầu tàu một giây nào. Hấn ra lệnh mang cơm lên tận nơi. Hấn cứ đứng như bị đóng đinh tại chỗ, mắt căng ra theo dõi con tàu của "Đuôi Sam Sắt".

- Thừa thuyền trưởng, hãy xem xem nó định chạy về đâu? - "Thú Biển" hỏi, khi trời đã về chiều.

Danien quay lại cầu nhàu:

- Tao biết rồi.

Họ đã nhìn thấy dải đất phía chân trời. "Đuôi Sam Sắt" đang cho tàu lái vào gần nơi có bờ biển để tìm sự hỗ trợ của cảnh sát. Chắc hẳn hẳn nghĩ là Danien sẽ không dám tấn công ngay trước mắt những người bảo vệ pháp luật.

Nhận ra điều đó, Danien phá lên cười.

- Đuổi theo nó như thế này có phải là một điều khôn ngoan không, thừa thuyền trưởng? - "Thú Biển" hỏi. Danien không trả lời. Ý nghĩ của hấn đang hoàn toàn hướng về một chuyện khác, và chuyện ấy không phải là vui thú gì.

"Thú Biển" tin chắc rằng Danien đang hoạch định một qui kế gì đó để trừng phạt "Đuôi Sam Sắt" và lấy lại kho vàng. Một nụ cười xảo quyệt thoáng hiện trên nét mặt bất lương của tên cai tàu đang nghĩ về phần của cải được chia thêm khi đánh bại "Đuôi Sam Sắt". "Thú Biển" tin chắc Danien sẽ là kẻ chiến thắng trong trận này. Cái danh

tiếng của tướng cướp mạnh nhất trên khắp các đại dương có phải bỗng dưng mà có được đâu.

Chẳng bao lâu tàu "Bọ Cạp" đã đuổi gần kịp "Đuôi Sam Sắt", chỉ còn cách có vài thân tàu. Những người đang ở trên bờ biển đã trông thấy hai con tàu đang lao tới nhưng chẳng một ai ngờ ngợ điều gì. Chẳng có điều gì là khác thường khi có hai con tàu đang lao nhanh vào bờ để tìm nơi trú ngụ ban đêm.

"Đuôi Sam Sắt" cảm thấy bối rối khi thấy tàu "Bọ Cạp" cứ xăm xăm lao tới một cách rất vô lý. Hắn tin chắc là Đanien không bao giờ dám tấn công hắn trước mắt cảnh sát. Một tên cướp có trí óc bình thường không bao giờ dám làm một việc như thế, không có gì liều lĩnh hơn thế. Thế nhưng "Đuôi Sam Sắt" đã phán đoán sai lầm.

Quả thực "Đuôi Sam Sắt" vẫn đinh ninh rằng nếu hắn cho tàu ghé gần vào nơi có đầy cảnh sát thì hắn sẽ an toàn. Hắn tin chắc Đanien không bao giờ để cho cảnh sát chú ý tới tàu của hắn. Thế mà tên "Cò Súng" cuồng dại kia cứ đứng trơ trước mũi tàu dường như không thêm chú ý gì đến bản thân mình nữa.

- Thằng "Cò Súng" phát điên rồi! - "Đuôi Sam Sắt" vội la lên - Nó bị quỷ ám rồi!

Tên thư ký mặt tái xanh như chàm đỏ khi nghe những tiếng la hoảng như thế. "Đuôi Sam Sắt" chỉ thốt ra những tiếng la hoảng khi gặp tình thế cực kỳ nguy hiểm và hắn không biết xoay sở thế nào nữa - Thuyền trưởng phải làm một việc gì đi chứ! - Tên thư ký the thé như trong cơn co giật, nắm chặt lấy tay "Đuôi Sam Sắt". Hắn đang lâm vào cơn hoảng hốt quá sức chịu đựng. "Đuôi Sam Sắt" tức giận đẩy mạnh hắn ra. Tên thư ký loạng choạng ngã vào một góc, hai tay ôm lấy mặt.

Quá kinh ngạc vì sự việc đang xảy ra, bọn cướp trên tàu của "Đuôi Sam Sắt" cứ há hốc mồm nhìn trân trân vào con tàu "Bọ Cạp" đang lao thẳng tới.

- Có lẽ chúng nó điên hết cả rồi! - Tên Judá lúng búng nói. - Không đưa nào muốn chặn bàn tay của thằng Đanien hóa dại kia!

Một tiếng nổ vang chát chúa như xé rách bầu không khí. Mũi tàu bọc thép nhọn hoắt của con "Bọ Cạp" loang loáng như một ánh chớp đã đâm sầm vào tàu của "Đuôi Sam Sắt".

Những người đang ở trên bờ biển lúc này mới nhận ra có điều bất thường đang xảy ra trên mặt biển. Họ cuống quýt chuẩn bị tìm cách cứu chữa cho chiếc tàu bị nạn. Không ai ngờ đó là hai chiếc tàu cướp hùng mạnh nhất trên biển đang thanh toán lẫn nhau.

Bỗng bọn cướp trên tàu của "Đuôi Sam Sắt" cảm thấy có một trận mưa rào nhẹ đổ xuống tàu từ trên bầu trời không gợn một bóng mây. Bọn cướp hốt hoảng nhận ra là Đanien đang cho phun dầu hỏa vào chúng. Lập tức "Đuôi Sam Sắt" hiểu ý đồ của Đanien: đốt cháy tàu của "Đuôi Sam Sắt" rồi bỏ chạy.

- A, mà đừng có hòng trốn thoát bằng cái trò này! - "Đuôi Sam Sắt" thốt lên rồi hạ lệnh cho đồng bọn lao ngay những móc sắt cột chặt tàu "Bọ Cạp" vào tàu mình. Như vậy nếu Đanien muốn chạy trốn thì hẳn sẽ không dám đốt cháy tàu của "Đuôi Sam Sắt", nếu không thì cả hai tàu đều cháy thành tro bụi.

Hai bên vội vã chuẩn bị lao vào trận tử chiến chớp nhoáng. Nếu xong được thì vẫn đủ thời gian chạy trốn khỏi vòng vây của cảnh sát.

Nhưng "Đuôi Sam Sắt" lại mắc thêm một sai lầm nữa trong phán đoán. Hắn không hiểu được rằng Đanien đã quá ngán với cuộc sống của một kẻ cướp. Và thực sự là hắn đã chán ngấy cả cuộc đời của hắn.

Bọn cướp trên tàu của Đanien đang phun dầu vào tàu của "Đuôi Sam Sắt" cũng không kẻ nào hiểu được điều ấy. Chúng vẫn nghĩ rằng thuyền trưởng của chúng đang có mẹo gì giấu trong tay áo chuẩn bị phát ra để cùng một lúc đối phó với "Đuôi Sam Sắt" và cảnh sát.

Tuy nhiên, kế hoạch của Đanien thật đơn giản. Khi tàu của "Đuôi Sam Sắt" đã thấm dầm dầu, Đanien liền đi xuống hầm chứa thuốc súng. Tâm trí của hắn lúc này rất tỉnh táo. Hắn cảm thấy yên tâm với chính bản thân mình. Nhìn thoáng thấy ánh lửa trên mồm cao của

hòn đảo lúc trước, Đanien biết rằng Hatxan và Arabella đã thoát nạn. Dưới sự che chở của Hatxan, Arabella sẽ có một cuộc sống yên ổn và hạnh phúc. Con bé xứng đáng được hưởng một cuộc sống như vậy.

Đanien đã mắc một sai lầm nghiêm trọng là đã nối tiếp cuộc đời mình với bọn cướp, và giờ đây chính là lúc hắn phải trả giá.

Đanien hiểu rằng muốn cất gánh nặng cho Arabella chỉ còn một con đường duy nhất là hủy diệt những gì là tội lỗi, là xấu xa do hắn gây nên, và hắn sẵn sàng làm việc đó vì hạnh phúc của con gái.

Đanien châm lửa vào một mẫu gỗ rồi ném vào thùng thuốc súng. Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Con tàu "Bọ Cạp" vỡ tan từng mảnh tung lên trời kéo theo sự hủy diệt của cả con tàu "Đuôi Sam Sắt". Những gì còn sót lại cũng bắt lửa. Cả một vùng biển cháy lòà. Dầu chảy lan trên mặt biển tạo nên một làn khói dày đặc, khét lẹt. Không một kẻ nào trên hai con tàu sống sót được.

TRÊN BÃI BIỂN

Một chiếc thuyền nhỏ lướt êm trên mặt biển. Hatxan và Arabella ngồi trong chiếc thuyền ấy.

Bỗng hai người nhìn thấy một đám lửa lớn bùng lên tít trời cao. Tiếp đến là một tiếng nổ vang rền như tiếng sấm lan nhanh trên mặt nước. Rồi lát sau là những đợt sóng vô dồn dập vào mạn thuyền. Đó là ba tín hiệu báo cho hai người phát ra từ nơi hai chiếc tàu bị hủy diệt.

Nhìn thấy lửa sáng và khói bốc lên, Arabella hiểu ngay là cha cô đã gặp một tai họa ghê gớm. Chẳng cần ai phải báo cho cô biết điều ấy. Trong thâm tâm cô hiểu như thế có nghĩa là cha cô không còn nữa.

Nước mắt giàn giụa hai má cô bé. Hatxan chẳng nói năng gì. Anh nhìn cô bé thương cảm.

Khi con thuyền lướt gần tới bờ, trời đã tối đen như mực. Gần chỗ bến cảng, ánh sáng màu đỏ pha vàng của ngọn lửa ác nghiệt vẫn còn trông thấy rõ. Hatxan không lái thuyền về chỗ bến cảng. Anh quyết định cho thuyền cập bến tại một nơi nào đó yên tĩnh hơn để sống qua đêm. Đến sáng hôm sau mới quyết định tiếp sẽ phải làm gì.

Trời càng tối sẫm. Hai người dần dần nhìn thấy những ánh đèn nhấp nháy trên bờ biển qua cửa sổ của các ngôi nhà. Hatxan tránh những vùng có ánh sáng, chèo thuyền tới một dải bãi biển hoàn toàn chìm trong bóng tối. Khi Hatxan thấy có tiếng lạo xạo của những hòn đá cọ vào đáy thuyền ở nơi nước nông, anh nhảy ra khỏi thuyền rồi đẩy thuyền lên bờ. Lên tới bờ, Hatxan tìm ngay một chỗ khuất giữa những tảng đá để hai người có thể nghỉ tạm qua đêm.

Bỗng hai người nhìn thấy một cái bóng nhỏ từ trong bóng tối tiến gần về phía họ.

- Marcô! - Arabella kinh ngạc reo thầm.

- Mình rất vui vì cuối cùng bạn đã đến được nơi này. - Marcô nói một cách vui sướng. - Tôi đã chờ ở đây lâu lắm rồi. Bà tôi bảo tôi phải chờ ở chỗ này. Bà biết là thế nào thuyền của bạn cũng cập bến tại đây. Một du dân bao giờ cũng biết nên chờ đợi ở đâu.

Mặc dầu trong lòng buồn bã, Arabella cũng thấy một cảm giác ấm áp thấm đượm tâm hồn. Marcô đã kiên trì chờ họ.

- Thôi ta về trại đi - Marcô nói - Trời đã tối lâu rồi đây này.

Hai người lần đi theo Marcô tới một khoảng đất trống, xung quanh có những tảng đá, nơi có mấy toa xe ngựa của du dân. Chính giữa khoảng đất trống là một đồng lửa trại. Một chiếc nồi lớn gồm thịt, rau, gia vị đang được hầm trên bếp lửa. Một số người khác đang nằm. Tất cả đều như chờ đợi.

Khi Marcô cùng với Hatxan và Arabella tới trại, mọi người đều nhìn vào Arabella yên lặng. Những bộ mặt thân ái của họ trông rầu rĩ và thương cảm. Trong số những du dân có bà của Marcô, cô Têrêxa cùng hai đứa bé sinh đôi đang ngồi trên lòng. Arabella nhớ tất cả mọi người lúc cô còn ở cùng với họ trên vùng núi. Ngồi cạnh đồng lửa còn có một người đàn ông trông vạm vỡ, một người đàn bà và một cô gái nhỏ hơn Arabella. Chắc đó là bố mẹ và em gái của Marcô.

Một hồi lâu, bà của Marcô nói:

- Chào cô bé! Chúng tôi đã đợi cô từ lâu rồi. Bây giờ đã đến giờ ăn. Chắc cô bé đói lắm phải không?

Arabella và Hatxan ngồi xuống bên đồng lửa. Bà của Marcô bắt đầu chia súp vào bát cho mọi người.

HẾT

Chịu trách nhiệm xuất bản: Lê Tử Giang

Biên tập: Phan Thị Thuốc

Hồng Quỳnh

Trình bày: Lan Hương

Vẽ bìa: Max